

Kurs Omega:

Praktyczne przygotowanie
dla
założycieli kościołów

Wizja SCP

Opracowany przez

The Alliance for Saturation Church Planting

we współpracy z

Peter Deyneka Russian Ministries

**Kurs Omega:
Praktyczne przygotowanie dla chrześcijan zakładających kościoły
Wizja SCP**

Published by
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: BibleLeague@xc.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 by *The Alliance for Saturation Church Planting*.
This material was prepared in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

Pozwalamy i zachęcamy do kopiowania i rozprowadzania tego materiału w dowolnej formie, pod warunkiem, że: (1) będzie podany autor, (2) jeżeli dokonasz modyfikacji, zostaną one zaznaczone, (3) nie będziesz pobierał opłaty przewyższającej koszt kopiowania i (4) nie wykonasz więcej niż 1 000 kopii. Jeżeli chciałbyś umieścić ten materiał w internecie lub jeżeli zamierzasz wykorzystać go w sposób inny niż powyższy, prosimy o skontaktowanie się z:

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY,
tel.: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406. E-Mail: SCPAlliance@compuserve.com.
Zachęcamy także do tłumaczeń i adaptacji do własnego kontekstu kulturowego. W takim przypadku również prosimy o kontakt z *The Alliance*, żebyśmy mogli udzielić zachęty i poinformować innych, którzy mogą być zainteresowani użyciem twojej wersji językowej lub innym wykorzystaniem tego materiału.

Więcej informacji na temat służby *The Alliance* możesz uzyskać kontaktując się z:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Toll-free: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org
Europe Field Office E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka

Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Tekst Biblii, jeśli nie zaznaczono inaczej, pochodzi z: „Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu”,
Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa.

Printed in Poland

O THE ALLIANCE

Program ten został przygotowany przez *The Alliance for Saturation Church Planting* we współpracy z Project 250 z Peter Deyneka Russian Ministries. *The Alliance* to grupa współpracujących kościołów i organizacji misyjnych, które mobilizują wierzących do napelnienia ewangelicznymi kościołami każdego kraju w Europie Centralnej i Wschodniej oraz byłym Związku Radzieckim. Saturation Church Planting to strategia starająca się założyć lokalne kościoły w każdym mieście, wiosce i osiedlu, aby ludzie, którzy przyjmą Chrystusa, mieli lokalną wspólnotę, w której mogliby wzrastać i przygotowywać się do służby. *The Alliance* wychodzi z założenia, że połączenie sił wzmaga skuteczność, redukuje powtarzanie się i demonstuje jedność wierzących w Chrystusa.

W CO WIERZYMY:

- Kościół lokalny jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji i uczniostwie.
- Partnerstwo z kościołami i organizacjami misyjnymi ma kluczowe znaczenie dla pomnażania lokalnych kościołów i rozwoju ruchów zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Praktyczne przygotowywanie przywódców jest konieczne dla zakładania kościołów i wzrostu kościoła.
- Traktat w Lozannie jest wyznaniem wiary dla *The Alliance*.

CO ROBIMY:

Praktyczne przygotowywanie i doradztwo dla chrześcijan zakładających kościoły

The Alliance zapewnia oparte na praktycznych umiejętnościach przygotowanie w formie seminariów, z praktycznymi zadaniami służby mającymi na uwadze zakładanie pomnażających się kościołów.

Gromadzenie informacji

Właściwa informacja prowadzi do trafnych decyzji w zakładaniu kościołów. *The Alliance* może Ci pomóc przez szkolenie i konsultacje w zakresie gromadzenia informacji odnośnie do zakładania kościołów i ich wzrostu.

Konsultacje w zakresie ruchu modlitwy

Ruch zakładania kościołów rozpoczyna się od wizji, którą odkrywamy i udoskonalamy szukając w modlitwie Bożego planu. *The Alliance* może pomóc Ci lepiej zrozumieć rolę ruchów modlitwy w zadaniu zakładania kościołów oraz podpowie, jak wspierać ruch modlitwy w Twoim regionie.

Ukazywanie wizji

Czego Bóg chce dla twojego kraju? On pragnie, by wszędzie były kościoły! *The Alliance* może pomóc w ukazywaniu wizji nowych kościołów przez seminaria na temat zasad zakładania kościołów aż do nasycenia.

ABY UZYSKAĆ WIĘCEJ INFORMACJI, SKONTAKTUJ SIĘ Z:

The Alliance for Saturation Church Planting – Polska
ul. Trzmiela 1
60-185 Skórzewo
Tel: (0601) 229-213
E-Mail: ascp.poland@europe.com

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, HUNGARY
Tel: +(36-1) 466-5978 lub 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy wszystkim, którzy wnieśli swój wkład w przygotowanie podręczników tej serii. Następujące osoby przyczyniły się w dużym stopniu do ich powstania, głównie pisząc i redagując materiały. Panie, załóż swój kościół aż po krańce ziemi!

Jay Weaver, General Editor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>C B International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> <i>-- Project 250 of Peter Deyneka Russian Ministries</i>

SPECJALNE PODZIĘKOWANIA ZA POMOC ADMINISTRACYJNĄ I TECHNICZNĄ DLA:

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	<i>Retired English Professor</i>

Spis treści

Lekcja 1: Myślenie Typu ‘Z’	3
I. na czym polega myślenie typu „z”?	3
II. zakładanie kościołów aż do nasycenia	4
III. kilka niezbędnych kroków do osiągnięcia „z”	5
IV. myślenie typu „Z” owocuje działaniem typu „z”	6
Lekcja 2: Wielki Nakaz Misyjny i Zakładanie Kościołów.....	9
I. jak należy rozumieć wielki nakaz misyjny	9
II. wielki nakaz misyjny i zakładanie kościołów aż do nasycenia.....	12
Lekcja 3: Cykl Zakładania Kościołów	17
I. etap I – podstawy.....	19
II. etap II- pozyskiwanie	19
III. etap iii – zakładanie.....	20
IV. etap IV – szkolenie.....	21
V. etap V - pomnażanie.....	22
VI. etap vi - ruch.....	23
Dodatek 3A: Modele Zakładania Kościołów.....	25
I. model kościoła-córki	25
II. zakładanie kościołów zgodnie z zasadą „pędu truskawki”	25
III. zakładanie kościołów w wyniku adopcji.....	26
IV. modele zakładania kościołów na odległość	26
V. zakładanie przez jednostkę.....	26
Lekcja 4: Zasady Prowadzenia Badań.....	29
I. na czym polega badanie?.....	29
II. gdzie należy prowadzić badania?.....	31
III. kto powinien prowadzić badania?	31
IV. kiedy należy prowadzić badania?.....	31
V. dlaczego założyciele kościołów powinni prowadzić badania?	32
VI. jak należy prowadzić badania?.....	33

Dodatek 4A: Rozumienie Swego Obszaru Docelowego	35
Dodatek 4B: Przykładowe Kwestionariusze	39
Lekcja 5: Biblijne Podstawy Zakładania Kościołów aż do Nasycenia	45
I. nasylenie w starym testamencie	45
II. służba Jezusa	46
III. biblijne podstawy zakładania kościołów aż do nasycenia	47
IV. ile kościołów oznacza nasycenie?	48
V. zakładanie kościołów aż do nasycenia w przeszłości	49
Lekcja 6: Badanie - Warsztat.....	53
Lekcja 7: Mobilizacja Zasobów Dzięki Badaniom.....	55
I. powołanie do działania.....	55
II. wskazówki dotyczące dzielenia się informacjami	56
III. ustal, jak zmobilizować zasoby misyjne	57
IV. przykład wykorzystania badań do mobilizacji zasobów	58
Lekcja 8: Pierwsze Postępy.....	61
I. narodziny kościoła nowotestamentowego.....	61
II. prześladowanie	62
III. podróże misyjne pawła.....	62
IV. sobór w jerozolimie (Dzieje apostołskie, rozdział 15).....	64
V. zasady strategicznej działalności misyjnej.....	65
Lekcja 9: Elementy Ruchu Zakładania Kościołów	69
I. fundamentalne wzorce dla ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia.....	69
II. kamienie budowlane ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia.....	70
III. skutek: ruchy zakładania kościołów.....	74
Lekcja 10: Komponenty Strategii Budowania Ruchu Zakładania Kościołów	77
I. Budowanie wiary w wizję.....	77
II. wyznaczanie celów opartych na wierze	78
III. stosowanie pomnażania zamiast dodawania	79
IV. działanie raczej z ośrodka strategicznego niż odległego miejsca.....	79

V.	rozwijanie wędrownych zespołów wsparcia	80
VI.	przygotowanie ludzi	80
VII.	rozwijanie sieci.....	81
VIII.	szukanie bożego prowadzenia i czasu	82
Dodatek 10A: Wiara i Posłuszeństwo a Strach i Niewiara		83
Dodatek 10B: Rzeczy Przyczyniające się do Wzrastania		85
Lekcja 11: Znaki Ruchu		87
I.	znak I: szczególny czas	88
II.	znak 2: wyłaniające się przywództwo	88
III.	znak 3: zaangażowanie ludzi	90
IV.	znak 4: Nowe formy	91
V.	znak 5: ruch jest zjawiskiem spontanicznym	91
VI.	znak 6: ruch Mobilizuje ludzi i struktury	92
Lekcja 12: Pasterzowanie w Ruchu		95
I.	przywództwo w nowo założonych kościołach	95
II.	korespondencja z nowymi kościołami	96
III.	wystrzeżenie się Herezji.....	98
IV.	zasoby	99
V.	Strategie ewangelizacji i zakładania kościołów	100
Lekcja 13: Wizja i Działanie Teleskopu		103
I.	definicje wizji i teleskopu	103
II.	patrzenie z wizją bożego żniwa.....	104
III.	korzystanie z teleskopu dla Bożego żniwa.....	104
IV.	duchowa moc i władza	107
Lekcja 14: Mobilizacja		109
I.	czym jest Mobilizacja? Mobilizacja obejmuje:.....	109
II.	dłaczego wierzący powinni być zmobilizowani?.....	110
III.	biblijne przykłady mobilizacji.....	110
IV.	cechy Charakterystyczne efektywnych mobilizujących	111
V.	przykłady Mobilizacji	112

Lekcja 15: Następne Kroki.....	115
I. cykl zakładania kościołów	115
II. rola nowego kościoła: pomnażanie – zakładanie kościołów-córek	116
III. rola pierwotnego zespołu zakładającego kościoły: rozpoczęcie od nowa – zakładanie nowego kościoła.....	118

Lekcja 16: Szkolenie jako Element Ruchu Zakładania Kościołów....	123
I. szkolenie jako część ruchu	123
II. Podstawy szkolenia założycieli kościołów	125
III. Proces szkolenia założycieli kościołów	126
IV. doradzanie założycielom kościołów.....	127

Lekcja 17: Mobilizowanie Przywódców przez Inicjatywy Narodowe	129
I. strategia Dawn.....	130
II. warunki konieczne dla strategii Dawn	131
III. dwanaście elementów strategii Dawn	131

WIZJA SCP

WIZJA SCP

1

LEKCJA

Myślenie typu „Z”

CZEGO PRAGNIE BÓG?

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest podkreślenie roli, jaką pełni wizja w cyklu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Myślenie typu „Z” bierze pod uwagę to, czego pragnie dokonać Bóg dla swojej chwały na danym terenie.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wypełnianiem Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie ich w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Posiadać wizję wychodzenia z ewangelią do świata, swego narodu, regionu, miasta, wsi i otoczenia.
- Zdawać sobie sprawę, że Bożą wolą jest, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mogli usłyszeć i zrozumieć przesłanie ewangelii oraz przyjąć Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawiciela.
- Zajmować się zakładaniem kościołów w oparciu o myślenie typu „Z” lub wizję docelową.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Myślenie typu „Z” przekazuje wizję *ostatecznego* Bożego planu dla danego narodu, regionu, miasta, wsi czy otoczenia. Plan ten polega na tym, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli ewangelię oraz mieli okazję przyjąć Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Pana i Zbawcę. Zastanów się, jak można w sposób jasny i przystępny przekazać koncepcję wizji docelowej w Twoim kontekście kulturowym.

WPROWADZENIE

Gdyby przywódcy chrześcijańscy zadali sobie pytanie: „Jaki jest ostateczny cel Bożego działania w dziejach ludzkości?” lub „Czego pragnie Bóg w miejscu, w którym Mu służę?”, jak wpłynęłoby to na sposób ich służby? Odpowiedzi na te pytania powinny zawierać wizję i określać zadania ich służby.

I. NA CZYM POLEGA MYŚLENIE TYPU „Z”?

Jaki jest ostateczny cel Bożego działania? Odpowiedź brzmi „Z” – końcowy skutek tego, czego Bóg pragnie dla każdego narodu, regionu, miasta, wsi bądź otoczenia. Działanie zmierzające do osiągnięcia tego celu oznacza jasne pojmowanie tego, czym jest „Z”. Biblia podaje wyraźnie, że Boża miłość obejmuje swym zasięgiem cały świat (Jana 3:16). W Liście do Tymoteusza Paweł podkreślił potrzebę modlitwy za wszystkich ludźmi, ponieważ „Jest to bowiem rzecz dobra i miła w oczach Zbawiciela naszego, Boga, który pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy” (1 Tym 2:3-4). Piotr również wypowiada się na ten temat pisząc: „[Pan] jest cierpliwy w stosunku do was. Nie chce bowiem niektórych zgubić, ale wszystkich doprowadzić do nawrócenia” (2 Piotra 3:9).

Skoro Bóg chce, aby wszyscy ludzie się opamiętali, to czy my nie powinniśmy podzielać tego pragnienia? Czy Bóg może się nami posługiwać, byśmy mobilizowali innych do osiągnięcia tego celu? Co mogłoby się wydarzyć, gdyby wszyscy chrześcijanie w danym kraju, regionie, mieście, wsi czy choćby najbliższym otoczeniu byli całkowicie przekonani, że Bóg pragnie, aby każdy Go poznał i widział chrześcijan żyjących pośród nich tak, jak Jezus? (1 Piotra 2:12)

Mimo to równie wiele fragmentów Pisma wskazuje na fakt, że nie wszyscy zostaną zbawieni. Nasz wszechmocny Bóg wie jedynie, kto będzie zbawiony. Zadaniem Kościoła jest zapewnienie każdemu szansy usłyszenia ewangelii.

Zanim przystąpisz do dalszej lektury, postaw sobie następujące pytania:

- Czego Bóg pragnie dla _____? (mojego narodu, regionu, miasta, wsi, otoczenia) Poświęć na odpowiedź jeden akapit.

- Co powyższa odpowiedź oznacza dla mojej służby? Czy to, czym się obecnie zajmuję, odzwierciedla Boże pragnienia?

Łatwo zauważyć, w jaki sposób myślenie typu „Z” może trafnie określać wizję i zadania we wszelkiej służbie.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

W celu osiągnięcia „Z”, musi dojść do nasycenia. Pod pojęciem „nasycenia” rozumiemy docieranie kościoła do „wszystkich ludzi”, jak to podaje 1 List do Tymoteusza i 2 List Piotra. Z listów tych jasno wynika, że Bóg pragnie, aby każdy mężczyzna, kobieta i dziecko usłyszeli i zrozumieli przesłanie Ewangelii oraz mieli okazję uwierzyć i okazać całkowite posłuszeństwo wobec Jezusa Chrystusa jako swego Pana i Zbawiciela. Istotną częścią chrześcijańskiego życia jest przynależność do miejscowego kościoła, gdzie wierzy się w Słowo Boże i Go naucza.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia (SCP) ma całkowicie biblijne podstawy. Jest to wcielanie w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. SCP to wizja, strategia i służba napełniania krajów, regionów, miast, wsi i najbliższego otoczenia kościołami, które przedstawią ewangelię każdej osobie w jej języku i właściwej danemu krajowi kulturze.

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest wcielaniem w życie Wielkiego Nakazu Misyjnego poprzez zakładanie kościołów w taki sposób, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przejęcia ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła.

A. Czy realistyczne jest oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z”?

Poza tym, że Bóg pragnie „Z” bardziej niż my, ekscytujący jest fakt, że w Piśmie mamy wyraźną obietnicę spełnienia celu „Z”. Obietnica napełnienia świata poznaniem Boga i Jego chwałą jest wyrażona w księdze Izajasza: „kraj się napełni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11:9).

W księdze Objawienia apostoł Jan ma wizję nieba, z których dowiadujemy się o ostatecznym rezultacie Bożego działania w świecie, osiągnięciu celu „Z”, do którego zmierza historia ludzkości. Jan opisuje tłumy ludzi z każdego narodu, plemienia, ludu i języka oddających Bogu chwałę (Obj. 7:9)! A zatem oczekiwanie od Boga spełnienia celu „Z” jest realistyczne.

B. Co mówi sam Bóg na temat „Z”?

W jednej z najintymniejszych chwil spędzonych z Ojcem Jezus modlił się o jedność wśród tych, którzy w Niego wierzą: „aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś” (Jan 17:23b). Jezus pragnął, żeby świat wiedział, kim jest! Na tym właśnie polega „Z”! Powtórzył tę prośbę dwukrotnie (Jan 17:21-23). Spróbujmy to sobie uzmysłowić – Bóg Syn w rozmowie z Bogiem Ojcem opisujący cel „Z”. Jest zatem jasne, że „Z” jest dla Boga sprawą niezmiernie istotną.

C. Jezus nauczał swoich uczniów o planie „Z”

Jezus uczył swoich uczniów myślenia typu „Z” zapewniając ich, że „najpierw musi być głoszona Ewangelia wszystkim narodom” (Mar. 13:10). Obiecał też, że ewangelia będzie głoszona aż do nasytienia narodów (Mat. 24:14, Łuk. 24:45-47).

III. KILKA NIEZBĘDNYCH KROKÓW DO OSIĄGNIĘCIA „Z”

W celu realizacji „Z” musimy przebyć w służbie etap od „A” do „Y”. Pismo podaje nam kilka zasad niezbędnych do odbycia etapu z „A” do „Y”, który jest konieczny do efektywnego wykonania „Z”. Warto zwrócić uwagę, że wszystkie te kroki mają coś wspólnego z „Z”. Zachowując stale w pamięci „Z” możemy dokonywać strategicznych posunięć odbywając etap od „A” do „Y”.

A. Modlitwa

Pod wieloma względami modlitwa stanowi integralną część dostrzegania realizacji Bożych celów na ziemi. Zwróć uwagę na następujące odnośniki:

- 2 Krn. 7:14 Jeśli lud Boży modli się tak, jak powinien, plan „Z” na pewno zostanie wykonany.
- Mat. 9:38 Lud Boży otrzymał nakaz modlitwy, aby pracownicy mogli wziąć udział w realizacji planu „Z”.
- 1 Tym. 2:1-4 Lud Boży ma się modlić po to, by zaistniały warunki sprzyjające realizacji planu „Z”. Paweł polecił Tymoteuszowi, by kościoły modliły się za przywódców w społeczeństwie w celu stworzenia odpowiednich warunków do szerzenia ewangelii.
- Obj. 5:8-10 „Z” jest skutkiem „modlitw świętych”.

B. Miłość i jedność

Gdy Jezus powiedział: „po tym wszyscy poznają”, miał na myśli miłość między chrześcijanami (Jan 13:35). Jasno stwierdził, że plan „Z” wymaga bardzo dobrych relacji międzyludzkich. Tylko w sytuacji, gdy wierzący będą się darzyć wzajemną miłością, ludzie będą wiedzieli, że należą oni do Chrystusa. Jeśli brak nam miłości, to niewiele pomoże wzrost liczebny – sprawi on jedynie, że ludzie będą nas postrzegać jako kolejny ruch religijny.

Jeśli świat ma poznać, że wierzący są uczniami Chrystusa, musi między nimi panować taka sama jedność jak ta, która łączy Jezusa z Jego Ojcem. Ilekroć Jezus mówi o swojej jedności z Ojcem, zawsze wskazuje na miłość i nierozdzielność więzi. Modli się o to, by nasza jedność była odbiciem jedności łączącej Ojca i Syna i o to, byśmy pozostawali z Nim w nierozdzielnym związku (Jan 17:21,23).

C. Wizja

Jak wynika z zamieszczonych poniżej fragmentów Pisma, „Z” jest zadaniem o zasięgu globalnym i dotyczy wszystkich ludzi reprezentujących wszystkie narodowości i zakątki świata. Myślenie typu „Z” wymaga postrzegania całego świata Bożymi oczami.

- Ponieważ Bóg kocha wszystkich ludzi, posłał swego Syna, „aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (Jan 3:16).
- Jezus jest ofiarą „za grzechy całego świata” (1Jana 2:2).
- Duch Święty „przekona świat o grzechu” (Jan 16:7-11).

- Duch Święty daje chrześcijanom moc do świadczenia „po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).
- Jezus nakazuje swoim następcom: „idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mat. 28:18-20).
- Jezus zapewnił, że wiele jest osób gotowych Go przyjąć: „żniwo...wielkie” (Mat. 9:37).

D. Ewangelizacja

W celu realizacji planu „Z” kościół musi wysłać ewangelistów wszędzie tam, gdzie jest niewielu wierzących lub gdzie nie ma ich wcale. Plan „Z” wymaga dotarcia do osób, które nie słyszały ewangelii i przekazania im dobrej nowiny o zbawieniu. Paweł ujmuje to następująco: „...Jakże mieli uwierzyć w Tego, którego nie słyszeli? Jakże mieli usłyszeć, gdy im nikt nie głosił?” (Rzym. 10:14).

Chrześcijanie muszą szukać miejsc, do których nie dotarła jeszcze ewangelia i osób, które jej nie słyszały, w każdej wsi, mieście, regionie i kraju. Wraz z rozpowszechnianiem ewangelii i zakładaniem kościołów w tych miejscach i wśród tych ludzi „Ci, którym o Nim nie mówiono, zobaczą Go, i ci, którzy o Nim nie słyszeli, poznają Go” (Rzym. 15:21).

E. Zakładanie kościołów

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich. Za pośrednictwem kościoła, zarówno niewidzialnego (w sferze duchowej) oraz widzialnego świat pozna „wieloraką w przejawach mądrość Boga” (Efez. 3:8-11). Kościół jako ciało Chrystusowe jest namacalną obecnością Jezusa Chrystusa na ziemi. Z chwilą gdy Jezus Chrystus zajmuje pierwsze miejsce w życiu kościoła, świat pozna, że jest On panem wszystkiego (Efez. 1:22-23).

W celu realizacji planu „Z” wszędzie muszą być kościoły widoczne dla wszystkich.

Dzięki krwi przelanej na krzyżu ludzie zostali pojednani z Bogiem. Jezus Chrystus w swoim Kościele gromadzi wszystkich, którzy bez Niego nadal byłiby oddzieleni murem nieprzyjaźni. Pragnął on wśród tych ludzi żyjących dotąd w nienawiści „z dwóch rodzajów ludzi stworzyć w sobie jednego nowego człowieka, wprowadzając pokój” (Efez. 2:13-16).

Podobnie jak miłość i wierność współmałżonków jest zauważana przez członków wspólnoty, w której mieszkają, tak też widoczna jest relacja między Jezusem a Jego Kościołem (Efez. 5:22-23).

Członkowie kościoła są ze sobą powiązani tak jak części ciała, z których każda wykonuje swoje zadanie. Celem działania kościoła jest przybliżanie innym osoby Jezusa. Gdy tak się dzieje, w kościele ma miejsce wzrost i zbudowanie (Efez. 4:11-13). Dojrzały kościół posiada w gronie swoich członków przedstawicieli każdego narodu (Obj 5:9-10).

IV. MYŚLENIE TYPU „Z” OWOCUJE DZIAŁANIEM TYPU „Z”

A. Dawanie typu „Z”

Myślenie typu „Z” wymaga dawania typu „Z”. Paweł przytacza słowa Jezusa napominając w Milecie starszych z kościoła w Efezie: „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz. Ap. 20:35). Dawanie jest istotną częścią służby kościoła. Paweł podpierając się apostołskim autorytetem zalecał kościołowi w Koryncie: „obyście i w tę łaskę obfitowali” (2 Kor. 8:7).

Kościół, który daje, nie tylko odkłada sobie środki na koncie w niebie, lecz co więcej Bóg zaspokaja jego aktualne potrzeby „według bogactwa swego w chwale”. Nasz Pan błogosławi akt dawania zarówno w niebie, jak i na ziemi, dlatego sam zatroszczy się o finansową stronę przedsięwzięcia, jakiego podejmie się kościół dążący do realizacji planu „Z” (Filip. 4:15-19).

B. Strategia „Z”

Wybitny przywódca wielkiego przebudzenia, John Wesley powiedział: „We wszelkim działaniu zwracaj uwagę na koniec”. Stosowanie w praktyce myślenia typu „Z” wywiera ogromny wpływ. Mimo to, niestety, wiele osób oddanych służbie Bogu nigdy nie zastanawia się nad skutkiem ich wysiłków w realizacji Bożego planu „Z”. W takiej sytuacji łatwo jest popaść w rutynę i dopuścić do

tego, że ominie nas Boże błogosławieństwo. Postawienie sobie zasadniczego pytania „Czego pragnie Bóg dla miejsca, w którym Mu służyimy?” może okazać się niezwykle inspirujące dla ludzi służących Bogu. Odpowiedź na to pytanie pobudza wiarę i prowadzi do bardziej intensywnej pracy dla Boga.

Przykład myślenia typu „Z” w Rumunii

Nelu Sofrac, założyciel kościołów w Rumunii, zauważył, że Bóg pragnął mieć więcej niż cztery kościoły, jakie powstały w jego okręgu zwanym Alba Iulia. Mógł poprzestać na tym i tak znaczącym osiągnięciu, jakim było założenie, prowadzenie i praca duszpasterska w tych czterech kościołach, jednak myślenie typu „Z” motywowało go do dalszego działania.

Zdawał sobie sprawę z tego, że sam nie był w stanie dotrzeć do całego okręgu, wiedział jednak, że Bóg pragnął wypełnić Alba Iulia kościołami, które głosząby ewangelię i nauczałyby zgodnie z Pismem. Do skutecznego wypełnienia tego zadania trzeba było założyć w Alba Iulia 500 kościołów. Nelu rozpoczął szkolenie piętnastu młodych ludzi ze swego kościoła i nowych założonych przez siebie placówek. Jego żona Dorina zorganizowała grupę modlitewną złożoną z trzech kobiet. Pastor Nelu podzielił się swoją wizją z innymi pastorami, którzy początkowo niechętnie zareagowali na jego pomysł. W przekonaniu i wierze, że ponieważ Bóg pragnie „Z” dla Alba Iulia, pomoże Nelu doprowadzić dzieło do końca, Dorina prowadzi obecnie piętnaście kobiecych grup komórkowych modlących się o nowe kościoły, podczas gdy jej mąż stoi na czele międzywyznaniowego ruchu EVANGALBA z udziałem wielu kościołów. Ruch ten się rozrasta i zakłada nowe kościoły w okręgu Alba Iulia dzięki mobilizacji kościołów już istniejących do zaangażowania. Ich głównym zadaniem jest modlitwa, szkolenie, ewangelizacja i zakładanie kościołów.

Zgromadzenia w Alba Iulia modlą się, jednoczą we wspólnej wizji, wzrastają w miłości, wysyłają ewangelistów i zakładają kościoły w swoim okręgu. Powoli rozpoczyna się tam proces dawania i pomimo iż ludzie ci uważają się za bardzo ubogich, niektórzy decydują się na wierne dawanie.

Myślenie typu „Z” umożliwiło Nelu działalność na skalę ogólnokrajową. Prowadzi on szkolenia dla założycieli kościołów i zaraza przywódców chrześcijańskich w innych częściach Rumunii wizją zakładania kościołów aż do nasycenia. Spodziewa się, że zostanie wysłany jako misjonarz międzynarodowy poza granice swego kraju.

KONKLUZJA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest głównym punktem myślenia typu „Z”, gdyż pozostałe zadania w postaci modlitwy, pełnego miłości zjednoczenia, wizji, ewangelizacji i dawania mogą zostać zrealizowane na całym świecie jedynie za pośrednictwem kościoła. Z uwagi na fakt, że kościół musi dotrzeć do wszystkich, siłą napędową myślenia typu „Z” musi być zakładanie kościołów aż do nasycenia. Bóg pragnie „Z”, a jeśli dany kościół działa zgodnie z Bożą wolą, proces zakładania kościołów aż do nasycenia ulegnie przyspieszeniu. Napelnienie wszystkich krajów kościołami ma na celu przekazanie wszystkim ludziom przesłania ewangelii.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Na czym polega różnica między założycielem kościołów reprezentującym myślenie „Z” a innymi założycielami kościołów?
- Czy modlisz się o całe narody, regiony, miasta, wsie czy otoczenie?
- Czy modlisz się o to, by Bóg posłał na swoje żniwo więcej robotników? Skoro sam Jezus dał takie polecenie, to czy będzie konsekwentnie odpowiadał na taką modlitwę, jeśli będziemy wytrwale się modlić? Dlaczego robotników jest za mało?
- Czy chcesz współpracować i okazywać miłość braciom z innych wyznań i o innych przekonaniach w sprawach pomniejszej wagi w pracy na rzecz planu „Z”? Czy modlitwa Jezusa o jedność zostanie wysłuchana, czy też modlił się na próżno? Czy staniesz się częścią odpowiedzi na Jego modlitwę?
- Czy osoby z zewnątrz postrzegają twój kościół jako jeszcze jedno wyznanie lub religię, czy też jako społeczność ludzi okazujących miłość?

- Czy masz wizję założenia jednego kościoła lub zostania członkiem ruchu, który wypełni świat kościołami głoszącymi ewangelię?
- Czy wyróżniasz się ofiarnością pod względem finansowym? Czy twój kościół daje pod tym względem dobry przykład? Czy nauczasz na temat dawania? Jeśli nie, to dlaczego, skoro naucza tego Pismo?
- Czy akcje ewangelizacyjne w twoim kościele mają na celu tylko powiększenie twego kościoła, czy też zakładanie nowych?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynij myśleć o strategii zakładania kościołów aż do nasycenia, która zawierałaby element modlitwy, jedności i miłości, wizji, ewangelizacji i zakładania kościołów. Zanotuj kilka początkowych pomysłów i podziel się nimi ze swoim nauczycielem lub prowadzącym ten kurs.
- Pomyśl o swoim otoczeniu, wsi, mieście, regionie lub kraju. Zastanów się, jak byś odpowiedział na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla _____?” Zapisz trzy rzeczy, które wykonasz w ramach przyczyniania się do realizacji planu „Z” na twoim terenie.

WIZJA SCP

2

LEKCJA

Wielki Nakaz Misyjny i zakładanie kościołów

UCZNIOSTWO AŻ DO NASYCENIA

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przekazanie wizji, która dotyczy mobilizacji do ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia zgodnie z Wielkim Nakazem Misyjnym.

☞ Główne punkty

- Zrozumienie Wielkiego Nakazu Misyjnego jest czymś kluczowym dla zakładania kościołów aż do nasycenia.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Wiedzieć, dlaczego fragment Ewangelii Mateusza 28:18-20 jest określany nazwą Wielki Nakaz Misyjny.
- Rozumieć, w jaki sposób kościół w miarę swego rozwoju będzie wychodził i czynił uczniami wszystkie narody.
- Rozumieć, dlaczego zakładanie kościołów jest wypełnieniem Wielkiego Nakazu Misyjnego.
- Opracować wizję dla ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia w swoim kraju.

WPROWADZENIE

Z Ewangelii Mateusza 28:18-20 dowiadujemy się, że czeka nas ambitne zadanie. Wielki Nakaz Misyjny to polecenie obowiązujące wszystkie pokolenia chrześcijan. Wydając je Jezus obiecuje, że będzie obecny aż do jego wypełnienia. Polecenie to określa się mianem *Wielkiego Nakazu* z uwagi na wielkość zadania, jakie powierzył Jezus swoim naśladowcom.

I. JAK NALEŻY ROZUMIEĆ WIELKI NAKAZ MISYJNY

W Wielkim Nakazie Misyjnym Jezus wyraźnie określa cel kościoła aż do swego powrotu. Słowa te są bardzo istotne i zasługują na szczególną uwagę. Oto dosłowny przekład fragmentu z Ewangelii Mateusza 28:18-20 według oryginału greckiego:

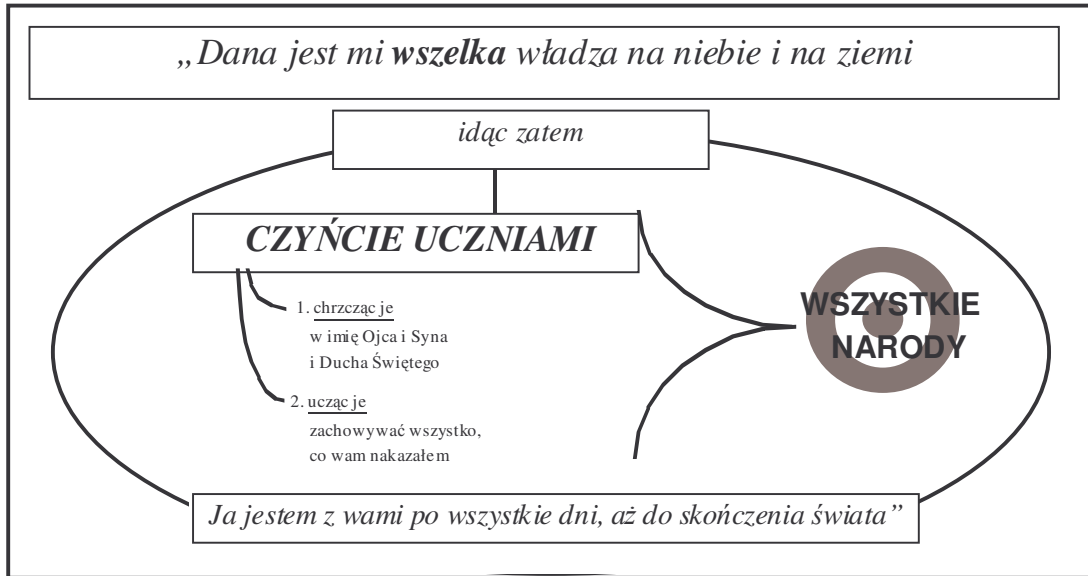
„Dana mi jest **wszelka** władza na niebie i na ziemi. Idąc zatem czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, ucząc je zachowywać **wszystko**, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata” (dosłowny przekład z Mat. 28:18-20).

W Wielkim Nakazie Misyjnym Jezus wyraźnie określa cel kościoła aż do swego powrotu.

Kluczowym i najważniejszym słowem w Wielkim Nakazie Misyjnym jest „czyńcie uczniami”. Jest to jedyny występujący tu czasownik w trybie rozkazującym, który w najwyższym stopniu wyraża pragnienie Jezusa względem Jego następców. Czynienie uczniami stanowi sedno Wielkiego Nakazu. Dwie pozostałe formy czasownikowe, imiesłowy „chrzcząc” i „ucząc” wraz ze swymi dopowiedzeniami rozwijają i wyjaśniają czynność główną, tj. czynienie uczniami. Przedmiotem tych czynności, tj. czynienia uczniami przez chrzest i nauczanie, są „wszystkie narody”. Nakaz zakłada, że ten, kto czyni

uczniami będzie to robił „idąc”. Całe polecenie wieńczy obietnica Jezusa, że jest razem z tymi, którzy tego dokonują: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

Ilustracja 2.1 Wielki Nakaz Misyjny

A. Wyznaczone zadanie: czynienie uczniami

Główny akcent Wielkiego Nakazu Misyjnego spoczywa na najważniejszym poleceniu „czyńcie uczniami”. Stąd zasadnicze zadanie Kościoła polega na czynieniu uczniami, nie tylko na nawracaniu. Dwa imiesłowy podrzędne odślaniają istotne aspekty procesu uczniostwa.

Chrzest – ‘zwrot w stronę Chrystusa’

Chrzest jest publicznym świadectwem nawrócenia, wskazówką, że dana osoba przyjęła ewangelię. Aby zostać naśladowcą Jezusa Chrystusa, należy żałować za grzechy i uwierzyć (Mk 1:15; Dz 20:21). Chrzest jest oznaką i przypieczętowaniem odrodzenia, wybaczenia grzechów oraz nowego życia w Chrystusie (Tyt. 3:5; Mar. 1:4; Rzym. 6:3-4).

Z Wielkiego Nakazu wynika, że chrzest odbywa się w imię Trójcy. Dowiadujemy się stąd czegoś o nowej tożsamości ucznia. Jedną z zadziwiających cech Trójcy jest społeczność łącząca Ojca, Syna i Ducha. Podobnie wierzący zostaje ochrzczony i przyjęty do społeczności kościoła. Społeczność tę powinna cechować taka sama jedność, jaka panuje między osobami Trójcy (J 17).

Nauczanie – ‘stawanie się podobnym do Chrystusa’

Kolejnym etapem, jaki muszą przebyć nowi uczniowie po nawróceniu, jest nauczanie o osobie, którą zdecydowali się naśladować. Nawrócenie wymaga relacji z osobowym Bogiem. Otrzymałoby polecenie szkolenia nawróconych tak, by zostali „naśladowcami” czy innymi słowy „uczniami” Jezusa. Polega ono na uczeniu ich posłuszeństwa wobec Jego poleceń.

Zadaniem kościoła jest nauczanie posłuszeństwa Chrystusowi. Warto zwrócić uwagę, że wiersz ten nie określa celu kościoła jako nauczania poleceń, lecz **posłuszeństwa** wobec wszystkiego, co nakazał Jezus. Oznacza to, iż kościoły powinny nauczać posłuszeństwa wobec wszystkich poleceń Chrystusa bez wyjątku. Częściowe posłuszeństwo, które tak łatwo może stać się normą, to za mało. Powinniśmy raczej bezustannie zgłębiać Pismo, zadając sobie pytanie: „Czy wypełniłem wszystko, co tu zostało napisane?” oraz „Jak mogę jeszcze lepiej wypełnić każde polecenie?” Nauczanie całkowitego posłuszeństwa jest procesem ciągłym. Warto podkreślić, że nie jest to przejściowy akt *poprzedzający* chrzest, lecz jak wynika z cytowanego tekstu następuje on *po* chrzcie i *trwa* przez całe życie wierzącego.

B. Zasięg – WSZYSTKO

Wielki Nakaz Misyjny nie był doraźnym planem przeznaczonym tylko dla tych, którzy o nim pierwotnie usłyszeli. Ciągłe powtarzanie się słowa „wszystko” określa dalekosiężne zastosowanie.

Podstawą nakazu jest władza Chrystusa.

Jezus przed rozesłaniem swoich uczniów oznajmił im, że zajmuje najwyższe stanowisko we wszechświecie. Jeśli ktoś sprawujący władzę podaje swoje stanowisko zanim wyda rozkaz, ma to podkreślać doniosłość tego rozkazu. Dlatego każdy, kto uznaje władzę Jezusa Chrystusa, musi okazać posłuszeństwo Wielkiemu Nakazowi.

Jezus Chrystus jest głową Kościoła (Efez. 1:22-23). Ludzie, którzy uznają ten fakt, tworzą Jego ciało, tj. Kościół. Zadanie czynienia uczniami narodów nie jest wyłącznie obowiązkiem ewangelisty – jest to zadanie dla wszystkich, którzy poddają się najwyższej władzy Jezusa. Wielki Nakaz Misyjny daje wierzącym ogromne poczucie sensu.

Nakaz mówi: „idąc”.

Słowo „idąc” z oryginału greckiego można przetłumaczyć „gdy wyruszyście” lub „w trakcie waszej wędrówki”. Wyrażenie to zakłada, że osoby posłuszne nakazowi „idą”. W przeciwieństwie do „przychodzenia” do świątyni jerozolimskiej w celu oglądania Bożej chwały, tu mamy wyruszać z Bożą chwałą mieszkającą w nas (2 Kor 3:18). Jezus nie pozyskiwał uczniów w sterylnej izolacji szkolnej sali, lecz w trakcie życiowej wędrówki. Ludzie służący w kościele również powinni być aktywni i wychodzić do świata zamiast czekać, aż świat przyjdzie do nich.

Jezus powiedział wyraźnie, że Jego zamiarem było dotarcie z dobrą nowiną do wszystkich narodów (Mat. 24:14). W odnośnikach dotyczących Wielkiego Nakazu Misyjnego (Łuk. 24:47, Dz. Ap. 1:8) czytamy, że rozwój Kościoła rozpocznie się w Jerozolimie. Ponieważ jednak wysłani przez Jezusa apostołowie pozostali w Jerozolimie, wydaje się, że wczesny kościół miał bardzo ograniczoną wizję działalności misyjnej aż do ósmego rozdziału Dziejów Apostolskich. Można stąd wnioskować, że kościół w swoich początkach zrozumiał jedynie słowa „zaczynając w Jerozolimie”, a nie dotarło do niego znaczenie słów „wszystkie narody”.

- Wszelka władza
- Wszystkie narody
- Wszystko
- Po wszystkie dni

Wychodzenie wskutek prześladowań.

Jezus w razie konieczności skorzysta ze swojej najwyższej władzy, by zmusić kościół do wychodzenia do innych narodów. Po okresie prześladowań i męczeństwie Stefana Kościół zaczął rozpowszechniać ewangelię. W ósmym rozdziale Dziejów Apostolskich czytamy: „Wybuchło wówczas wielkie prześladowanie w Kościele jerozolimskim. Wszyscy, z wyjątkiem Apostołów, rozproszyli się po okolicach Judei i Samarii” (Dz. Ap. 8:1). Nieco dalej zaś, w rozdziale jedenastym: „Ci, których rozproszyło prześladowanie, jakie wybuchło z powodu Szczepana, dotarli aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, głosząc słowo samym tylko Żydom” (Dz. 11:19-20). Jezus dopuścił do prześladowań chrześcijan po to, by poprzez sytuację kryzysową zmusić ich do tego, co od razu powinni byli zrobić na Jego polecenie.

Wychodzenie wskutek posłuszeństwa.

W Dziejach Apostolskich czytamy o tym, że kościół w Antiochii Syryjskiej był posłuszny Wielkiemu Nakazowi (Dz. 13:1-3). Zgodnie z poleceniem Ducha Świętego posłał on Pawła i Barnabę na Cypr, gdzie „głosili Słowo Boże w synagogach żydowskich” (Dz. 13:4-5). Z Cypru Paweł i jego towarzysze odbywali jeszcze liczne podróże zanim wrócili do Antiochii (Dz. 13:6 nn).

Bóg nałożył na Kościół odpowiedzialność za głoszenie dobrej nowiny. Jak pisze Paweł do kościoła w Koryncie: „Wszystko zaś to pochodzi od Boga, który pojednał nas z sobą przez

Chrystusa i zlecił nam posługę jednania. Albowiem w Chrystusie Bóg jednał z sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów, nam zaś przekazując słowo jednania” (2 Kor. 5:18-19). Podobnie jak kościół w Antiochii syryjskiej, tak i współczesny Kościół powinien zgodnie z poleceniem Jezusa docierać do narodów z ewangelią. Jeśli jednak okaże się nieposłuszny, Jezus posłuży się kryzysem do wykonania swego dzieła.

Nakaz obejmuje „wszystkie narody”.

Określenie „wszystkie narody” jest całkowicie odmienne od ostatniego opisu Jezusa, który posyła swoich uczniów do zgubionych owiec z Izraela (Mat 10:5-6). Obecnie zostaliśmy powołani do tego, by zanieść ewangelię wszystkim narodom, ponieważ Jezus odkupił swoją krwią ludzi „z każdego pokolenia, języka, ludu i narodu” (Obj. 5,9). Apostoł Jan miał przywilej ujrzeć wypełnienie tego nakazu w swojej wizji nieba, w której przedstawiciele wszystkich narodów oddawali cześć Panu (Obj. 7,9).

Co to jest naród? Grecki odpowiednik tego słowa użyty w tym tekście brzmi *ethnos*¹. Stąd pochodzi przymiotnik „etniczny”. Grupa etniczna to grupa ludzi posiadających wspólny język, kulturę i obyczaje. W obrębie jednego kraju może się znajdować kilka grup etnicznych. Jeżeli ruch zakładania kościołów aż do nasycenia ma zakończyć się sukcesem, to niejednokrotnie w granicach jednego kraju trzeba wyjść do kilku narodów (*ethnos*). Do każdej grupy etnicznej należy dotrzeć w jej własnym języku, zgodnie z jej kulturą i obyczajami. W ten sposób można spełnić Wielki Nakaz Misyjny i zanieść ewangelię do „wszystkich narodów”.

Nakaz obowiązuje aż do „skończenia świata”.

Słowa Jezusa „aż do skończenia świata” oznaczają, że Jego polecenia obowiązują cały Kościół aż do Jego powrotu, nie jedynie dwunastu apostołów. Naszym zadaniem jest wytrwać w tych trzech sprawach „do skończenia świata”, tzn. do chwili, gdy Jezus powróci po swój Kościół. Wtedy „ta ewangelia o królestwie będzie głoszona po całej ziemi, na świadectwo wszystkim narodom” (Mat. 24:14).

C. Obietnica

Czynienie uczniami wszystkich narodów może się wydawać zadaniem ponad siły. Mimo to jednak, gdy wychodzimy wcielać je w czyn, możemy być spokojni. Mamy zapewnienie, że w końcu odniesiemy sukces, ponieważ **wszelka władza** należy teraz do Chrystusa, a On obiecał, że będzie z nami po **wszystkie dni** aż do skończenia świata. Chrystus sam stanowi gwarancję sukcesu, jeśli wytrwamy w Nim, polegając na Jego mocy i obecności (Jan 15:4-17). Jezus daje swemu Kościołowi zarówno ważne zadanie do wypełnienia, jak i obietnicę, która jest gwarancją powodzenia!

Jezus daje swemu Kościołowi zarówno ważne zadanie do wypełnienia, jak i obietnicę, która jest gwarancją powodzenia!

Na dalszych kartach Nowego Testamentu widzimy, jak wczesny kościół praktykował swoje posłuszeństwo wobec tego nakazu. Apostoł Paweł siedząc w więzieniu zapewniał w liście adresowanym do kościoła w Filipi: „Mam właśnie ufność, że Ten, który zapoczątkował w was dobre dzieło, dokończy go do dnia Chrystusa Jezusa” (Filip. 1:6). Paweł zdawał sobie sprawę, że Bóg działał, a Duch Boży zamieszkiwał w wierzących i ich wspólnocie, dlatego wiedział, że jego praca nie poszła na marne. To dobra wiadomość dla tych z nas, którzy zastanawiają się, jak wypełnić Wielki Nakaz Misyjny.

II. WIELKI NAKAZ MISYJNY I ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

Zakładanie kościołów aż do nasycenia spełnia wytyczne i cele Wielkiego Nakazu Misyjnego. Wiele fragmentów Pisma (Mat. 24:14, Mar. 13:10, Łuk. 24:45-47, Dz. Ap. 1:8) mówi, że Wielki Nakaz zostanie wypełniony wtedy, gdy w każdym narodzie będą uczniowie. Gdy w każdym narodzie powstają kościoły, pojawiają się tam nowi uczniowie.

¹ εθνοσ

A. Wielki Nakaz Misyjny a cel Kościoła

Wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego jest zadaniem KOŚCIOŁA. Celem istnienia Kościoła nie jest służba samemu sobie ani uwiecznianie własnych dokonań, lecz zanoszenie ewangelii do „wszystkich narodów”. Działalność związana z wychodzeniem kościoła na zewnątrz nie jest tylko jednym z wielu aspektów służby; jest to cel istnienia kościoła. Kościół powinien się rozwijać dzięki ewangelizacji i pomnażać dzięki zakładaniu nowych kościołów po to, by coraz więcej osób stawało się uczniami Jezusa. Programy i służbę Kościoła należy oceniać i rozwijać zgodnie z tym, jak dobrze służy on temu celowi. Czy efektem jego działań jest uczniostwo w takiej postaci, jaką miał na myśli Jezus wydając Wielki Nakaz Misyjny?

Przywódcy kościoła powinni przygotowywać członków do wypełniania Wielkiego Nakazu nauczając ich, by dzielili się swoją wiarą ze zgubionymi, zapoznając ich z realiami działalności misyjnej oraz dając im wizję modlitwy i wkładu finansowego na rzecz prowadzenia żniwa. Przywódcy kościoła często są tak pochłonięci samodzielnym pełnieniem służby, że zaniedbują przygotowywanie do niej innych. Dzięki temu przygotowaniu w służbę może być zaangażowanych wiele osób zamiast jednej. Warto mieć na uwadze, że Jezus powierzył swoje przesłanie i służbę swoim uczniom i dzięki temu pomnożył rezultaty swojej pracy.

B. Wielki Nakaz Misyjny a zakładanie kościołów

Sedno Wielkiego Nakazu stanowi czynienie uczniami narodów, dlatego powinniśmy stale poszukiwać najlepszych metod w celu wykonania tego zadania. W końcu wielu ludzi poświęciło swoje życie wypełnianiu tej misji, stąd rozsądek nakazuje porównać kilka metod, które mają pozwolić na jej skutecznianie. Rodzi się pytanie, czy każda z nich odzwierciedla zasady wymagane przez Wielki Nakaz? Czy bierze pod uwagę wszystkie intencje, jakie mu przyświecają? Które z tych metod są najlepsze i zarazem zgodne z treścią Wielkiego Nakazu? Próbując odpowiedzieć na to pytanie, przyjrzymy się trzem metodom służby i porównamy stopień ich skuteczności w osiągnięciu celu Nakazu.

Pierwsza z porównywanych metod odnosić się będzie do założonego już kościoła z pewną historią. Na potrzeby tej lekcji ustalmy, że „założony” kościół to taki, który istnieje dłużej niż dziesięć lat. Druga metoda dotyczy „działalności poza kościołem” obejmującej akcje poza terenem kościoła, nastawione na cele ewangelizacyjne typu tradycyjne kampanie ewangelizacyjne, ewangelizację za pośrednictwem radia itp. Kluczowym wyznacznikiem takiej działalności jest to, że nie zaczyna się ona w kościele, a jej celem niekoniecznie jest miejscowy kościół. Trzecia badana przez nas metoda to nowo założony kościół. Mamy tu na myśli nawiązywanie kontaktów, prowadzenie ludzi do opamiętania, uczenie nawróconych, udzielanie im chrztu i zapoczątkowanie nabożeństw, co w efekcie prowadzi do powstania zgromadzeń, które pełnią przewidziane w Nowym Testamencie funkcje dla naśladowców Jezusa.

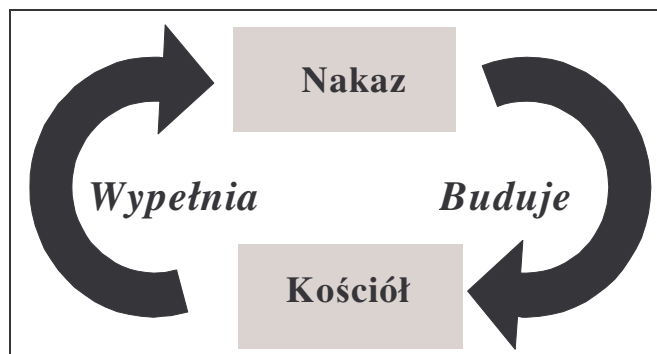
Ilustracja 2.2 Wielki Nakaz Misyjny a zakładanie kościołów

WIELKI NAKAZ MISYJNY Zasady:	EWANGELIZACJA „Chrzest” zwrot w stronę Chrystusa	NAUCZANIE „Nauczanie posłuszeństwa” Stawanie się podobnym do Chrystusa	Skutek: „CZYNIENIE UCZNIAMI”
Założony od dawna kościół	NIE ZAWSZE	TAK	BYĆ MOŻE...
Ewangelizacja poza kościołem	TAK	NIE ZAWSZE	BYĆ MOŻE...
Zakładanie kościołów	TAK	TAK	TAK!!

Jak wynika z ilustracji 2.2 porównanie tych trzech metod ukazuje, że zakładanie kościołów najlepiej wypełnia Wielki Nakaz Misyjny. Kościoły istniejące od dawna często kładą nacisk na uczniostwo bez efektywnego nawracania, podczas gdy ewangelizacja prowadzona poza obrębem kościoła owocuje nawróceniami, lecz często bez dostatecznego nacisku na nauczanie (oczywiście w obu tych wypadkach zdarzają się wyjątki). Tymczasem zakładanie nowych kościołów łączy obydwa te elementy, tj. nawrócenie z zapewnieniem naturalnych warunków dla uczniostwa.

Oczywiście przy wypełnianiu Wielkiego Nakazu wykorzystuje się wiele metod, z których każdą można porównać z zakładaniem kościołów. Podane wyżej przykłady miały naświetlić fakt, że zakładanie kościołów całkowicie spełnia zarówno zasady, jak i cele Wielkiego Nakazu, ponieważ dzięki niemu pozyskuje się nowych uczniów wskutek ewangelizacji i uczniostwa. Można stosować inne metody, lecz zakładanie kościołów zasługuje na palmę pierwszeństwa z uwagi na fakt, że najlepiej wciela w życie Wielki Nakaz dany przez naszego Pana.

Zakładanie kościołów zasługuje na palmę pierwszeństwa z uwagi na fakt, że najlepiej wciela w życie Wielki Nakaz dany przez Naszego Pana.

Ilustracja 2.3 Wielki Nakaz Misyjny a Kościół**WNIOSKI KOŃCOWE**

Treścią Wielkiego Nakazu Misyjnego jest czynienie uczniami nowo nawróconych, którym udzielamy chrztu i nauczymy posłuszeństwa Chrystusowi. Nasze zadanie polega na wychodzeniu do świata w celu pozyskiwania uczniów w każdej grupie etnicznej, a nie czekaniu, aż oni przyjdą do nas. Upoważnia nas do tego i gwarantuje sukces sam Chrystus, który obiecał nam towarzyszyć aż do ukończenia zadania.

Celem istnienia Kościoła jest pozyskiwanie uczniów we wszystkich narodach i wypełnianie tym samym zadania powierzonego przez Chrystusa. Wszelkie programy i wysiłki w służbie powinny w jakiś sposób przyczynić się do osiągnięcia tego celu. Wielki Nakaz Misyjny zostanie zrealizowany wtedy, gdy Kościół uznaje autorytet Jezusa Chrystusa i wywiązuje się z zadania, jakie On powierzył.

Nowo założony kościół wypełnia polecenie pozyskiwania uczniów dzięki ewangelizacji nowo nawróconych, następnie konsekwentnemu prowadzeniu ich w uczniostwie i szkoleniu nowych wierzących. Kościoły pojmujące cel i sens swego istnienia zapoczątkują nowe kościoły mające na uwadze ten sam cel. W ten sposób umożliwią dotarcie z ewangelią do „wszystkich narodów”. Założyciele kościołów oraz wszyscy, którzy są zaangażowani przy tym dziele, mają do wykonania wyjątkową i strategiczną misję, gdyż ucieleśnią ona w stu procentach zasady podane w Wielkim Nakazie Misyjnym. Ujmując rzecz prościej, zakładanie kościołów jest najlepszą metodą wypełniania Wielkiego Nakazu.

Nasze zadanie polega na wychodzeniu do świata w celu pozyskiwania uczniów w każdej grupie etnicznej, a nie czekaniu, aż oni przyjdą do nas.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy uznajesz autorytet Chrystusa poprzez wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego? Czy twój kościół rozumie zasadność Chrystusowego polecenia, aby iść i czynić uczniami wszystkie narody? Czy jest to główny motyw działania członków twego kościoła?
- Jak możesz pomóc w mobilizacji swego kościoła do wypełniania Wielkiego Nakazu?
- Czy twój kościół odpowiada na wezwanie Pana prowadząc w uczniostwie twój naród oraz inne narody?
- Czy Jezus wciąż posługuje się prześladowaniem, kryzysem gospodarczym i/lub posłuszeństwem w wypełnianiu Wielkiego Nakazu?
- Czy podjąłeś decyzję pójścia kierując się posłuszeństwem, czy też czekasz na kryzys?
- Czy działalność twego kościoła skupia się na pozyskiwaniu uczniów dla Jezusa, czy na wzroście twego wyznania?
- Czy ty oraz osoby, które poddajesz szkoleniu, mają wizję docierania do wszystkich narodów?
- Czy uczysz ludzi praktycznego posłuszeństwa, czy też twoje nauczanie ma raczej charakter teoretyczny?

PLAN DZIAŁANIA

Dąż do rozwoju i prowadź w uczniostwie grupę ludzi modlących się o twój naród oraz inne narody, zacznij wspierać finansowo misję w kraju i za granicą i podejmij pierwsze kroki w zakładaniu kościoła z wizją docierania do wszystkich narodów.

WIZJA SCP

3

LEKCJA

Cykl Zakładania Kościołów

SPOJRZENIE Z SZERSZEJ PERSPEKTYWY

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie „Cyklu Zakładania Kościołów” ze szczególnym uwzględnieniem etapów krytycznych w nowo założonym kościele miejscowym oraz w ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Cykl zakładania kościołów nie powinien być ciągiem przypadkowych i chaotycznych wydarzeń.
- Proces zakładania kościołów obejmuje położenie podstaw, pozyskiwanie zgubionych, przyjmowanie wierzących do społeczności, szkolenie ich w służbie i pomnażanie zgromadzeń – wszystko to razem składa się na ruch powstawania nowych kościołów.
- Celem zakładania kościołów nie jest tylko jeden kościół, lecz cały szereg kościołów w wybranym regionie.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć przebieg szkolenia dla założycieli kościołów oraz proces zakładania nowych kościołów.
- Potrafić wymienić sześć etapów krytycznych w procesie powstawania kościołów.
- Rozumieć, że celem zakładania kościołów aż do nasycenia nie jest tylko jedno nowe zgromadzenie, lecz liczne kościoły i ruch zakładania kościołów w każdym kraju.

☞ Dodatek

3A Modele zakładania kościołów

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Wykonaj folię transparentną lub plakat na podstawie ilustracji 3.1 i wykorzystuj go na początku każdej sesji szkoleniowej w celu przypomnienia założycielom kościołów, na jakim etapie opanowania materiału się obecnie znajdujecie i dokąd zmierzacie w procesie zakładania kościołów.

Omów z uczestnikami kursu różne modele zakładania kościołów opisane w Dodatku 3A. Które z tych modeli okazały się skuteczne w ich sytuacji, a które nie? Który może stanowić znaczne ułatwienie w ruchach zakładania kościołów?

WPROWADZENIE

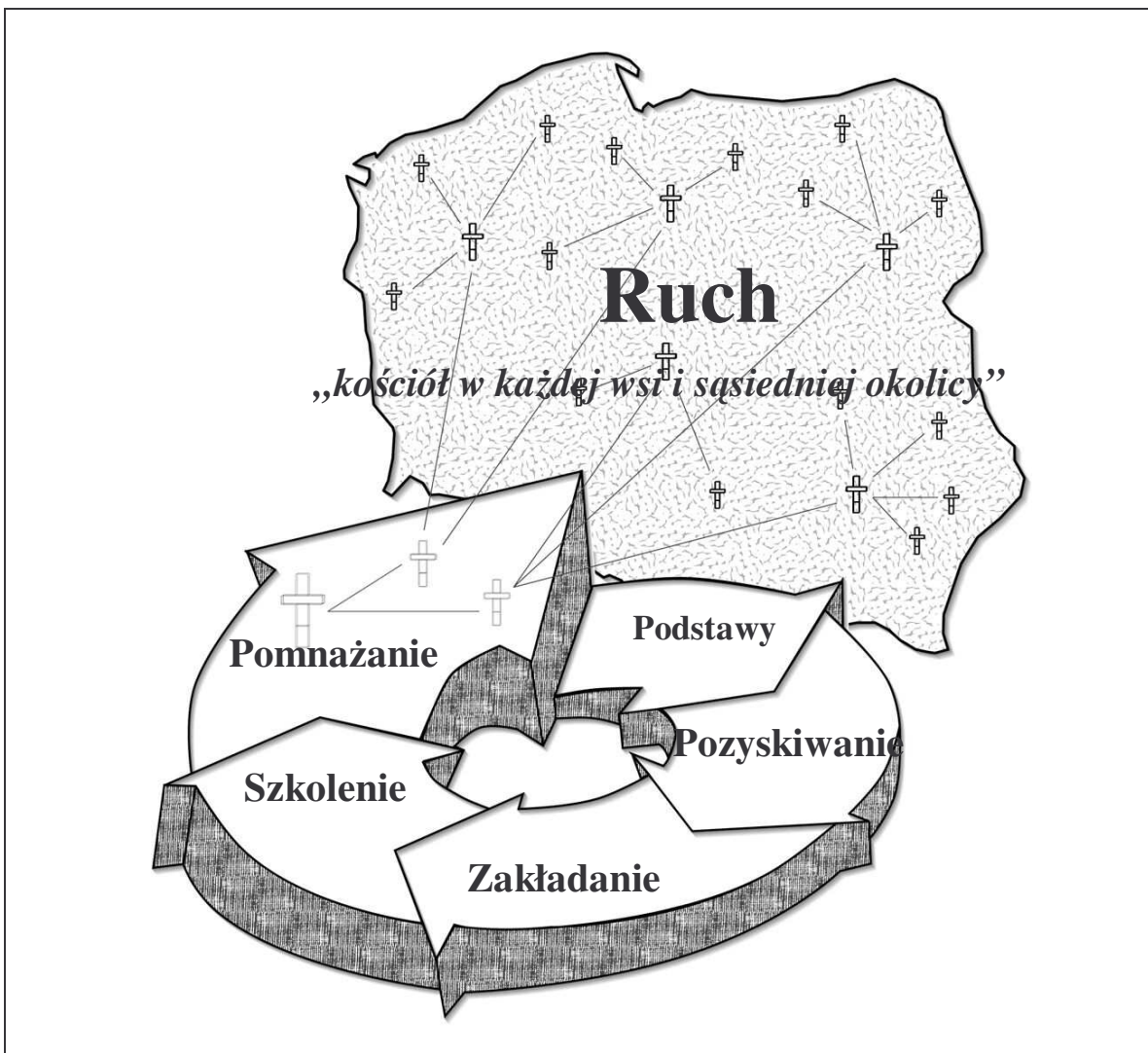
Przy prezentacji danej koncepcji inżynierowie często posługują się modelami. Przykładem takiego modelu jest odbitka światłodrukowa. Patrząc na nią inżynier jest w stanie zobaczyć różne aspekty prac budowlanych razem i powiązać je ze sobą, zanim powstanie prawdziwa budowla. Odbitka ta może też posłużyć jako przewodnik wznoszenia budowli. Pozwala ona inżynierowi zobaczyć w wyobraźni właściwą kolejność poszczególnych elementów budynku.

Podobnie zakładanie kościołów aż do nasycenia nie jest ciągiem przypadkowych wydarzeń, lecz procesem nakierowanym na osiągnięcie jakiegoś celu. Cele SCP można określić na kilku różnych poziomach w zależności od punktu widzenia, z jakiego patrzymy na ten proces. Trzeba pozyskiwać ludzi dla wiary w Chrystusa, wychowywać i wprowadzać do miejscowych społeczności wierzących. Trzeba szkolić liderów, którzy obiorą kierunek i zajmą się rozwojem kościoła. Dojrzałe kościoły powinny pomnażać swoją liczbę w

wyniku zakładania nowych kościołów. Wówczas skutek będzie taki, że twój region i naród wypełni się wciąż rosnącymi i tętniącymi życiem kościołami. Ostatecznym celem wszystkich tych wysiłków jest przygotowanie Chrystusowej oblubienicy na spędzenie z Nim wieczności.

„Cykl zakładania kościołów” (patrz ilustracja 3.1) to wykres przedstawiający proces zakładania kościołów, który naświetla z pewnego punktu widzenia wzajemne powiązanie kluczowych zasad i praktycznych dokonań w ramach tego procesu. Dodatek 3A zawiera różne modele sposobów wykorzystujących ten proces do zakładania kościołów.

Ilustracja 3.1 Cykl zakładania kościołów

I. ETAP I – PODSTAWY

W każdym złożonym procesie początek może być momentem krytycznym. Założyciele kościołów rozpoczynają proces zakładania poprzez rozwijanie osobistej więzi z Chrystusem potrzebnej do tego, by zostać sługą Ewangelii. Apostoł Paweł ostrzega przed budowaniem na jakimkolwiek innym fundamencie niż Jezus Chrystus (1 Kor. 3:11). Lekceważenie tego ostrzeżenia może prowadzić jedynie do porażki w służbie.

Brak jasnego obrazu kościoła, który planuje się założyć, może stłumić proces zakładania. Dlatego wyraźna wizja oraz konkretne plany strategiczne zakładania kościoła są na tym etapie kluczowe. Ważną rolę odgrywa tu prowadzenie badań. Istotne informacje o zasobach i terenie żniwa pomogą opracować strategię. Celem badań jest poznanie ludzi, do których założyciel kościoła chce dotrzeć i rozpoznanie zasobów, jakie ma do dyspozycji.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Według danej mi łaski Bożej, jako roztropny budowniczy, położyłem fundament, ktoś inny zaś wznosi budynek. Niech każdy jednak baczy na to, jak buduje. Fundamentu bowiem nikt nie może położyć innego, jak ten, który jest położony, a którym jest Jezus Chrystus” (1 Kor. 3:10-11).

B. Zadania i cele

Zadania:

- Ustal wizję z modlitwą na ustach.
- Przeprowadź badanie danej grupy społecznej.
- Rozwijaj swoje osobiste zaufanie przez wiarę.
- Rozwijaj swoje osobiste zaufanie w ramach studium biblijnego.
- Rozpocznij ustalanie strategii i metod zakładania kościołów.

Cel: Przygotuj siebie samego, przemyśl wizję i kierunek działania dla misji zakładania kościołów

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Na czym polega Boża misja na ziemi? Jak się ma do niej kościół?
- Jakie jest moje osobiste pole misyjne? Czego Bóg domaga się ode mnie na moim terenie?
- Jakie są wyjątkowe aspekty powołania i wizji, którą Bóg mi teraz podsuwa?
- Jaki model kościoła może zaspokoić te potrzeby? Czy powinien on być zdolny do rozwoju poprzez tworzenie innych kościołów?
- Jakie są główne przeszkody w zakładaniu kościołów?
- Kto zamierza pomóc? Kto wchodzi w skład zespołu wyruszającego na żniwo? W jaki sposób przeprowadzamy badania?

II. ETAP II- POZYSKIWANIE

Kościół nigdy nie zaprzestaje ewangelizacji, lecz na tym szczególnym etapie założyciel kościoła skupia się niemal wyłącznie na ewangelizacji. Postawa założyciela na tym etapie będzie kluczem do sukcesu w prowadzeniu i szkoleniu innych na późniejszych etapach.

Nie można założyć kościoła bez ewangelizacji. Zbyt często założyciele skupiają się na wyszukiwaniu innych chrześcijan, aby pozyskać ich dla swego nowego kościoła, zamiast zwrócić szczególną uwagę na ewangelizację indywidualną. Brak odpowiedniej ilości czasu spędzonego z niechrześcijanami i oczekiwanie, że Bóg po prostu przyśle ich do nowego kościoła, rzadko przynosi owoce.

Założyciele kościołów powinni tworzyć grupy ewangelizacyjne skupione na budowaniu relacji, omawianiu zastosowania zasad biblijnych do życiowych sytuacji, modlitwie o indywidualne potrzeby i zachęcaniu. Jeśli ludzie nie przywykli do otwartości i dzielenia się sprawami osobistymi, to należy to

rozwijać stopniowo. Poświęcanie czasu poszczególnym członkom grup komórkowych pogłębi więzi i podniesie jakość społeczności. Przywódcy grup komórkowych powinni jak najwcześniej zabiegać o przygotowanie przyszłych przywódców grup. Spotkania powinny być na tyle proste, by można je było później odtworzyć. Jeśli członkowie grupy są zależni od swego przywódcy, jego stylu czy wiedzy, to będzie to utrudniało późniejsze znalezienie przywódców.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. Dla Żydów stałem się jak Żyd, aby pozyskać Żydów. (...) Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by mieć w niej swój udział” (1Kor. 9:19-23).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Nawiąż kontakt z kluczowymi przywódcami i buduj z nimi relacje.
- Głoś ewangelię zgubionym.
- Rozpocznij ewangelizacyjne studium biblijne w grupach.
- Twórz służbę dla nawróconych.
- Prowadź nowo nawróconych w posłuszeństwie Chrystusowi.

Cel: Nawiąż kontakt i głoś ewangelię kluczowym członkom danej społeczności.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Jakie metody ewangelizacyjne są najskuteczniejsze w osiągnięciu przez nas naszych celów?
- Jak można nawiązać kontakt z kluczowymi przywódcami? Kim oni są i jak ich znaleźć?
- Jak trzeba przygotowywać nowo nawróconych do świadczenia swoim przyjaciołom i bliskim?
- W jaki sposób zacząć ich prowadzić w uczniostwie i przygotowywać do służby? Czego i jak ich uczyć?
- Jak można odkryć sieć ich przyjaciół i rozpocząć ich ewangelizację?
- Ile grup komórkowych należy założyć, zanim się je zgromadzi na większym spotkaniu?

III. ETAP III – ZAKŁADANIE

Pomimo, iż dotarcie do tego etapu może zająć rok lub dłużej, wielu przywódców kościoła uważa go za moment oficjalnych narodzin kościoła. Uznanie danej grupy za miejscowy kościół ma swoje szczególne wyznaczniki. Do tego etapu grupy komórkowe powinny rozrastać się i powiększać swoją liczbę oraz mogą one gromadzić się razem na uroczyste nabożeństwa, a nawet rozpocząć regularne publiczne nabożeństwa. Jeśli jest to odpowiedni moment, można wynająć w tym celu jakąś halę, ale warto zwrócić uwagę na małe ostrzeżenie – często zdarza się, że robi się to zbyt wcześnie. Założyciele kościołów powinni odbyć kilka spotkań silnych grup komórkowych, liczących 30-40 osób, zanim zdecydują się na wynajęcie hali. Grupy komórkowe spotykają się nadal nawet po zapoczątkowaniu wielkich nabożeństw i wciąż stanowią fundament wychowywania i wzrostu kościoła.

Akcent na uczniostwie obowiązuje kościół przez cały czas. Na tym jednak etapie założyciel kościoła kładzie szczególny nacisk na uczniostwo w życiu nowo nawróconych ustanawiając tym samym model dla przyszłego nieprzerwanego uczniostwa. Powszechnym problemem na tym etapie jest niewłaściwe rozumienie nowych chrześcijan. Niektórzy założyciele kościołów oczekują, że potrzeby nowo nawróconych są takie same jak wszystkich innych, lub też nie są przygotowani do stopniowego prowadzenia nowych wierzących w duchowym wzroście. Inni mogą być zbyt surowi dla młodych chrześcijan zmuszając ich do przestrzegania zasad i legalistycznych praktyk pomijając element łaski lub domagając się zbyt szybko dojrzałości od duchowych dzieci. Tymczasem właściwa postawa i pomoc dla nowych wierzących wymaga akceptacji i cierpliwości.

D. Kluczowy wiersz biblijny

„Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków. Nie opuszczajmy naszych wspólnych zebrań, jak się to stało zwyczajem niektórych, ale zachęcajmy się nawzajem, i to tym bardziej, im wyraźniej widzicie, że zbliża się dzień” (Hebr. 10:24-25).

E. Zadania i cel

Zadania:

- Prowadź w uczniostwie nawróconych.
- Bądź doradcą i nauczycielem dla wyłaniających się potencjalnych liderów.
- Powiększaj zasięg ewangelizacji poprzez sieć przyjaciół.
- Pomnażaj grupy komórkowe.
- Rozpocznij stałe, regularne nabożeństwa.

Cel: Zgromadź nawróconych i wszystkich uczestników na uroczystym nabożeństwie

F. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- W jaki sposób przygotować i wysłać do służby nowych przywódców grup komórkowych?
- Kiedy należy chrzczyć nawróconych? Kto i kiedy udziela im wieczery?
- Jak utwierdzać nowo nawróconych w pewności zbawienia?
- Jak ustanowić „życie w ciele”? Jak włączyć do niego nowych wierzących?
- Gdzie mogą się odbywać wspólne spotkania? Jak zapraszać ludzi?
- Jakimi formami się posłużyć, by osiągnąć zamierzony cel? Jaki styl nabożeństwa wybrać?

IV. ETAP IV – SZKOLENIE

Podczas trzech pierwszych etapów rozwoju nowego kościoła pracownik misyjny często bierze na siebie większość odpowiedzialności za kościół, podobnie jak rodzice z małymi dziećmi muszą wykonywać większość prac w domu. Podobnie jak dzieci w miarę dorastania przejmują coraz więcej bardziej odpowiedzialnych zadań, tak też nawróceni w miarę dojrzewania powinni brać na siebie coraz więcej obowiązków. Na tym etapie założyciele kościoła przekazują odpowiedzialność za ewangelizację, uczniostwo oraz funkcje dla nowych przywódców.

Założyciele kościołów muszą przede wszystkim zaufać Panu, a następnie mieć dość wiary w innych, by przygotować ich do prowadzenia służby w kościele. Bóg obdarzył talentem każdego wierzącego i wszyscy mają obowiązek służyć. Jeśli założyciel kościoła nie poświęci czasu na przekazywanie obowiązków, szkolenie i wysyłanie innych do służby, kościół nie będzie wzrastał powyżej możliwości jednej osoby w pracy duszpasterskiej i służbie dla innych. Jedna osoba będzie się dwoić i troić, a nowi chrześcijanie po prostu nie będą mogli zadomowić się w nowym kościele. Członkowie kościoła mogą też stawać się coraz bardziej rozczarowani, jeśli nie otrzymają znaczącej funkcji w służbie, która zachęcałaby ich do zaangażowania. Staną się wówczas widzami. Słabe wzorce kulturalne dopuszczają do takich sytuacji w Europie Wschodniej.

Jeśli założyciel kościoła nie poświęci czasu na przekazywanie obowiązków, szkolenie i wysyłanie innych do służby, kościół nie będzie wzrastał powyżej możliwości jednej osoby w pracy duszpasterskiej.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Co usłyszałeś ode mnie za pośrednictwem wielu świadków, przekaz zasługującym na wiarę ludziom, którzy też będą zdolni nauczać i innych” (2 Tym. 2:2).

B. Zadania i cel**Zadania:**

- Naskicuj charakterystykę przywódców potrzebnych w każdej dziedzinie służby.
- Ustal dary duchowe wszystkich członków.
- Kształć przywódców grup komórkowych.
- Wyznacz przywódców i wyślij ich do służby.
- Utwórz strukturę i ustal funkcje, jakie przewidujesz w służbie.

Cel: Ucz przywódców i pracowników kościoła przygotowywania do służby innych.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- W jaki sposób pomóc nowo nawróconym w odkryciu ich duchowych darów? Kto zajmie się ich szkoleniem?
- Jakie dziedziny szkolenia są potrzebne? Jak i gdzie będzie się odbywało to szkolenie?
- Kim są potencjalni kluczowi przywódcy? Jakie są ich dary i uzdolnienia? Czy są oni ludźmi wiernymi i oddanymi służbie?
- Gdzie osoby poddawane szkoleniu będą odbywać służbę? Jakie są główne potrzeby i zagadnienia na tym terenie? Kiedy ludzie ci rozpoczną tam służbę? Komu będą zdawać relacje? Jakie mają zadania?

V. ETAP V - POMNAŻANIE

W celu wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego pomnażanie powinno stać się normalną częścią służby w kościele na każdym poziomie. Dobry nauczyciel biblijny nie zabiega jedynie o uczniów, lecz o więcej osób nauczających według Biblii. Cechą dobrego przywódcy jest nie tylko posiadanie grupy uczniów, ale też nowych przywódców. Owocem służby ewangelisty są nie tylko nowo nawróceni, lecz nowi ewangelicści. Podobnie rzecz się ma z kościołem – gdy założy się kościół, powinien on uważać za normę pomnażanie i tworzenie kościołów-córek.

Wielu przywódców nowych kościołów ma tendencję do skupiania się na utrzymywaniu lub dodawaniu do tego, co już posiadają, zamiast na pomnażaniu. Mogą być zadowoleni rozmiarami kościoła i nie dążyć w zasadzie do dzieła pomnożenia. Na tym etapie często dominuje pragnienie wzniesienia budynku jako elementu stania się „kościółem”.

Tacy przywódcy powinni zdawać sobie sprawę, że są pewne granice wzrostu. W przyrodzie wszystkie żywe organizmy wcześniej czy później osiągają poziom stały, a nawet umierają, podczas gdy ich owoce czy potomstwo żyje dalej. Podobne zasady rządzą służbą w kościele. W pewnym sensie prawdziwym „owocem” kościoła nie jest nowa osoba nawrócona, lecz nowy kościół. Najskuteczniejszym sposobem oddziaływania na szerszą skalę jest powielanie się, zakładanie kościołów-córek. Najlepsi przywódcy takich kościołów-córek pochodzą z kościoła-matki, nie z odległych miejsc typu seminarium czy szkoła biblijna. Przywódcy powinni zachęcać do pomnażania tak, aby w danym mieście i regionie powstało więcej kościołów.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„Ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz. Ap. 1:8).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Trenuj przywódców do utworzenia zespołów zakładających kościoły.
- Kształć pracowników na kilku poziomach i do różnych funkcji.
- Zbadaj nowe tereny, na których chcesz rozpocząć służbę.
- Zaplanuj i przeprowadź strategiczne akcje ewangelizacyjne.
- Wybierz i wyznacz przywódców do organizacyjnej części służby.

Cel: Załóż sztab przywódców do tworzenia zespołów zakładających kościoły.

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Jakie badania należy przeprowadzić? Kto się tym zajmie? Czy w sąsiedztwie znajdują się jakieś grupy etniczne, do których nikt jeszcze nie dotarł z Ewangelią? Czy są wśród nich potencjalni przywódcy wymagający szkolenia?
- Jakie cele należy wytyczyć i podać do wiadomości publicznej? Kto troszczy się o stronę modlitewną tego przedsięwzięcia?
- Kto przydziela i kontroluje wszystkie nowe osoby w służbie? Kto poprowadzi ich w dalszej edukacji?
- Czy są inni słudzy, których można zaangażować do tego dzieła? Kto ma ich zaprosić do przyłączenia się do zespołu? Jaki będzie ich wkład w całokształt działalności misyjnej?
- Czy potrzeba pracowników z wyższym wykształceniem do szkolenia na różnych poziomach przywódców potrzebnych w tym ruchu? Kto zajmie się tym szkoleniem? Jak zdobyć na to środki finansowe?

VI. ETAP VI - RUCH

Celem zakładania kościołów nie jest jedno nowe zgromadzenie, lecz pomnażanie kościołów w każdym z poszczególnych regionów. Ruch zakładania kościołów można zdefiniować jako zakładanie i rozwój kościołów w danym regionie w nietypowo szybkim tempie pod prowadzeniem Ducha Świętego. Ruchy zakładania kościołów cechuje jedność, szkolenie i mobilizacja całego ciała Chrystusowego, wspólna wizja i cele.

Apostoł Paweł, założyciel kościołów był używany przez Ducha Świętego do prowadzenia ruchu zakładania kościołów w Azji. Po założeniu kościoła w Efezie spędził tam dwa lata kształcąc uczniów w szkole Tyranosa. Pracował w taki sposób, że „wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie” (Dz. Ap. 19:10). Założone w Azji kościoły (w Efezie, Kolosach, Laodycei, Mirze, Hierapolis, Smyrnie, Pergamonie, Tiatyrze, Sardes, Filadelfii itd.) są dowodem tego ruchu zakładania kościołów i były podstawą oświadczenia Pawła, że cała Azja usłyszała Słowo Pańskie.

Założyciele kościołów i przywódcy powinni rozpocząć swoją działalność od wizji ruchu zakładania kościołów. Można tu przytoczyć współczesne przykłady tego zjawiska, które miało miejsce podczas rozpowszechniania ewangelii przez ruchy zakładania kościołów w kilku krajach na świecie. Analizując te ruchy w świetle biblijnych zasad służby założyciele kościołów mogą rozpocząć swoją działalność mając na uwadze cel i znacznie poszerzając zakres oddziaływania.

A. Kluczowy wiersz biblijny

„(...) bo kraj się napełni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze” (Iz. 11,9).

B. Zadania i cel

Zadania:

- Docieraj do wszystkich skupisk etnicznych danej społeczności.
- Ustal wskazówki dla propagowania ruchu.
- Ustal międzykulturowe projekty misyjne, które grupy będą wspierać finansowo.
- Poprowadź spotkania modlitewno-uwielbieniowe.
- Wyznacz cele dla regionu i/ lub narodu.
- Ustal wyższe poziomy szkolenia dla kluczowych przywódców ruchu.

***Cel:** Powstanie tylu kościołów, że zaspokoją potrzeby regionu, kraju i większych obszarów.*

C. Kluczowe zagadnienia do rozważenia na tym etapie

- Czy ruch cechuje samodzielne promowanie, samowystarczalność i samorządność? Jeśli tak nie jest, to co należy uczynić, by to zmienić?
- Do jakich terenów i narodów nie dotarła jeszcze Ewangelia? Jakie projekty misyjne wskazuje nam Pan?
- Jakich rodzajów szkolenia wymaga ruch? Jak będzie ono finansowane?
- Kim są przywódcy ruchu na wzór apostołów? Jak wygląda nasza współpraca z nimi? Jak można ich zachęcać i wspierać? Jakie mają potrzeby?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Który z wymienionych etapów wydaje się najtrudniejszy dla ciebie w twoich okolicznościach zakładania kościoła?
- Jak zmienia się rola założyciela kościoła w trakcie tego procesu?
- Dlaczego tak istotne jest, by kościół się pomnażał?
- Ile czasu twoim zdaniem zajmie docieranie do etapu ruchu w twojej sytuacji?
- Czy w twoim regionie są takie dziedziny służby (ewangelizacja, ucziostwo, szkolenie), które nie wchodzą w skład cyklu zakładania kościołów? Jak mogą one stać się częścią tego cyklu?
- Przeanalizuj różne modele zakładania kościołów przedstawione w Dodatku 3A „Modele zakładania kościołów”. Które z nich wypróbowano w twojej sytuacji? Które okazały się skuteczne, a które się nie sprawdziły?

PLAN DZIAŁANIA

Wspólnie ze swoimi współpracownikami w misji zakładania kościołów odpowiedzcie na każde z pytań wymienionych przy poszczególnych etapach cyklu. W tej fazie procesu zakładania kościołów prawdopodobnie nie jesteście w stanie realistycznie odpowiedzieć na wszystkie pytania. Jednak udzielenie na nie możliwie najlepszych odpowiedzi będzie doskonałym przygotowaniem do dalszej służby.

WIZJA SCP
DODATEK

3A

Modele zakładania kościołów

Jest wiele sposobów zakładania kościołów; na ogół okoliczności determinują ten, który najlepiej się sprawdza. Oczywiście twoja sytuacja może zawierać elementy z kilku opisanych tu modeli.

I. MODEL KOŚCIOŁA-CÓRKI

Model ten jest prawdopodobnie najbardziej rozpowszechniony i na ogół od razu nasuwa się na myśl, ilekroć porusza się temat zakładania kościołów. Zapewnia on największe prawdopodobieństwo zdrowego, rozwijającego się kościoła-córki, ponieważ matka-kościół od początku dostarcza zasobów, wsparcia i poczuwa się do odpowiedzialności. Są trzy typowe sytuacje, które stymulują zakładanie kościoła-córki.

A. Członkowie pochodzą z innego obszaru geograficznego

Jeśli jakaś grupa osób z określonego kościoła dojeżdża spoza danego obszaru, któremu przede wszystkim służy ten kościół, ten ostatni może postrzegać to jako okazję do założenia nowego kościoła przez wysłanie grupy ludzi z kościoła macierzystego.

B. Istnieje potrzeba prowadzenia nabożeństw w różnym stylu

Niewykluczone, że styl prowadzenia nabożeństw w kościele macierzystym wielu osobom odpowiada, lecz w danym kościele i społeczności są inni, którzy lepiej reagowaliby na odmienny styl. Jeśli wprowadzenie zmian w stylu nie obeszłoby się bez podziałów, wówczas dobrym rozwiązaniem jest kościół-córka w tym samym budynku lub sąsiedztwie. Kościół-córka może przyciągać ludzi spoza kościoła z uwagi na nowy styl nabożeństw.

C. Istnieje pragnienie dotarcia do innych grup społeczno-ekonomicznych

Nawet w sytuacji, gdy kościół rośnie i dociera do nowych ludzi na danym terenie, to mimo wszystko może być nieskuteczny w docieraniu do pewnych grup w tym regionie. Różnice klasowe, rasowe czy wiekowe mogą być tak znaczące, że niektórzy nie czuliby się swobodnie na nabożeństwie w określonym kościele. Potrzeby tych grup mogą wymagać utworzenia nowego kościoła, dopasowanego do ich norm kulturowych i służącego im efektywniej.

II. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW ZGODNIE Z ZASADĄ „PĘDU TRUSKAWKI”

W przyrodzie krzaczek truskawki rodzi łodygi bądź odrośla nad powierzchnią gruntu w niewielkiej odległości od siebie. Odrośl tę nazywa się „pędem”. Nowa bliźniacza roślina często wyrasta na końcu pędu. Z biegiem czasu roślina-córka sama zrodzi pędy, aby dać życie innym roślinom. Wtedy powstanie kilka odrębnych roślin, powiązanych ze sobą pędami.

Pewne kościoły-matki zakładają nowe zgromadzenia, które nie mają stać się niezależne, lecz posiadają niezależność w jakiejś mierze i do pewnego stopnia utrzymują więź z kościołem macierzystym. Takie zgromadzenia są tak blisko kościoła-matki w sensie geograficznym, że mogą się spotykać na wspólnych nabożeństwach co tydzień lub co miesiąc. W ten sposób np. różne zgromadzenia mogą się spotykać oddzielnie na nabożeństwach porannych i razem na uroczystościach wieczornych.

III. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW W WYNIKU ADOPCJI

Niekiedy istniejąca już grupa (modlitewna, komórkowa, biblijna) zaprasza dane zgromadzenie czy wyznanie do przejęcia ich pracy. Ta adoptowana grupa oczekuje od wybranego kościoła-matki dostarczenia wizji, kierunku, przywódców, czasem dodatkowych zasobów finansowych i/lub ludzkich, aby mogła zacząć funkcjonować jako kościół.

IV. MODELE ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW NA ODLEGŁOŚĆ

A. Zakładanie kościołów w wyniku kolonizacji

Model kolonizacyjny ma miejsce wtedy, gdy jedna lub więcej par zostaje wysłanych do miejsca oddalonego od wysyłającego kościoła w celu rozpoczęcia nowej pracy. W takiej sytuacji odległość jest często tak duża, iż kościół macierzysty nie wysyła dużej grupy członków, model ten wymaga bowiem, by pionierzy mieli nowy dom i znaleźli zatrudnienie na terenie, na którym ma powstać nowy kościół.

B. Zakładanie przy pomocy ewangelizacyjnej grupy misyjnej

Niektóre kościoły i placówki posługują się grupami misyjnymi w celu zapewnienia przywództwa i pomocy w procesie zakładania kościoła. Niewielka grupa licząca od dwóch do pięciu osób może zostać w danym regionie przez okres około jednego roku, aby prowadzić ewangelizację, grupy komórkowe i utworzyć kościół. Może ona przez ten rok otrzymać pomoc ze strony grup krótkoterminowych.

C. Zakładanie kościoła wskutek szczególnego wydarzenia

Niektóre grupy do zakładania kościołów wykorzystują kampanie ewangelizacyjne lub film „Jezus”. Można zastosować ten sposób z małą grupą wierzących na terenie, gdzie nie ma kościoła. W sytuacji idealnej pracujący na część etatu pastor lub ewangelista mógłby poprowadzić tę grupę w celu nawiązania nowych kontaktów. Gdziekolwiek to możliwe, pozyskuje się nowo nawróconych, aby przed kampanią utworzyć grupę liczącą co najmniej dwadzieścia osób. Ochotnicy z innej miejscowości mogą nagłośnić i pomóc poprowadzić to wydarzenie, które może potrwać przez okres od jednego tygodnia do miesiąca. Można sobie wyznaczyć cel, np. pięćdziesięciu nowo nawróconych, co razem da grupę siedemdziesięciosobową z osobą na stanowisku pastora. W ten sposób mógłby powstać kościół metodą „błyskawiczną”.

V. ZAKŁADANIE PRZEZ JEDNOSTKĘ

A. Zakładanie przez pioniera

Niektórzy ludzie są urodzonymi pionierami. Po prostu muszą oni zakładać kościoły! Nawet gdyby wysadzić ich na pustyni, gdzie nie ma ani jednego człowieka, jakimś cudem odkryliby wodę i stworzyli oazę, aby przyciągnąć do siebie ludzi. Tacy ludzie często widzą potencjalny materiał na kościół tam, gdzie nikt inny nawet sobie go nie wyobraża. Pionierzy są różni. Jedni potrafią pracować z dużym zgromadzeniem lub ośrodkiem zakładającym kościoły. Inni są tak aktywni, że trudno im się dopasować do struktur organizacyjnych i najlepiej funkcjonują w pojedynkę. Pionierzy przez całe swoje życie mogą założyć wiele kościołów. Z chwilą powstania zgromadzenia ruszają dalej. Ich pozostanie byłoby ze szkodą dla tego, co zaczęli, gdyż nie mają daru do utrzymywania powstałego stanu rzeczy.

B. Zakładanie przez pastora

Osoby obdarzone talentem duszpasterskim kierując się współczuciem lub wizją często również zakładają kościoły. Mogą nie posiadać wszystkich potrzebnych do tego darów, lecz zdolności, których im brak, będą przejawiać członkowie większego zespołu. Ci założyciele kościołów prowadzą zespół przez długi okres czasu po to, by po założeniu kościoła pozostać tam na stanowisku pełnoetatowego pastora.

BIBLIOGRAFIA

Robinson, Martin i David Spriggs. *Church Planting, The Training Manual*. Oxford, England. Lynx Communications, 1995.

WIZJA SCP

4

LEKCJA

Zasady prowadzenia badań

INFORMACJE DO CELÓW STRATEGICZNYCH

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest zrozumienie roli gromadzenia i analizy informacji dla opracowania skutecznych strategii zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Badania polegają na gromadzeniu informacji do celów strategicznych.
- Badania są koncepcją biblijną.
- Założyciele kościołów mogą wykorzystywać badania do rozwijania strategii i zgromadzenia środków.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić wyznaczyć, przeszkolić i wyposażyć badaczy do zbierania i wykorzystywania informacji w celu rozbudzania wizji i zaangażowania w misję zakładania kościołów.
- Umieć zainicjować projekt badawczy w docelowej strefie zakładania kościołów.
- Rozpoznawać potrzebę i potencjał badań do pobudzania motywacji i przygotowywania ludzi do zakładania kościołów.

☞ Dodatki

4A Rozumienie swojego obszaru docelowego

4B Przykładowe kwestionariusze

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

O ile to możliwe, miej przy sobie przykładowe badania, mapę i analizę miejscowej sytuacji. Te pomoce wizualne zachęcą do prowadzenia badań. Ponadto uczniowie będą mieli za zadanie wykonać badania wskazane w Dodatku 4A. Poświęć nieco czasu na omówienie tego zadania z uczestnikami.

I. NA CZYM POLEGA BADANIE?

A. Badanie jest sposobem gromadzenia informacji

Badanie jest narzędziem pomocnym w mobilizacji kościołów do wypełniania Wielkiego Nakazu Misyjnego. Pomaga ono ośrodkom i kościołom zorientować się, gdzie należy zakładać kościoły oraz jakie metody ewangelizacyjne są skuteczne/ nieskuteczne wśród różnych grup ludzi. Badanie pozwala też chrześcijańskim pracownikom zrozumieć pełny obraz tego, czego Bóg pragnie dokonać w ich narodzie czy grupie ludzi, pomaga im skupić się na wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, zapewnia elastyczność i skuteczność ich strategii i pozwala się zorientować, kiedy praca została wykonana.

Gdy lud Boży przygotowuje się do wykonania zadania w nieznanym miejscu, informacja jest pomostem prowadzącym ze znanego do nieznanego. Pomaga ona zrobić ten pierwszy, trudny krok wiary.

Przed wyruszeniem w nieznaną i ryzykowną misję zakładania kościołów Paweł i Barnaba udali się na Cypr, do domu Barnaby, gdzie znał on i rozumiał sytuację z pierwszej ręki (Dz. Ap. 13:4-5). Im lepiej ludzie poznają dany teren, z tym większą pewnością siebie przystąpią tam do pracy. Badanie przynosi wiedzę, która może stanowić pomost z tego, co znane do tego, co nieznanego. Prowadząc

badania warto zastosować proponowane przez nas techniki badawcze w znanym sobie miejscu, zanim przejdzie się w nieznane okolice.

Celem prowadzenia badań nie jest ustalenie, czy zakładać kościoły, lecz jak zakładać je w sposób najbardziej skuteczny. Jezus zakłada swój kościół poprzez tych, którzy podejmują ryzyko zakładania kościołów. Ponieważ polecił On swemu kościołowi wzrastać i rozmnażać się, kościół musi okazać posłuszeństwo w najbardziej realistyczny i odpowiedzialny sposób, pracując na podstawie możliwie realistycznych i jasnych danych.

Badanie **poła żniwa**, tj. terenu, gdzie powstanie kościół, oraz **robotników żniwa** – tych, którzy będą aktywni w zakładaniu kościoła - prowadzi do wniosku. Można go określić jako „wezwanie do działania”. Jest to suma tego, co odkryło badanie, pojmowane z Bożej perspektywy. Np. „słowo prorocze” dla Jozuego brzmiało „zająć ziemię” (Joz. 1:1-11).

B. Badanie ma podstawy biblijne

Często, gdy Bóg powoływał ludzi do nowej służby, nakazywał im najpierw zorientować się w sytuacji. W każdym z podanych niżej przypadków badanie stanowiło część Bożego planu, tj. wykonania Jego dzieła w określonym czasie i miejscu przez określonych ludzi.

- W IV księdze Mojżeszowej Bóg nakazał Izraelowi walczyć. W księdze tej znajduje się spis mężczyzn zdolnych do walki w wojsku (IV Mojż. 1:1-46). Bóg obiecał Izraelitom zwycięstwo, lecz mimo to polecił, by policzyli żołnierzy zdolnych do walki. Pozwoliło to Izraelowi zorganizować swój lud do zajęcia ziemi. W kwestii zakładania kościołów informacje uzyskane dzięki badaniom o osobach, które mogą wykonać to zadanie, są niezbędnym narzędziem organizacyjnym.
- Bóg nakazał szpiegom wyruszyć i zebrać informacje z pierwszej ręki na temat ziemi, którą miał przejąć i napełnić Izrael, jak czytamy w IV księdze Mojżeszowej 13:1-14,38. Dzięki obserwacjom szpiegów Izrael mógł obejrzeć ziemię, którą miał osiąść, obrać odpowiednią strategię i ustalić, jakie przeszkody będzie musiał pokonać po ataku na ten kraj. Jeśli chodzi o zakładanie kościołów dobre zbadanie terenu, na którym powstanie kościół, może wskazać, jacy ludzie będą do niego przychodzić, jak do nich podejść i jakie przeszkody trzeba będzie przezwyciężyć.
- Nehemiasz zbadał stan Jerozolimy przed rozpoczęciem odbudowy murów miasta (Neh. 1:3-4; 2:1-6). Mądrze ocenił morale ludzi, którzy mieli wykonać tę pracę i fizyczny stan muru. Posiadając te informacje mógł zobaczyć, jakie praktyczne kroki należy podjąć, aby wypełnić to zadanie. Umożliwiło mu to przygotowanie do ciężkiej pracy, jaka go czekała. Te same zasady odnoszą się do zakładania kościołów.
- Jezus wychodził do ludzi i widział ich potrzeby, zanim wysłał swoich uczniów do pracy pośród nich (Mat. 9:35-10,1). Gdy przechadzał się wśród ludzi i na własne oczy oglądał najpilniejsze potrzeby, odczuł głębokie współczucie do nich oparte na osobistym doświadczeniu. Obserwacje te zachęciły Go do tego, by mobilizować ludzi do modlitwy i służby. W odniesieniu do zakładania kościołów badanie z pierwszej ręki wywołuje współczucie, pobudza do modlitwy i służby.
- W Ewangelii Jana Pan Jezus nakazał uczniom „spojrzeć” lub „zbadać” (to właśnie oznacza greckie słowo w oryginale) żniwo ludzkich dusz (Jan 4:35). Czasem zapominamy, jak Bóg patrzy na ludzi. Jak my na nich patrzymy? Czy ich po prostu nie zauważamy, czy postrzegamy jako przeszkody? Często jesteśmy pochłonięci własną pracą i rozwiązywaniem własnych problemów. Łatwo zapomnieć, że Bóg chce, abyśmy wychodzili do ludzi i przyprowadzali ich do Niego. Posługuje się obrazem żniwa, okresu, gdy żniwiarze wychodzą na pola, zbierają dojrzałe kłosa i przynoszą je panu ziemi (Jan 4:35-38).
- Gdy Bóg pomnażał liczbę członków pierwotnego kościoła, to ten ostatni prowadził spis tego przyrostu i zdawał z niego sprawę (Dz. Ap. 2:41, 47; 4:4; 5:14; 9:31). Tego typu informacje stanowią wskazówkę, gdzie i jak Bóg działa w życiu mieszkańców każdego regionu.

II. GDZIE NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Badanie regionu, w którym ma powstać kościół może zwrócić uwagę na to, czego już dokonuje Bóg oraz pomóc w ustaleniu, jak trzeba służyć. Pierwszym i najważniejszym krokiem w kierunku badania danego terenu jest określenie obszaru docelowego zwanego też „okręgiem”.

Odszukaj lub narysuj mapę obszaru docelowego oraz dowiedz się wszystkiego na temat ludzi i obiektów znajdujących się w określonej strefie. Na początek zajmij się mniejszym obszarem. Rozpoczynanie od mniejszego terenu będzie dawało pewność siebie przy powtórzeniu zadania o większych rozmiarach i liczbach. Po narysowaniu okręgu wykonaj następujące kroki pomocne podczas prowadzenia badań:

- Dowiedz się możliwie jak najwięcej o zniwiarzach i polu misyjnym znajdującym się w okręgu.
- Naskicuj mapę danego obszaru.
- Uzupełnij mapę o ważne dane typu lokalizacja i rodzaj kościołów oraz innych miejsc istotnych dla misji (np. ośrodków religijnych i politycznych, rynku, zabytków historycznych itp.).

III. KTO POWINIEN PROWADZIĆ BADANIA?

Każdy może prowadzić podstawowe badania potrzebne do służby, do której powołał go Bóg. Jakkolwiek termin „badanie” może się wydawać techniczny i skomplikowany, wcale nie musi tak być. Mówiąc prościej, prowadzący badania zbierają informacje i dzielą się nimi z innymi.

A. Prowadzący badania zbierają informacje

Dobrymi badaczami są osoby, które lubią gromadzić fakty dokładnie i ze szczegółami. Powinni oni wiedzieć, jak zadawać pytania, by uzyskać informacje. Badacze powinni systematyzować i układać swoje dane tak, by odpowiadały one celom zakładania kościołów aż do nasycenia.

B. Prowadzący badania muszą przedstawić zebrane informacje

Dobrzy badacze wiedzą, jak skracać dane i wyjaśniać je innym tak, by mieli dokładny obraz pola misyjnego i jego pracowników. Przedstawiają oni wyniki swoich badań w taki sposób, by pobudzić do współczucia i zbudować zaufanie do tego, czego chce dokonać Bóg. Prezentujący powinien mieć nastawienie pozytywne i optymistyczne oraz unikać przesadnego zagłębiania się w szczegóły. Musi on znaleźć i wskazać fakty, które przykują uwagę założycieli kościołów i zainspirują do wysiłków na rzecz zakładania kościołów.

Prowadzący badania
muszą przedstawić
zebrane informacje

Warto pamiętać o trzynastym rozdziale IV księgi Mojżeszowej. Tylko Jozue i Kaleb nadawali się do przedstawienia badań, mimo iż wszystkich dwunastu wywiadowców prowadziło obserwacje. Wszyscy zdawali relację opierając się na faktach, lecz dziesięciu wywiadowców patrzyło z negatywnej perspektywy i skupiało się na przeszkodach, zapominając o Bożych obietnicach. Kaleb i Jozue dostrzegali wyzwania i problemy, lecz ani przez chwilę nie wątpili, że Bóg spełni swoją wolę. Dlatego przedstawili pozytywny obraz tego, czego dokona Bóg na podstawie istniejących faktów.

- Przedstawiający badania powinni szukać znaczących faktów, które będą harmonizować z myśleniem założycieli kościołów.
- Badanie powinno dotyczyć negatywnych stron rzeczywistości po to, by wzbudzić współczucie i podjąć wysiłek w celu pokonania przeszkód.

IV. KIEDY NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Istnieją co najmniej trzy punkty w cyklu zakładania kościołów, gdy należy przeprowadzić badania (zobacz Wizja SCP lekcja 3, „Cykl Zakładania Kościołów”).

A. Etap podstawowy: przygotowania do założenia konkretnego kościoła

Przy zakładaniu kościoła konieczne jest zebranie konkretnych danych o ludziach, ich historii, geografii i obecnej sytuacji oraz dlaczego tak, a nie inaczej myślą, wierzą i postępują. Wiedza o światopoglądzie i potrzebach ludzi mieszkających w „okręgu” może pomóc w ustalaniu strategii

ewangelizacji i zakładania kościołów. Badanie na tym etapie pomoże również określić zasoby dostępne przy zakładaniu kościoła, które można wykorzystać do tej misji. Badanie musi pokazać otwarte drzwi, które Bóg zostawił w tej strefie, aby można było rozmawiać o Jezusie.

B. Etap zakładania: ocena efektywności kościoła

Po założeniu kościoła trzeba ocenić wzrost i skuteczność służby. Pomiarami wzrostu może być przedstawiona na wykresie liczba nowych małych grup i notowanie frekwencji. Sporządzanie takich list i wykresów pomoże ustalić, jaka jest reakcja ludzi na metody nawiązania z nimi kontaktu.

C. Etap pomnażania i ruchu: spojrzenie z szerszej perspektywy

Projekt badawczy na skalę regionalną (lub nawet narodową) może być pomocny w mobilizacji kościołów w obrębie danego regionu do ewangelizacji zgubionych i napełnienia tego regionu kościołami. Badania takie mogą być konieczne do ustalenia poziomu społeczno-ekonomicznego, grup etnicznych, wiekowych i wychowania religijnego tych, którzy przyjęli ewangelię oraz jaki jest ich odsetek w porównaniu z całą społecznością. Ogólny obraz sytuacji chrześcijaństwa w danym narodzie można zaprezentować na konferencjach regionalnych. Tego rodzaju badania stawiają wyzwania przywódcom narodowym i miejscowym odczuwającym potrzebę zakładania kościołów i docierania do zgubionych.

V. DLACZEGO ZAŁOŻYCIELE KOŚCIOŁÓW POWINNI PROWADZIĆ BADANIA?

A. Informacja budzi współczucie dla ludzi w danym okręgu

Dla Jezusa wybraną strefą był region Galilei. Gdy wszedł On między tłumy, zobaczył ich stan fizyczny i duchowy, widok ten wzbudził w Nim współczucie, gdyż byli „jak owce nie mające pasterza” (Mat. 9:35-37). Zarówno informacje z pierwszej ręki, jak i relacje z osobistych doświadczeń pomagają mobilizować wierzących z istniejących już kościołów do zakładania nowych.

Relacje zawierające **prawdziwe historie z życia wzięte** o ludzkiej potrzebie Ewangelii pomagają wytworzyć jedność opartą na miłości do zgubionych ludzi. Bóg zaszczerpił w nas uczucia, które, gdy się je poruszy, często motywują nas do modlitwy, ofiarności lub innej formy zaangażowania w służbie. Informacje demograficzne czy statystyczne nie zawsze wywołują te same skutki, co prawdziwe historie z życia. Te z kolei prawie zawsze pochodzą z osobistych doświadczeń wychodzenia między ludzi.

Które z oglądanych przez siebie zjawisk może wywołać w innych współczucie i zachęcić do wychodzenia do zgubionych?

B. Informacja pobudza do modlitwy

Gdy Jezus widział potrzeby, przede wszystkim prosił o modlitwę. Informacja powoduje, że ludzie wołają do Boga i polegają na Nim w dokonaniu Jego dzieła w okręgu. Jezus nakazał swoim naśladowcom: „Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Mat. 9:38).

- Czy nakaz ten dotyczy tylko duchowych gigantów, czy wszystkich naśladowców Jezusa?
- Gdy twój kościół się modli, to co jest na ogół dominującym tematem modlitwy? Czy twój kościół prosi Boga, aby wzbudził pracowników na żniwo? Jeśli nie, to dlaczego?

C. Informacja inspirowanie wizję zakładania kościołów

Rzetelne dane mobilizują ludzi powołanych przez Boga do zespołu pracowników żniwa do odpowiedzi na modlitwę. Gdy Jezus zalecił swoim uczniom modlitwę, wysłał ich na żniwo czekające na pracowników (Mat. 9:36-10:1). W innej misji wysłał siedemdziesięciu dwóch swoich naśladowców z takim samym poleceniem modlitwy (Łuk. 10:1-2).

- Czy ludzie w twoim kościele czują potrzeby osób ze swego terenu?
- Czy są zainspirowani do podążania za tą wizją?

D. Informacja wyposaża służbę pracowników żniwa w większą skuteczność

Realistyczna analiza dostępnych zasobów, ludzi i warunków dostarcza podstaw do inteligentnego działania. Badanie pomaga służbie pracowników żniwa odkryć, co mają do dyspozycji, a czego im brakuje do żniwa (Łuk. 14:28-33). Pozwala to na oszacowanie kosztów i poczynienie realistycznych planów w wierze, że Bóg dostarczy tego, czego brakuje.

- Na czym polegało zadanie opisane w Ewangelii Jana 6:5-14?
- Jakie dostępne zasoby zostały odkryte w wyniku badania?
- Jaka była ujawniona w wyniku badań liczba osób w społeczności docelowej?
- Czego dokonał Jezus z zasobami dla społeczności docelowej?
- Skoro Jezus wiedział, czego zamierza dokonać, to dlaczego badanie było konieczne?

VI. JAK NALEŻY PROWADZIĆ BADANIA?

Badania powinny wykorzystywać wszelkie dostępne środki do uzyskania informacji. Różne rodzaje informacji mogą stwarzać różne perspektywy. Poniżej znajdują się przykłady rodzajów badań.

Najlepiej jest nie prowadzić badań w pojedynkę. Wybierz sobie pomocników do współpracy. Badanie prowadzone razem z innymi jest na ogół dokładniejsze, analiza zaś lepsza, ponieważ opiera się na więcej niż jednym punkcie widzenia. Ponadto każdy z nas ma jakieś uprzedzenia. Nierzadko ktoś odkrywa znaczącą informację przeoczoną lub „niezauważoną” przez kogoś innego.

A. Obserwacje

Informacje i obserwacje z pierwszej ręki mają największe oddziaływanie i powinny być jak najdokładniejsze. Po osobistym udaniu się do określonej strefy badacze mogą rozmawiać z ludźmi, sprawdzić stopień uczęszczania do kościoła, zobaczyć, jak naprawdę wyglądają warunki, prześledzić obrzędy, zwyczaje, kulturę, a przede wszystkim zadawać pytania.

Kluczem do rzetelnych badań z pierwszej ręki jest wiedza, od jakich pytań zaczynać oraz jakie zadawać w drugiej kolejności. Pytania rozpoczynające się od słów *kto*, *co*, *gdzie*, *kiedy*, *jak* i *dlaczego* (a zwłaszcza *ile*) pozwalają na bardziej konkretne odpowiedzi. Tego rodzaju badania stanowią też znakomite narzędzie do nawiązywania relacji.

B. Wywiady

Bardzo pomocne są wywiady z tymi, którzy znają strefę docelową z pierwszej ręki. Porównanie wyników kilku takich wywiadów umożliwi uzyskanie szerokiego obrazu tego, jak ludzie odbierają tamtejszą sytuację. Pomaga to również dostrzec pewne szczegóły, jakie mogą umknąć uwadze postronnego obserwatora. To również wymaga umiejętności w nawiązywaniu relacji.

W trakcie przeprowadzania wywiadu warto sobie uświadomić, jakie informacje nas interesują i przygotować pytania dotyczące pola misyjnego i zasobów misyjnych. Pytania te należy zadawać w naturalnym toku rozmowy. To sprawia u ludzi wrażenie, że ceni się ich zdanie. Odczytywanie pytań z kartki może wywołać wrażenie egzaminu lub ukrytego dochodzenia. Może to również powodować onieśmienie.

C. Ankiety i kwestionariusze

Pisemne ankiety i kwestionariusze mogą dać ogólny obraz tego, co ludzie myślą, a zwłaszcza co uważają na temat danej sytuacji (lub jak ich zdaniem powinna wyglądać). Jednak uzyskane w ten sposób dane należy zweryfikować posługując się obserwacjami z pierwszej ręki. Można np. zapytać dziesięciu pastorów, jaka jest przeciętna frekwencja w niedzielę, a następnie udać się do ich kościoła i policzyć obecne tam osoby. Jak wielka twoim zdaniem byłaby różnica wśród znanych ci pastorów? Czy mieliby tendencję do podawania zawyżonych lub zaniżonych liczb? Przykładowe pytania zawarte są w Dodatku 4B.

D. Oficjalne dane demograficzne

Oficjalne dane demograficzne zależą od dokładności metod, jakimi się posłużono do ich zebrania oraz od celu ich gromadzenia, jaki przyświecał zajmującej się tym agencji. Są one mimo wszystko

bardzo cenne i dają ogólny pogląd na to, jak się ma sytuacja w interesującym cię okręgu do przyrostu ludności wskazywanego przez te dane.

E. Przegląd literatury

Jeśli inni zajmowali się prowadzeniem podobnych badań w przeszłości lub zupełnie niedawno, będzie to ogromną pomocą. Gdy odszuka się fakty istotne dla zakładania kościoła, można je sprawdzić i sprawić, że dzięki odkryciom innych badania staną się bardziej skuteczne. W bibliotekach mogą znajdować się książki o danym regionie. Ponadto cennych danych mogą dostarczyć encyklopedie czy choćby uniwersyteckie projekty badawcze.

KONKLUZJA

Badanie jest istotną częścią zakładania kościołów. Ujawnia ono, jacy ludzie mieszkają na obszarze docelowym, jakie są ich potrzeby, nadzieje, obawy oraz przekonania duchowe. To daje wgląd w praktyczne sposoby i środki dzielenia się Ewangelią. Badanie ujawni też, jacy inni ludzie pracują dla Boga na twoim obszarze docelowym, jakie są tam kościoły, grupy misyjne, służby oraz jak mogą współpracować w wizji wypełnienia tego terenu żywymi kościołami. Na późniejszych etapach cyklu zakładania kościołów badanie może pomóc ustalić skuteczność obecnych służb i dać pogląd na to, gdzie istnieje potrzeba zakładania nowych kościołów.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Co twoim zdaniem ujawni twoje badanie o wybranym przez ciebie obszarze docelowym?
- Jakie są korzyści z prowadzenia badań na twoim obszarze docelowym? W jaki sposób badania uskutecznią twój trud zakładania nowego kościoła?
- Jakich pięciu lub sześciu informacji potrzeba ci o twoim obszarze docelowym, by wzmocnić skuteczność zakładania przez ciebie kościoła?
- Czy znasz osoby nadające się do prowadzenia badań po przeszkoleniu?
- Czy ludzie żyjący na twoim polu misyjnym są gotowi do wysłuchania Ewangelii? Które z poczynionych przez ciebie obserwacji wskazują, że ludzie są otwarci lub zamknięci na Ewangelię?

PLAN DZIAŁANIA

Dodatek 4A zawiera praktyczne ćwiczenie w prowadzeniu badań na obszarze docelowym. Zapoznaj się z nim i wykonaj je przed kolejną sesją szkoleniową. Proś Boga, by posłużył się tym ćwiczeniem do obudzenia w tobie większej świadomości i współczucia dla osób na twoim obszarze docelowym. Proś Go, by użył tego badania dając ci dobre pomysły, gdzie i jak zacząć służbę zakładania kościołów na tym właśnie obszarze. Do prowadzenia badań możesz wykorzystać przykładowe kwestionariusze zamieszczone w Dodatku 4B.

BIBLIOGRAFIA

- Wingerd, Ray A. Jr. *DAWN Research Handbook: Principles of Research for a DAWN Project*. Pasadena, CA: DAWN Ministries, 1992. Kopię można uzyskać za pośrednictwem DAWN Ministries, 7899 Lexington Dr., Suite 200-B, Colorado Springs, CO 80920 USA. Tel. 1-719-548-7465, Fax. 1-719-548-7474
- *Kui Kristlik on Eestima?* (Chrześcijaństwo w Estonii). Projekt badawczy o sytuacji chrześcijaństwa w Estonii. Informacji udziela Merike Uudam, Kungla 16, Tartu, EE2400, Estonia. Tel/Fax: +372-7-428898. Email: merike.u@online.ee
- *Introductory Research On The Slovak Evangelical Churches And Their Progress Towards Evangelizing Slovakia*. Banska Bystrica, Slovakia: New Eastern Europe for Christ, 1997. Kopię można uzyskać za pośrednictwem *The Alliance for Saturation Church Planting*, Budapest, Hungary. E-mail: scpalliance@compuserve.com.

WIZJA SCP
DODATEK

4A

Rozumienie swego obszaru docelowego

ĆWICZENIE WSTĘPNE DO BADAŃ

Celem tego ćwiczenia jest zapewnienie ci *doświadczenia* w praktycznym prowadzeniu badań jako narzędzia w skutecznym zakładaniu kościołów. Powinieneś spróbować wykonać wszystkie części tego ćwiczenia. Pewne zadania mogą ci się wydać łatwiejsze niż inne, mimo to jednak bez względu na stopień trudności Bóg nauczy cię czegoś o ludziach i regionie, do którego usiłujesz dotrzeć, za pomocą każdego zadania w tym ćwiczeniu.

Nie musisz tego ćwiczenia wykonywać sam, możesz pracować z innymi. Właściwie jest nawet wskazane, byś pracował z innymi, jeśli to tylko możliwe. Bądź gotowy na dzielenie się swoimi odkryciami z prowadzącym, doradcą i grupą. Ćwiczenie to należy wykonać po szkoleniu według Podręcznika Drugiego.

Wskazówka dla tłumaczy: Dodatek 4A i 4B warto zamieścić w osobnym podręczniku po to, by uczestnicy kursu mogli zapisać informacje z przeprowadzonych przez siebie badań w jednym miejscu.

KROK 1: USTAL SWÓJ OBSZAR DOCELOWY

Przynieś lub sporządź mapę swego miasta, okręgu czy regionu. Postaraj się, by zawierała ona możliwie jak najwięcej szczegółów, by były na niej zaznaczone wszystkie skupiska ludności, nazwy ulic, trasy. Zakreśl okrąg wokół swego obszaru docelowego. To jest teren twojej służby, miejsce, w którym według twego przekonania Bóg chce upowszechnić swoje imię i pragnie, by powstały tam kościoły.

KROK 2: ZBIERZ DANE O ZASOBACH NA POLU MISYJNYM

Jak podano w lekcji 4 „Zasady badań”, **zasoby na polu misyjnym** oznaczają wszystkie Boże środki działające już na twoim obszarze docelowym. Ustal, jakie zasoby są dostępne w twoim okręgu biorąc pod uwagę następujące elementy:

1. Istniejące już kościoły miejscowe.

- Zaznacz na swojej mapie każdy miejscowy kościół w swoim regionie. Wpisz, jakie wyznanie reprezentuje.
- Jeśli to możliwe, sporządź listę dorosłych członków.
- Wpisz rok założenia lub ponownego otwarcia kościoła.
- Ustal grupę społeczną, do jakiej dany kościół dociera (np. Cyganie, młodzież, dzieci, bezdomni, osoby starsze, grupa międzynarodowa itp.). Na ile ich wysiłki zostały uwieńczone powodzeniem?
- Jaki jest wzajemny stosunek kościołów w okręgu? Czy są one zjednoczone czy podzielone?
- Czy ludzie spotykają się tam na modlitwę o zgubionych w swojej społeczności lub akcje misyjne?

2. Misje i grupy pozakościelne.

- Zrób spis wszystkich misji i grup pozakościelnych w regionie docelowym.
- Krótko opisz służbę, jaką się zajmują (literatura, więzienia, muzułmanie, młodzież itp.)
- Czy są zainteresowani współpracą z tobą lub innymi w ewangelizacji i zakładaniu kościołów?

3. Historia chrześcijaństwa.

- Kiedy i w jaki sposób po raz pierwszy zaprowadzono chrześcijaństwo na tym terenie? Czy zostało ono wprowadzone siłą, czy też przyjęto Ewangelię z własnej woli?
- Opisz historię pojawienia się poszczególnych wyznań na tym terenie.

- c. Jakie inne większe religie istniały na twoim obszarze docelowym? Jakie inne religie/sekty istnieją tam obecnie i na ile są skuteczne w pozyskiwaniu zwolenników?
- d. Jaki wpływ ma historia na twoją strategię zakładania kościołów?

KROK 3: ZBIERZ INFORMACJE O POLU MISYJNYM

Pole misyjne to grupa ludzi, wśród których będziesz pracować oraz miejsce, w którym założysz swój kościół. Zamieszczone poniżej wytyczne pomogą ci zdobyć wiedzę o twoim obszarze docelowym.

1. **Informacje demograficzne**

- a. Całkowita liczba ludności
- b. Liczba i procent mężczyzn, kobiet, młodzieży i dzieci
- c. Liczba pracujących dorosłych łącznie z informacją o zatrudnieniu i dochodach
- d. Liczba emerytów i osób starszych oraz niepełnosprawnych/ upośledzonych
- e. Procent i miejsce zamieszkania mniejszości narodowych. Jakimi językami się posługują?

2. **Informacje geograficzne**

Dane geograficzne mogą mieć znaczący wpływ na strategię zakładania kościołów. Są one istotne dla sposobu i miejsca zamieszkania oraz relacji z innymi. Wyobraźmy sobie np. tory kolejowe biegnące przez tereny sąsiadujące z miastem. Po jednej stronie torów mieszkańcy są znacznie zamożniejsi niż po drugiej. Ludzie niechętnie przechodzą przez tory. Stanowią one niewidzialną barierę i istnieje prawdopodobieństwo, że mieszkańcy jednej strony torów nie pójdą do kościoła po drugiej stronie. Za inny przykład może posłużyć miasto otoczone pięknymi górami, dokąd ludzie zazwyczaj wyruszają w niedziele, dlatego jest mniej prawdopodobne, że zechcą przyjść na niedzielne nabożeństwo poranne.

- Co wprowadza podziały w regionie (rzeki, tory, drogi itp.)? W jaki sposób podziały te wpływają na sposoby podróżowania, zamożność itp.?
- Czy miasto otaczają góry? Czy są tam jeziora, plaże, parki lub inne miejsca na rekreację?
- Jeśli twoim obszarem docelowym jest duże miasto lub małe miasteczko, zaznacz na swojej mapie obszary przemysłowe i siedziby firm. Czy są tam specjalne okręgi handlowe? Czy ludzie pracują blisko miejsca zamieszkania, czy muszą dojeżdżać wiele kilometrów? Zwróć też uwagę na ważniejsze środki transportu. Czy większość ludzi podróżuje samochodem, autobusem czy metrem?
- Dokąd ludzie udają się na wypoczynek i rekreację? Czy zostają w mieście i wychodzą do parków? Czy spędzają większość weekendów na działkach czy w domkach letniskowych?

3. **Informacje społeczno-kulturalne**

Zdobywając wiedzę o światopoglądzie i potrzebach danej populacji można wyrobić sobie pogląd na to, w jaki znaczący sposób pokazać jej miłość Jezusa Chrystusa. Najlepszym sposobem poznawania ludzi jest zadawanie im pytań i obserwowanie ich zachowania. Wyjdź do swego obszaru docelowego i odbądź rozmowy z co najmniej 15-20 osobami. Wypróbuj następujące pytania:

- Poglądy na temat Boga
Czy ludzie wierzą w Boga? Jakie są ich wyobrażenia na Jego temat? Czy słyszeli o Jezusie? Co o Nim wiedzą? Czy wierzą w piekło lub niebo? Czy wierzą w anioły, demonów i Szatana? Dokąd zwracają się o pomoc w sytuacji choroby? Czy wierzą w szczęście? Czy wierzą, że mogą sprawować kontrolę nad swoją przyszłością lub ułatwić życie swoim dzieciom? Czym według nich jest grzech? Czy chodzą regularnie do kościoła? Jeśli tak, to jak często? Jeśli nie, to dlaczego?
- Jakie są ważniejsze uroczystości czy święta na tym terenie? Jak się je obchodzi?
- Co im się najbardziej podoba w ich życiu? Jaką rzecz by zmienili?
- Jaki ważniejszy problem społeczny w swojej społeczności, jeden lub dwa, mogliby wymienić (alkoholizm, sierocińce, brak odpowiedniej opieki medycznej, brak opieki nad starszymi osobami itp.)?

- Jakie są ich trzy ulubione przysłowia? Przysłowia często pozwalają odkryć cenione ideały, wartości i poglądy na życie.
- Kim są uznani przywódcy w społeczności? Dlaczego postrzega się ich jako przywódców?
- Kto uchodzi za bohatera?
- Wymień pięć cech cenionych przez ludzi u innych (uczciwość, inteligencja, hojność itp.).

KROK 4. ANALIZA DANYCH O POLU I ZASOBACH MISYJNYCH

Po zebraniu wszystkich informacji, zapisaniu podsumowań i oznakowaniu mapy poświęć nieco czasu na przegląd i refleksje nad tymi danymi. Proś Boga o współczucie dla ludzi z twojego obszaru docelowego. Proś Go również o twórcze pomysły o to, jak dzielić się Jego miłością z tymi ludźmi. W ramach tego procesu dokonaj analizy swoich danych odpowiadając na poniższe pytania:

- Ilu kościołów potrzeba do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego na twoim obszarze docelowym? Ile kościołów musiałyby powstać, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko na tym terenie mogło zobaczyć, usłyszeć i zrozumieć przesłanie Ewangelii podane w sposób dopasowany do kontekstu kulturowego? Zaczynaj modlić się i prosić Boga o prowadzenie cię w czynieniu tego, czego chce On dokonać.
- Ustal swój udział: W ilu z tych kościołów Bóg chce, byś Mu zaufała w swojej służbie?
- Wybierz lokalizację: Gdzie rozpoczniesz? Gdzie ludzie są najbardziej podatni? Paweł na ogół znajdował podatnych ludzi głównie w synagodze. Stamtąd działał przez sieć znajomości.
- Wybierz metody: Jakie były jedna lub dwie największe potrzeby członków tej społeczności? Jakimi metodami się posłużysz w celu zaspokojenia tych potrzeb? Jakie metody są skuteczne w innych kościołach na tym terenie? Jakimi środkami dysponujesz do zastosowania tych metod? Jaki masz dar i możliwości?
- Ustal swoje zasoby: Jakie zasoby są do dyspozycji i dzielą tę samą wizję? Czy są inni, z którymi możesz podzielić się wizją i współpracować w osiągnięciu celu? Z jakich zasobów ludzkiej pracy, finansów, uzdolnień możesz skorzystać? Czy miejscowe kościoły przejawiają pragnienie ewangelizacji i zakładania nowych kościołów? Czy są otwarte na współpracę ze sobą lub z tobą w twoich wysiłkach? Czy są gotowi modlić się o ewangelizację i nowe kościoły oraz o to, by Bóg dał się poznać w życiu członków ich społeczności?
- Czy ludzie mają rozumienie lub wiarę w Boga czy Jezusa Chrystusa? W którym momencie będziesz musiał zacząć dzielenie się przesłaniem Ewangelii? (np. czy możesz zacząć od Jezusa Chrystusa czy musisz zaczynać od istnienia najwyższego Stwórcy, Boga?)

Ile kościołów musiałyby powstać, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko na tym terenie mogło zobaczyć, usłyszeć i zrozumieć przesłanie Ewangelii podane w sposób dopasowany do kontekstu kulturowego?

KROK 5: LEKCJE WYNIESIONE Z PROCESU BADAWCZEGO

Oceń swoje doświadczenie w prowadzeniu badań zalecanych w tym ćwiczeniu. Czego Bóg nauczył cię przez nie o tobie samym i twoim pragnieniu zaangażowania w zakładanie kościoła? Z czym się musiałeś zmagać prowadząc badania? Jak sobie z tym poradziłeś? Co ocenilibyś jako łatwe w badaniu? Gdybyś miał powtarzać to ćwiczenie, co zrobiłbyś inaczej?

KROK 6: DZIELENIE SIĘ WYNIKAMI BADAŃ

Podczas następnej sesji szkoleniowej przygotuj się do złożenia sprawozdania z wyników swoich badań. Powinno ono trwać około 10-15 minut i zawierać następujące informacje:

1. Część pierwsza – dane podstawowe (5-7 minut)

- Opisz swój obszar docelowy.
- Jak zebrałeś informacje (ankiety, nieoficjalne wywiady, obserwacje/mapki, badania z bibliotek itp.)?
- Omów jakieś ważne napotkane problemy lub trudności oraz sposób ich pokonania. Co byś zmienił następnym razem?

2. Część druga – analiza wyników badań (5-8 minut)

Druga część prezentacji powinna skupiać się na wynikach twoich badań. Powinna ona zawierać odpowiedzi na podane niżej kluczowe pytania:

- Jaka była najciekawsza informacja o twoim obszarze docelowym i jego mieszkańcach?
- Czy były jakieś informacje, które cię zaskoczyły?
- Jakie konkretne dane pomogą ci ustalić strategię zakładania kościoła na twoim obszarze docelowym?
- Jaki istotny dla zakładaniu kościoła, a znany ci już wcześniej fakt o zasobach misyjnych potwierdziłeś w swoich badaniach?
- Jakiego nowego, istotnego dla zakładania kościoła i nieznanego ci przedtem odkrycia na temat zasobów misyjnych dokonałeś?
- Jakie okazje uznałbyś za otwarte drzwi dla Ewangelii?
- Jakie przeszkody napotkałeś i jak należy je pokonać?
- Jakie dalsze badania powinieneś przeprowadzić w celu rozwinięcia ewangelizacji na szeroką skalę i strategii zakładania kościoła dla swojego obszaru docelowego?

WIZJA SCP
DODATEK

4B

Przykładowe kwestionariusze

Dodatek ten zawiera dwa przykładowe kwestionariusze: ankietę dotyczącą miejscowego kościoła oraz kwestionariusz do badań na obszarze docelowym. Są to tylko przykłady i można je modyfikować stosownie do własnych potrzeb.

Wskazówka dla tłumaczy: Być może lepiej będzie opublikować te kwestionariusze w pewnej ilości (może jako broszury) po to, by dysponować wieloma kopiami dla założycieli kościołów LUB innych przywódców kościoła w twojej grupie językowej.

ANKIETA DOTYCZĄCA MIEJSCOWEGO KOŚCIOŁA

A. DANE PODSTAWOWE

1. Nazwa kościoła _____
2. Denominacja (Wyznanie) _____
3. Adres/ lokalizacja _____
4. Miejsce spotkań kościoła: we własnym budynku ___ W wynajętym lokalu ___
5. Data założenia _____ Data rejestracji _____
6. Imię i nazwisko pastora/prowadzącego _____ Wiek _____
7. Czy pastor/ prowadzący pracuje w innym zawodzie? Tak ___ Nie ___
8. Nabożeństwa głównie w języku _____ oraz _____
9. Aktualna liczba członków _____
10. Przeciętny wiek odwiedzających kościół _____

B. LUDZIE

Spróbuj wpisać liczbę osób pasujących do podanych niżej kategorii:

	Odwiedzający		Wierzący		Członkowie	
	M	K	M	K	M	K
Wiek 0-10						
11-17						
18-24						
25-30						
31-55						
55+						

Założenia:

- Wszyscy odwiedzający nie są wierzącymi i / lub członkami.
- Liczba odwiedzających powinna być wyższa niż wierzących i członków.

- Odwiedzający może być osobą wierzącą, lecz niekoniecznie członkiem.
- Członek musi być osobą wierzącą.
- Liczba wierzących powinna być niższa niż liczba odwiedzających i wyższa niż liczba członków.
- Liczba chrztów: 92__ 93__ 94__ 95__ 96__ 97__ 98__ 99__ 2000__
- Liczba rodzin (mąż/żona) odwiedzających kościół: ...

C. PROGRAMY

Sprawdź wszystkie dziedziny działalności kościoła i odnotuj liczbę uczestników.

Działalność	Kościół zapewnia	Liczba uczestników
Szkoła niedzielna (według grup wiekowych)		
Uwielbianie		
Grupy młodzieżowe		
Grupy dziecięce		
Grupy kobiet		
Grupy mężczyzn		
Misje		
Ewangelizacja		
Prowadzenie w uczniostwie		
Domowe grupy biblijne		
Nauczanie nowych wierzących		
Szkolenie przywódców		
Szkolenie nauczycieli		
Spotkanie modlitewne		
Chór		
Służba na rzecz wojska		
Służba na rzecz nowego kościoła		
Służba na rzecz literatury		
Służba telewizyjno-radiowa		
Służba wśród więźniów		
Służba na rzecz osób uzależnionych		
Służba w szpitalach		
Służba w domach dziecka		
Służba opieki nad starszymi		
Służba modlitewna		

D. PLAN

1. Czy są jakieś szczególne plany służby na ten rok? Tak ___ Nie ___
2. Jakie to plany?

3. Czy poczyniono już plany na następny rok? Tak ___ Nie ___

4. Jakie to plany?

5. Czy istnieje grupa przywódców przygotowująca plany dla kościoła? Tak ___ Nie ___

6. Czy kościół ma ustalony cel? Tak ___ Nie ___

7. Czy kościół ma plany finansowe? Tak ___ Nie ___

8. Czy kościół ma plany duchowego wzrostu dla wierzących? Tak ___ Nie ___

9. Czy kościół współpracuje z innymi kościołami? Tak ___ Nie ___

10. Czy kościół współpracuje z innymi wyznaniami? Tak ___ Nie ___

ANKIETA DOTYCZĄCA OBSZARU DOCELOWEGO LUB „OKRĘGU”**A. KTO?**

1. Czy są jakieś szczególne grupy ludzi w „okręgu wpływów” kościoła?

2. Czy jakaś klasa społeczna dominuje w tym „okręgu”? Tak ... Nie ...

3. Jeśli tak, to jaka?

B. CO?

- Jakie są cechy charakterystyczne tego „okręgu”?

- Jakie szczególne wydarzenia, miejscowe święta lub uroczystości obchodzi ludność „okręgu”?

- Jakie są najpilniejsze potrzeby ludności z „okręgu”?

- Ekonomiczne ___ Duchowe ___ Moralne ___ Socjalne ___ Edukacyjne ___ Kulturalne ___
Rodzinne ___ Religijne ___

- Jakie grupy religijne znajdują się w „okręgu” kościoła?

- Ortodoksyjne ___ # ___ Baptystyczne ___ # ___ Zielonoświątkowe ___ # ___ Rzymsko-katolickie ___ # ___
Luterańskie ___ # ___ Inne protestanckie ___ # ___ Bezwyznaniowe ___ # ___
Muzułmańskie ___ # ___ Zagraniczne grupy misyjne ___ # ___ (zwróć uwagę jakie: _____)

- Czy kościół próbuje zaspokajać potrzeby ludności z „okręgu”? Tak ... Nie ...

- Jeśli tak, to co konkretnie robi kościół w celu zaspokojenia tych potrzeb?

- Czy cel kościoła przewiduje chęć zaspokajania potrzeb ludzi z „okręgu”?

- Tak ___ Nie ___

- Czy plan służby kościelnej przewiduje służbę całościową na rzecz swego „okręgu”? Tak ___ Nie ___

C. JAK?

1. Czy kościół utożsamia się ze swoim „okręgiem”? Tak ___ Nie ___

2. Jeśli tak, to w jaki sposób?

3. Jeśli nie, to co może zrobić kościół w celu utożsamienia się ze swoim „okręgiem”?

4. Czy działalność kościoła zmierza do tego, by dotrzeć do swego „okręgu”? Tak ___ Nie ___

5. Jaki stosunek ma kościół do innych ewangelicznych kościołów protestanckich w obrębie swego „okręgu”?

Ma dobre relacje ze wszystkimi _____

Ma dobre relacje z niektórymi, ale niezbyt dobre z pozostałymi _____

Nie ma dobrych relacji z żadnymi _____

D. ZASOBY

- Jakie zasoby kościoła ma do dyspozycji w swoim „okręgu”?
- TV/Radio ___ Literatura ___ Wydawnictwa ___ Oficjalne zezwolenia na służby udzielające pomocy ___ Inne ewangeliczno-protestanckie grupy chrześcijan do współpracy w służbie (inne kościoły miejscowe ___ zagraniczne agencje/organizacje misyjne ___ kluby ___ centra ___ stowarzyszenia ___ instytucje edukacyjne___)
- Z jakimi grupami kościoła obecnie współpracuje w specjalnych projektach służby?

- Czy kościół podjął wysiłki w rozmowach z innymi kościołami w obrębie „okręgu” w celu docierania do niezbawionych w „okręgu” i pozyskiwania ich dla Chrystusa? Tak ___ Nie ___
- Czy przywódcy kościoła będą skorzy do współpracy z innymi kościołami i organizacjami w celu pozyskania dla Chrystusa każdej osoby z „okręgu”? Tak ___ Nie ___
- Jeśli tak, to kiedy spróbują zebrać „posiłki z okręgu”, aby porozmawiać o wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego w obrębie „okręgu”?

- Jeśli nie, to dlaczego?

WIZJA SCP

LEKCJA 5

Biblijne podstawy zakładania kościołów aż do nasycenia

NAPEŁNIANIE ZIEMI POZNANIEM BOŻEJ CHWAŁY

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest wykazanie, że zakładanie kościołów aż do nasycenia jest koncepcją biblijną i służy Bogu za narzędzie do wypełniania Jego celu.

☞ Główne punkty

- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest biblijną postawą wobec wypełniania Wielkiego Nakazu Misyjnego.
- Zakładanie kościołów aż do nasycenia jest metodą historyczną.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć jasną definicję „nasycenia”.
- Zdawać sobie sprawę, że nasycenie jest zasadą biblijną, która odnosi się do Bożego działania w dziejach.
- Uczestniczyć w zakładaniu kościołów aż do nasycenia, uznając je za podstawową zasadę w filozofii służby założyciela kościoła i strategii zakładania.

DEFINICJA NASYCENIA

Na czym polega zakładanie kościołów aż do nasycenia? Aby udzielić odpowiedzi na to pytanie, musimy najpierw zdefiniować termin „nasycenie”.

Rzeczownik *nasycenie* pochodzi od czasownika „nasycać”, który oznacza „1. Uczynić kogoś sytym, zaspokoić czyjś głód; nakarmić, napoić do syta; 2. Zadowolić, zaspokoić jakieś uczucie, pragnienie, potrzebę czegoś; 3. Przepoić, przeniknąć, napełnić; 4. Wprowadzić do ciała stałego, płynnego lub lotnego maksymalną ilość jakiejś substancji dającą się przez dane ciało wchłonać” (na podstawie *Słownika języka polskiego i wyrazów obcych*, PWN 1998). Można zjawisko to skojarzyć z obrazem gąbki tak przesiąkniętej wodą, że nie może już wchłonać ani kropli więcej.

W całym Piśmie Świętym spotkamy się z Bożą zasadą „nasycenia” bądź „napełnienia”, poczynając od napełnienia ziemi ludźmi i czynienia uczniami wszystkie narody. Ostatecznym celem tego procesu jest napełnienie ziemi znajomością chwały Pana podobnie jak wody napełniają morze (Hab. 2:14, Iza. 11:9).

Odnosząc termin „nasycenie” do zakładania kościołów, otrzymujemy koncepcję napełnienia ziemi kościołami tak, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko miało szansę usłyszenia i zrozumienia Ewangelii oraz przyjęcia lub odrzucenia Jezusa Chrystusa jako osobistego Zbawiciela po to, by w ten sposób oddać Bogu chwałę.

I. NASYCENIE W STARYM TESTAMENCIE

A. Od początku napełnianie Ziemi (nasycenie) było motywem, jaki przewijał się przez Stary Testament

Bóg nakazał napełniać ziemię ludźmi (1 Mojż. 1:28, 9:1 i 9:7). Po potopie narody rozproszyły się po ziemi (1 Mojż. 10:32). Następnie ludzie „zamieszkali” (1 Mojż. 11:1-2). Zaczęli budować miasto, mówiąc: „w ten sposób uczynimy sobie znak, abyśmy się nie rozproszyli po całej ziemi” (1 Mojż. 11:4). Bóg jednak pomieszał im język i „rozproszył ich stamtąd po całej powierzchni ziemi” (1 Mojż. 11:7,8).

Temat dyskusji: Dlaczego twoim zdaniem Bóg chciał, aby ludzie napelniali ziemię?

B. Ostatecznym Bożym celem dla całej ziemi jest napelnienie jej znajomością Jego chwały

Od pierwszej do ostatniej strony Pisma jest rzeczą jasną, że Bóg pragnie, aby cała ziemia napelniła się Jego chwałą – włączając w to każdy naród i każdą część danego narodu. Bóg np. wybrał Abrahama i błogosławił mu **po to, by on sam był błogosławieństwem**. Boża obietnica dana Abrahamowi brzmiała: „Przez ciebie będą otrzymywały błogosławieństwo ludy całej ziemi” (1 Mojż. 12:3). To właśnie oznacza być „narodem wybranym”.

Boże pragnienie, aby cała ziemia Go poznała, zostało wyrażone w następujących wierszach:

- Napelni się chwałą Pana cała ziemia (4 Mojż. 14:21).
- Błogosławione na wieki chwalebne Jego imię; niech się cała ziemia napelni Jego chwałą! (Ps. 72:19).
- Bo kraj się napelni znajomością Pana, na kształt wód, które przepelniają morze (Iza. 11:9).
- Przybędę, by zebrać wszystkie narody i języki; przyjdą i ujrzą moją chwałę (...) przyjdzie każdy człowiek, by Mi oddać pokłon (Iza. 66:18, 23).

II. SŁUŻBA JEZUSA

A. Jezus posługiwał się strategią nasycenia w swojej służbie w Galilei

Jezus obrał sobie za cel nasycenie Galilei (Mat. 4:23). Obchodził wszystkie miasta i wioski (Mat. 9:35). Wysłał siedemdziesięciu dwóch swoich uczniów w grupach dwuosobowych „do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyść zamierzał” (Łuk. 10:1). Dzięki tym zespołom przedstawiono Ewangelię w trzydziestu sześciu galilejskich miastach i wsiach!

Zastanawia fakt, że mimo iż obszarem docelowym Jezusa była Galilea, wpływ jego służby miał znacznie większy zasięg. „A wieść o Nim rozeszła się po całej Syrii” i „liczne tłumy” z Dziesięciogrodu, Judei i Zajordania przyszyły posłuchać Go w Galilei (Mat. 4:23-25). Widać stąd wyraźnie, że Galilea była bardzo ważnym punktem strategicznym w służbie, skoro działalność na jej terenie wywarła tak szeroki wpływ.

B. Przypowieści Jezusa o królestwie odzwierciedlają zasady nasycenia

W trzynastym rozdziale Ewangelii Mateusza Jezus opowiada uczniom o królestwie Bożym w szeregu przypowieści. W pierwszej z nich mówi o tym, jak królestwo to zostanie przyjęte przez różne rodzaje słuchaczy. W kolejnej przypowieści o chwastach ukazuje działanie wroga, który między dobrymi ziarnami rozsiewa chwasty. Ostatnia przypowieść ma takie samo zastosowanie: zadaniem Pana jest oddzielić to, co prawdziwe od tego, co fałszywe. Przypowieści piąta i szósta (Ukryty skarb i Perła) podkreślają radość tych, którzy znajdują „skarb”. Pośrodku znajdują się dwie przypowieści o rozszerzaniu granic tego królestwa.

Przypowieść o ziarnie gorczycy (Mat. 13:31-32)

W przypowieści tej mowa o ogromnym wzroście. Ze skromnych początków („najmniejsze ze wszystkich nasion”) ziarno gorczycy wyrosło na największą z ogrodowych jarzyn. Przesłanie jest jasne: z małego ziarna Królestwo Boże wyrośnie na ogromne drzewo.

Przypowieść o zaccynie (Mat. 13:33)

W tej przypowieści niewielka ilość zaccynu przeniknęła wielką ilość mąki. Przesłanie zdaje się być takie samo jak to z przypowieści o ziarnie gorczycy, lecz z akcentem na przemianę, jaka zachodzi w wyniku przenikania zaccynu do mąki. Królestwo Boże, na początku niewielkie, będzie się rozprzestrzeniać dotąd, aż pokryje całą ziemię (por. Obj. 11:15).

Pod koniec swego nauczania Jezus zapytał swoich uczniów: „Zrozumieście to wszystko?” (Mat. 13:51). Odpowiedź, jaka się od razu nasuwa, brzmi „nie”, ponieważ po swoim zmartwychwstaniu Pan poświęcił czterdzieści dni na opowiadaniu im o Królestwie Bożym (Dz. Ap. 1:3).

III. BIBLIJNE PODSTAWY ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

Jak zdążyliśmy zauważyć, ostatecznym Bożym celem jest napełnienie całego świata poznaniem Boga. Zakładanie kościołów aż do nasycenia polega na nasyceniu danego terenu kościołami tak, by każdy mężczyzna, kobieta czy dziecko mieli szansę przyjęcia lub odrzucenia Ewangelii dzięki świadectwu miejscowego kościoła. Czy nasycenie danego obszaru kościołami jest najnowszym trendem w służbie, czy też opiera się ono na wzorcach biblijnych? Jak się wkrótce przekonamy na podstawie podanych niżej zasad biblijnych, zakładanie kościołów aż do nasycenia ma charakter biblijny.

A. Narzędzie: Kościół

Słowa Jezusa „*zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą*” (Mat. 16:18) ujawniają Jego zamiar założenia własnej społeczności. Z oświadczenia tego jasno wynikają dwie rzeczy. Po pierwsze, kościół i dzieło budowania go należą do Chrystusa, dlatego jest On osobiście zaangażowany w jego rozwój. Po drugie, kościół odniesie zwycięstwo. Z uwagi na to, kim jest Jezus, możemy być pewni, że uda Mu się spełnić swoją obietnicę. Prześladowanie, ubóstwo czy choćby bramy samego piekła nie mogą powstrzymać Kościoła. Budowanie kościoła jest wolą Bożą i jest ono głównym zadaniem w misji Jezusa na ziemi w obecnych czasach.

W swym przepięknym liście do Efezjan na temat Kościoła Paweł powiada: „*Przez to teraz wieloraka w przejawach mądrość Boga poprzez Kościół stanie się jawna (...)*” (Efez. 3:10). Ponownie opisuje się tu kościół jako narzędzie rozpowszechniania Ewangelii.

B. Nakaz: Ewangelie trzeba głosić wszędzie

Przed wniebowstąpieniem Jezus powiedział swoim uczniom, że przyjmą Ducha Świętego i będą świadkami aż po krańce ziemi, poczynając od Jeruzolimy (Dz. Ap. 1:8). Zastanawia fakt, że nasz Pan otwiera i zamyka swoją służbę motywem nasycenia. W przypowieściach o siewcy i sieci (Mat. 13) dawał On do zrozumienia, że dzieło Królestwa obejmuje całą ziemię i łowi wszelkie gatunki ryb. Pod koniec swojej służby Jezus poleca apostołom nasycać świat Dobrą Nowiną.

Ewangelie trzeba głosić wszędzie. Wynika to jasno z fragmentów mówiących o Wielkim Nakazie Misyjnym (Mat. 28:18-20, Łuk. 24:46-49, Dz. Ap. 1:8). Podobnie jak Abraham otrzymał błogosławieństwo, aby mógł stać się błogosławieństwem dla innych (1 Mojż. 12:1-3), tak też lud Boży, który doznał dobrodziejstwa od Boga, ma przekazywać je innym.

Wielki Nakaz Misyjny polega na „czynieniu uczniami narodów” poprzez udzielanie chrztu i uczenie posłuszeństwa wobec Chrystusa. Obydwa te cele najlepiej spełnia lud Boży, kościół. Nakaz ten nie dotyczył wyłącznie tamtego czasu i nie był adresowany tylko do tamtych słuchaczy. Powtarzanie słowa „wszelki, wszystkie” (wszelka władza, wszystkie narody, wszystko, co wam przekazałem oraz wszystkie dni) wskazuje na dalekosiężne zastosowanie tego polecenia. Skutkiem wypełniania Wielkiego Nakazu jest nasycenie, które przejawia się w nawróceniach we „wszystkich narodach”.

C. Zasięg: po krańce ziemi

W jaki sposób apostołowie, ci, którzy pierwsi usłyszeli Wielki Nakaz Misyjny, zabrali się do wypełniania go? Odpowiedź jest prosta. Jak wynika z Dziejów Apostolskich, apostołowie głosili najpierw w Jeruzolimie. Gdy ludzie odpowiadali na Ewangelie, zbierali się w grupy w celu nauczania, społeczności, łamania chleba i modlitwy (Dz. Ap. 2:42). Grupy te miały swoich przywódców i były znane jako kościół. Gdy wybuchło prześladowanie, wierzący opuścili Jeruzolimę i dokądkolwiek się udawali, głosili Ewangelie i przypuszczalnie zakładali nowe kościoły po domach (Dz. Ap. 8:1-4).

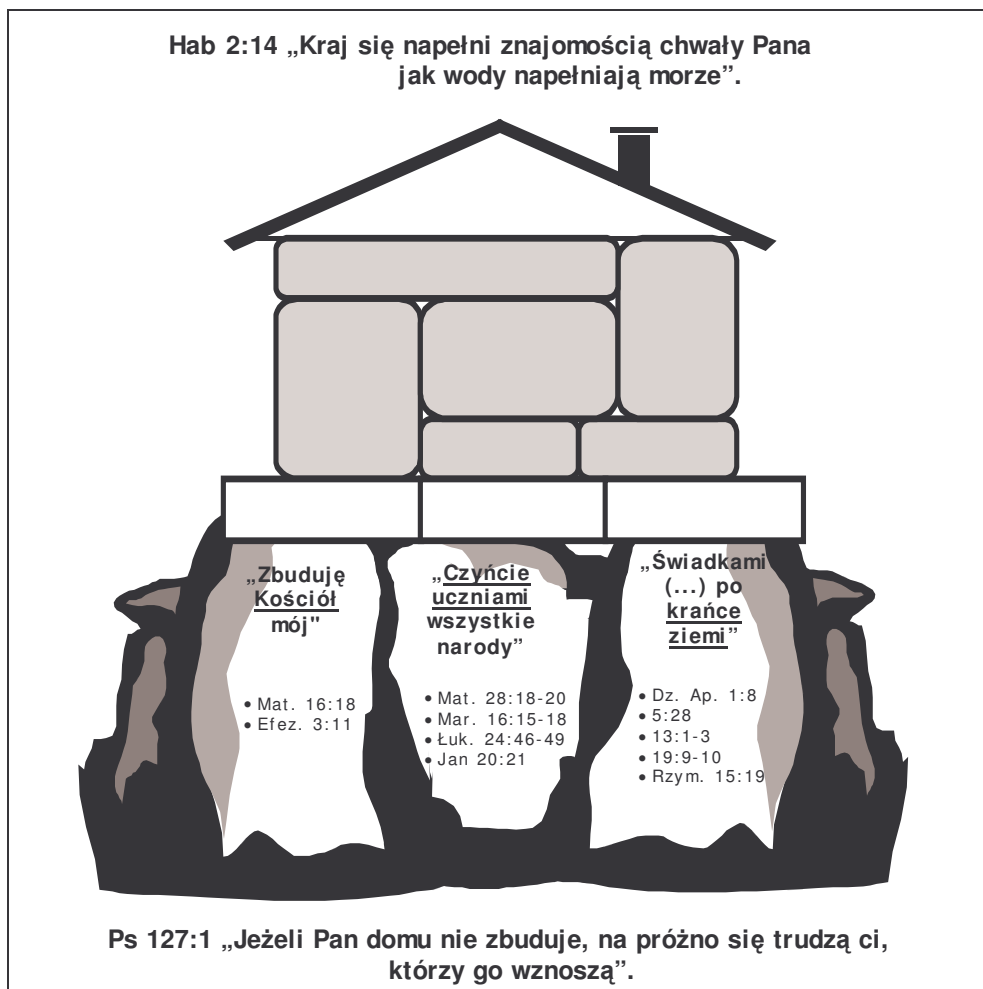
Kościół w Antiochii wysłał Pawła i Barnabę jako misjonarzy do kontynuacji dzieła. Dokądkolwiek wyruszali, tam zakładali kościoły. Śledząc księgę Dziejów Apostolskich łatwo zauważyć, że rozpowszechnianie Ewangelii i rozwój Kościoła zawsze szły w parze. Wszędzie tam, gdzie docierała Ewangelia, powstawał kościół.

W Dziejach Apostolskich 19:9-10 obszarem docelowym Pawła była prowincja Azja Mniejsza. Na centrum swoich działań Paweł wybrał Efez, najważniejsze duże miasto położone w zachodniej części tej prowincji. Tam spotykał się ze swoimi uczniami, którzy chodzili po całej tej krainie „*tak że wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie*”. Widać stąd jasno, że Paweł nasycił Azję Mniejszą przesłaniem Ewangelii. W jaki sposób tego dokonał? Z

innych części Nowego Testamentu wiemy, że kościoły powstawały w co najmniej siedmiu z większych miast na tym obszarze (Obj. 2, 3, Kol. 1:2). Kto je założył? Najprawdopodobniej ich założycielami byli ci, których Paweł przeszkolił w Efezie.

Trzy opisane powyżej zasady biblijne razem wzięte prowadzą do wniosku, że wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego polega na zakładaniu kościołów aż do nasycenia (por. ilustracja 5.1).

Ilustracja 5.1 – Biblijne podstawy zakładania kościołów aż do nasycenia

IV. ILE KOŚCIOŁÓW OZNACZA NASYCENIE?

Jeśli naszym zadaniem jest nasycić nasze regiony kościołami, to ile kościołów potrzeba do nasycenia? Można to pytanie ująć inaczej: Jaki jest naród, który uczyniono uczniem? Otóż jest to taki naród, w którym każda jednostka miała okazję usłyszeć i zrozumieć Ewangelię Jezusa Chrystusa, TAK BY mogła ona przyjąć bądź odrzucić Jezusa jako Zbawcę. Jeśli tak określimy cel, to ilu kościołów potrzeba, by go osiągnąć?

Odpowiadając na to pytanie niektórzy podkreślają geografię, uważając, że cel ten osiągamy wówczas, gdy kościół istnieje w każdym środowisku w przeciętnej, możliwej do pokonania odległości od każdego mieszkańca. Inny punkt widzenia bierze pod uwagę uwarunkowania kulturowo-narodowe, proponując zakładanie kościołów dla każdej grupy etnicznej w każdym regionie, np. kościół cygański dla społeczności cygańskiej; narodowy kościół węgierski dla wiejskiej społeczności węgierskiej. Jeszcze inni osiągnięcie celu upatrują w jednym miejscowym kościele na tysiąc mieszkańców. Ten pogląd opiera się na teorii, że kościół o

Naród, który uczyniono uczniem to taki, w którym każda jednostka miała okazję usłyszeć i zrozumieć Ewangelię Jezusa Chrystusa, TAK BY mogła ona przyjąć bądź odrzucić Jezusa jako Zbawcę.

przeciętnych rozmiarach, który posiada aktywnych, świadczących chrześcijan może wywierać wpływ na tysiąc osób.

Ile kościołów istnieje w twoim sąsiedztwie, mieście, prowincji czy kraju? Jak blisko jesteś osiągnięcia celu zakładania kościołów aż do nasycenia?

V. ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA W PRZESZŁOŚCI

A. Irlandia, V wiek

Patrick stanął na czele ruchu, który napełnił kościołami każdą irlandzką wieś. Przeniknął on i przeobraził zepsutą religię druidów prowadząc do Chrystusa zarówno druidzkich kapłanów, jak i prosty lud. Wykorzystał on istniejący już druidzki system, który ustanawiał jednego kapłana na jedną wieś oraz przekształcił druidzkie świątynie i nabożeństwa tak, by służyły biblijnemu chrześcijaństwu. Z Irlandii wyruszały legendarne grupy misyjne i zakładały kościoły wśród dzikich plemion Europy Północnej.

B. Węgry, XVI wiek

Reformacja dotarła do Węgier w XVI w. Kościół Reformowany założył centrum w Debrecen, zwane drugą Genewą. Stamtąd kościół ten dokonywał systematycznego zakładania kościołów aż do nasycenia na terenie Transylwanii, napełniając jej wsie kościołami zreformowanymi, głoszącymi nauczanie biblijne.

C. Szkocja, XVI wiek

Ruch prowadzony przez Johna Knoxa nasycił Szkocję kościołami reformowanymi. Był on znany ze swej wytrwałości w modlitwie wstawienniczej. Królowa Maria oświadczyła, iż bardziej obawia się modlitw Johna Knoxa niż całej angielskiej armii.

D. Anglia, XVIII wiek

Przebudzenie w Anglii, na którego czele stali John Wesley i George Whitfield, zakończyło się nie tylko założeniem kościołów aż do nasycenia, ale również zmianami społecznymi, które pozwoliłyby na uniknięcie rewolucji na wzór tej we Francji. Wesley był skutecznym kaznodzieją i dobrym organizatorem. Zasługuje on na miano myśliciela typu „Z”, żyjącego według zasady „We wszystkim, co czynisz, zważaj na cel”. Wesley głosił Ewangelię prostym ludziom na otwartych zgromadzeniach w całej Anglii. W ciągu czterdziestu lat swojej służby pokonał konno 550.000 km. Wygłosił 42.000 kazań i napisał 200 książek. Mając na uwadze cel przezornie zbierał swoich nawróconych w grupy, które dziś moglibyśmy nazwać „komórkowymi”. Grupy te w liczbie 10.000 liczyły około 100.000 członków i mnożyły się, ilekroć dołączało do nich minimum dwanaście osób (na podstawie Joel Comiskey, Home Cell Group Explosion, 1998).

Drugi przywódca tego przebudzenia, George Whitfield, uchodził za kaznodzieję lepszego od Wesleya. Jego oddziaływanie jednak nie było tak znaczące, jak Wesleya z uwagi na zdolność tego ostatniego do łączenia nawróconych w grupy. Sam Whitfield zauważył: „Mój brat Wesley działał mądrze. Dusze obudzone pod wpływem swojej służby gromadził w społeczności i w ten sposób zachował owoc swego trudu. Ja natomiast to zaniedbałem i mój lud przypomina bicz z piasku” (Miller, s. 97).

Przebudzenie zapoczątkowane przez Wesleya dotarło do Ameryki i pod przywództwem Jonathana Edwardsa oraz Francisa Asbury'ego przyniosło owoce w postaci założenia kościoła kongregacjonalistów i metodystów.

E. Filipiny i inne kraje, XX wiek

W roku 1973 pastor z Filipin o imieniu Jun Balayo miał wizję nasycenia swego narodu kościołami. Stanął na czele ponadwyznaniowego ruchu, który działa prężnie aż do tej pory. Założył on 10.000 nowych kościołów w ciągu niespełna piętnastu lat. Wierzący wyznaczyli sobie długofalowy cel ustanowienia 50.000 nowych kościołów na Filipinach do r. 2003. Dziś cel ten został osiągnięty! Jest to skutek wielkich zgromadzeń modlitewnych, regularnych akcji rozpowszechniania wizji zakładania kościołów oraz ciężkiej pracy.

Podobne ruchy można dziś zaobserwować na całej ziemi. Mają one miejsce w Ameryce Łacińskiej, a także w Brazylii, Chinach, Korei i Afryce Środkowej (znanej swego czasu pod nazwą „Czarnego Łądu”, a obecnie „Kontynentu Chrześcijańskiego”) z bardzo silnym ruchem w

Ghanie. Ruchy zakładania kościołów aż do nasycenia osiągają też swoje apogeum na Ukrainie i w Rumunii.

KONKLUZJA

Nasycenie świata Bożą chwałą było Bożym pragnieniem od początku dziejów. Zakładanie kościołów stanowiło zasadę i główne narzędzie rozpowszechniania Ewangelii w Nowym Testamencie i tak się dzieje do dnia dzisiejszego. Jeśli narody mają zobaczyć i zrozumieć Ewangelię Łaski, muszą otrzymać wystarczającą ilość żywych świadków, którzy są blisko każdego mieszkańca w danym kraju w wymiarze osobistym, geograficznym i kulturowym. Oznacza to nasycenie każdej części każdego narodu nowymi, żywymi i rozmnażającymi się kościołami.

Nakaz nie uległ zmianie. W każdym narodzie lud Boży jest powołany do tego, by nawiązać kontakt ze zgubionym światem. Kontakt ten można rozpocząć od małej miejscowej grupy, a następnie zataczać coraz szersze kręgi na zewnątrz obejmujące kulturę, relacje, kolor skóry i język – Kościół powinien usuwać ziemskie ograniczenia. „*Niechaj nam Bóg błogosławi i niech się Go boją wszystkie krańce ziemi!*” (Ps. 67:8).

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czy możliwe jest wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego w danym regionie bez zakładania kościołów?
- Czy twój kościół jest świadomy celu pomnażania i nasycania?
- Czy planujesz zakładanie kościołów wśród innych narodowości w twoim kraju?
- Ilu kościołów potrzebuje twój region, aby zostać „nasyconym”?
- Czy wierzysz w to, że Bóg pragnie, by twój naród miał swój wkład w historię kościoła?

BIBLIOGRAFIA

- Comiskey, Joel. *Home Cell Group Explosion*. Houston, TX: Touch Ministries, 1998.
- Miller, Basil. *John Wesley*. Minneapolis: Dimension Books, 1943.

•

WIZJA SCP

6

LEKCJA

Badanie - warsztat

PREZENTACJA WYNIKÓW BADAŃ OBSZARU DOCELOWEGO

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest stworzenie uczestnikom okazji podzielenia się swoją wiedzą zdobytą w wyniku badań.

☞ Główne punkty

- Prezentacja wyników badań w sposób zorganizowany ułatwia zrozumienie.
- Odpowiedź na niektóre pytania kluczowe może podnieść wartość badań.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, dlaczego zbieranie informacji odgrywa strategiczną rolę w rozwijaniu skutecznej ewangelizacji i strategiach zakładania kościołów.
- Wiedzieć, jak przedstawić zwięzłe sprawozdanie z badań.
- Uczestniczyć w ocenie związku różnych sposobów gromadzenia informacji z rozwojem ewangelizacji i strategii zakładania kościołów.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcja ta ma formę warsztatu. Pozwólcie wszystkim uczestnikom na prezentację wyników z prowadzenia badań na podstawie Podręcznika pierwszego (Wizja SCP, Dodatek 4A, „Rozumienie swojego obszaru docelowego”). Jeśli kursanci mają wykresy, mapy, plakaty itp., rozwieś je tak, by były widoczne w trakcie przerw i w wolnym czasie.

Jeśli w ciągu tej godziny będzie więcej niż cztery sprawozdania do wygłoszenia, można zaproponować pracę w małych grupach. Można też wybrać kilka bardzo dobrych sprawozdań i zachęcić wszystkich do ich wysłuchania i oceny.

WPROWADZENIE

W Podręczniku pierwszym, w lekcji z cyklu Wizja SCP pt. „Zasady prowadzenia badań” uczestnicy otrzymali zadanie zebrania informacji o obszarze, na którym mają założyć kościół (Wizja SCP, Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”). Teraz, po zgromadzeniu możliwie jak największej ilości informacji o zasobach misyjnych (chrześcijańskich) oraz polu misyjnym (terenie działania), należy dokonać analizy tych informacji i umieścić je wszystkie w sprawozdaniu opisującym dane oraz ich wpływ na ewangelizację i strategię zakładania kościołów na obszarze docelowym. Niniejszy warsztat będzie po temu doskonałą okazją.

Każdy uczestnik lub grupa uczestników powinna poświęcić 10-15 minut na przedstawienie swoich wyników w oparciu o następujące wskazówki:

CZĘŚĆ PIERWSZA –PREZENTACJA PODSTAWOWYCH DANYCH (5-7 MINUT):

- Opisz swój obszar docelowy. Podsumuj to, czego się dowiedziałeś w punktach 2 i 3 w sekcji Wizja SCP, Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”.
- W jaki sposób zebrałeś swoje informacje (przeglądy, nieoficjalne wywiady, obserwacje, mapy, badania w bibliotekach itp.)?
- Omów wszelkie znaczące problemy lub trudności, jakie napotkałeś oraz sposoby ich przezwyciężenia. Co zrobiłbyś inaczej następnym razem?

CZĘŚĆ DRUGA – ANALIZA DANYCH Z BADAŃ (5-8 MINUT)

Pozostała część prezentacji powinna skupiać się na wynikach badań. Pomocne mogą się okazać odpowiedzi na zamieszczone niżej pytania.

- Jaka była najciekawsza informacja o twoim obszarze docelowym i jego mieszkańcach?
- Czy jakieś informacje okazały się dla ciebie zaskakujące?
- Jakie konkretne dane pomogą ci ustalić strategię zakładania kościołów na twoim obszarze docelowym?
- Jaki znany ci już wcześniej, istotny dla zakładania kościołów fakt o polu misyjnym udało ci się potwierdzić?
- Jakiego nowego, nieznanego ci wcześniej odkrycia udało ci się dokonać odnośnie do pola misyjnego?
- Co uznałbyś za otwarte drzwi dla Ewangelii?
- Jakie przeszkody napotkałeś i jak można je pokonać?
- Jakie dalsze badania należy podjąć w celu rozwinięcia szeroko pojmowanej ewangelizacji i strategii zakładania kościołów na twoim obszarze docelowym?

WIZJA SCP

7

LEKCJA

Mobilizacja zasobów dzięki badaniom

👉 Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pokazanie, jak posługiwać się badaniem, by mobilizować innych do przyłączenia się do zakładania kościoła.

👉 Główne punkty

- Sformułowanie „Powołania do działania” inspiruje innych do tego, by przyłączyli się do projektu.
- Dzielenie się informacjami ma zasadnicze znaczenie dla mobilizacji innych.

👉 Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć doniosłość analizy danych uzyskanych w wyniku badań jako części rozwoju strategii zakładania kościoła – analizie tej powinna towarzyszyć modlitwa.
- Wiedzieć, jak w odpowiedni sposób podzielić się danymi, by zmobilizować innych do zakładania kościoła.
- Rozwinąć strategię mobilizacji dla swojej służby zakładania kościoła i próbować zmobilizować innych do modlitwy, ofiarności lub przyłączenia się do jego służby.

👉 Propozycje dla prowadzących nauczanie

Prowadząc tę lekcję postaraj się podać konkretne przykłady dzielenia się informacjami, które zaowocowało mobilizacją ludzi, modlitwą lub środkami na zakładanie kościoła. Spróbuj też podać przykłady sytuacji, w których niewłaściwe podanie informacji miało negatywne skutki. Pomóż kursantom ustalić, jak można było temu zapobiec i czego powinni się uczyć z tego błędu.

WPROWADZENIE

W Podręczniku pierwszym, w lekcji z cyklu Wizja SCP pt. „Zasady prowadzenia badań” uczestnicy otrzymali zadanie zebrania informacji o obszarze, na którym mają założyć kościół (Wizja SCP, Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”). Zadanie to pomogło ci zgromadzić i dokonać analizy danych o zasobach misyjnych (pomocnych w służbie zakładania kościoła) oraz polu misyjnym (ludziach i terenie, na który usiłujesz dotrzeć z Ewangelią). W tej lekcji powiemy, jak podzielić się z innymi wynikami badań, by poinformować o potrzebach mieszkańców twojego obszaru docelowego oraz zachęcić pozostałych do zaangażowania w działanie na rzecz Królestwa na twoim obszarze docelowym.

I. POWOŁANIE DO DZIAŁANIA

„Powołanie do działania” to podsumowujące sprawozdanie o tym, czego twoim (twojej ekipy) zdaniem Bóg pragnie dokonać, aby dotrzeć z Ewangelią na twój obszar docelowy. Jest to skutek modlitwy i przemyślenia informacji zebranych i opracowanych w ramach ćwiczeń badawczych. „Powołanie do działania” uwypukla potrzeby i duchowy stan osób z twego obszaru docelowego oraz to, co Boży ludzie powinni robić w odpowiedzi na owe potrzeby i stan. Dostarcza ono tła lub ram dla twojej służby zakładania kościoła. Pomaga ci odpowiedzieć na pytania: „*Czego Bóg pragnie dla mojego obszaru docelowego?*” oraz „*Jak każdy mężczyzna, kobieta i dziecko na tym terenie mogą zobaczyć i usłyszeć Ewangelię podaną w przystępny dla nich sposób?*”

„Powołanie do działania” odpowiada na pytanie „Czego Bóg pragnie dla mojego obszaru docelowego?”

Twoje powołanie do działania powinno zawierać twoje oraz twojej ekipy myśli i pojmowanie następujących spraw:

A. Sytuacja ludzi

W Ewangelii Mateusza czytamy o tym, jak Pan poszedł między ludzi (Mat. 9:35-38). Stwierdził, że są znęكاني i porzuceni, jak owce nie mające pasterza. Widział ich liczne choroby i uzdrawiał ich. Ludzie cierpieli, a On wchodząc między nich dostrzegał to cierpienie.

Jak na podstawie swoich badań opisałbyś sytuację ludzi mieszkających na twoim obszarze docelowym? Wskaż podstawowe dane demograficzne, potrzeby itp. (Sięgnij do Wizji SCP Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”).

B. Ich stan duchowy

Jezus widział, że ludzie nie mieli przewodnika dla swego życia duchowego. Nie mieli określonego kierunku (Mat. 9:36).

Podsumuj duchowy stan mieszkańców swojego obszaru docelowego. Czy są tam jakieś kościoły? Jaki odsetek ludzi chodzi do kościoła czy utożsamia się z uczniami Chrystusa? Czy są otwarci na Ewangelię? Jakie inne grupy religijne prowadzą tam swoją działalność? Ile kościołów trzeba założyć na twoim obszarze docelowym, aby każda osoba miała okazję usłyszeć i zobaczyć Ewangelię w sposób odpowiedni dla niej i jej sytuacji? (Sięgnij do Wizji SCP Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”).

C. Jakie jest zadanie ludu Bożego

Potem Pan wydał polecenie modlitwy (Mat. 9:38). Po zaleceniu modlitwy znalazł pracowników, przeszkolił ich i posłał udzielając im nawet wskazówek w sprawie wsparcia finansowego! (Zob. Mat. 10).

Do czego konkretnie Bóg powołuje ciebie i twoją ekipę w celu dotarcia do osób z twojego obszaru docelowego? Jak poświęcisz się modlitwie za te osoby? Jakie zasoby (ludzkie, kościelne) i służby można zmobilizować do pomocy w docieraniu do mieszkańców tego obszaru? Jaką rolę odegrasz ty i twoja ekipa w angażowaniu innych do modlitwy i współpracy w rozpowszechnianiu tam Ewangelii?

II. WSKAZÓWKI DOTYCZĄCE DZIELENIA SIĘ INFORMACJAMI

Właściwa informacja, we właściwych rękach, we właściwym czasie jest potężnym narzędziem zmiany ludzkiego postrzegania i motywacji do działania. Jednak informacja niewłaściwie przekazana może być przyczyną wstydu lub zażenowania oraz wywołać gniew, postawę obronną i brak otwarcia na zmiany.

Twoje sprawozdanie z badań może stać się potężnym narzędziem, którym Bóg posłuży się do zainteresowania innych potrzebami twojego obszaru docelowego i wzbudzeniem w nich chęci pozyskiwania dla Chrystusa mieszkańców tego terenu.

Właściwa informacja, we właściwych rękach, we właściwym czasie jest potężnym narzędziem zmiany ludzkiego postrzegania i motywacji do działania.

A. Komu powinieneś przedstawić wyniki swoich badań?

Zacznij od podzielenia się swoimi odkryciami na temat zasobów i pola misyjnego z jednym czy dwoma zaufanymi kolegami. Podzielenie się danymi z kilkoma osobami może pokazać reakcje słuchaczy i pomóc zachęcić ich do pozytywnego odbioru z wiarą oraz taktownie poradzić sobie z zastrzeżeniami. Poproś o radę i ich propozycje mobilizowania wierzących w oparciu o wyniki twoich badań.

Prywatne dzielenie się z przywódcami i uzyskanie ich przychylności dla przedstawienia badań innym może być jedną z najlepszych dróg postępu. Pokaż przywódcom, jak zakładanie kościoła może rozszerzyć zakres ich służby. Pokaż, że pod ich kontrolą będziesz wypełniał wolę Pana.

I wreszcie, co najważniejsze, podziel się z innymi osobami zainteresowanymi zakładaniem kościołów. Zwróć uwagę, jak ludzie odpowiadają na wyzwanie zakładania nowych kościołów. Wiedza ta może ci pomóc stworzyć grupę wspierających w modlitwie, sponsorów i członków grupy założycielskiej.

B. Jakie są cele dzielenia się wynikami twoich badań z innymi?**Współczucie dla zgubionych**

Przedstaw informacje ukazujące duchową rozpacz tych ludzi. Przytocz prawdziwą opowieść o czymś, co sprawi, że słuchacze będą współczuć tym, którzy cierpią bez Chrystusa na terenie twoich badań.

Modlitwa

Nowe kościoły posiadające wsparcie modlitwne odnoszą większe sukcesy niż te pozbawione takiego wsparcia. Podczas prezentacji swojego sprawozdania z badań opisz konkretne potrzeby, które może zaspokoić tylko Bóg. Poproś innych o modlitwę o te potrzeby.

Mobilizacja ludzi do pomocy przy zakładaniu kościoła

Przedstaw informacje, które pozwolą ludziom dostrzec, jak mogą pomóc. Bądź praktyczny i wskaż na konkretne rzeczy, jakimi mogą się zająć, np. praca z dziećmi, pomoc w budowie, wsparcie finansowe, zaangażowanie w uwielbianiu, ewangelizacji czy pomoc w inny praktyczny sposób.

Ofiarność

Bądź konkretny w kwestii potrzeb finansowych. Bądź bardzo otwarty i uczciwy i nie wahaj się przedstawić potrzeb.

C. Jak należy przedstawić wyniki badań?

- Módl się o mądrość. Musisz zachować dyskrecję i nie przedstawiać danych w sposób krytyczny, jeśli ujawniają tereny, na których chrześcijanie nie robią wystarczająco wiele, by dotrzeć do niewierzących.
- Bądź rozsądny. Nie dziel się wszystkim, podaj tylko ważne dane, które pomogą ludziom dostrzec, jak mogą uczestniczyć w zakładaniu kościoła.
- Ustal, jak najlepiej przedstawić innym wyniki swoich badań. Wykorzystaj mapy, opowieści o ciekawych ludziach i zaprezentuj wizję z Bożego punktu widzenia.
- Nie słuchaj negatywnych odpowiedzi zakładających, że nie da się tego dokonać. Pamiętaj, że Jezus jest z tobą.

III. USTAL, JAK ZMOBILIZOWAĆ ZASOBY MISYJNE

Jednym z aspektów twojego ćwiczenia badawczego (Wizja SCP, Dodatek 4A „Rozumienie swojego obszaru docelowego”) było ustalenie, jakie środki (zasoby misyjne) miałeś do dyspozycji w docieraniu z Ewangelią do mieszkańców twojego obszaru docelowego. Dzieląc się wynikami swoich badań z innymi, możesz zmobilizować niektóre z tych zasobów do pomocy w zakładaniu kościoła.

A. Ustal środki dostępne w docieraniu do strefy docelowej**Zasoby ludzkie**

Kto chce się zaangażować? Proś ludzi i daj im szansę zgłoszenia się na ochotnika do pomocy w zakładaniu kościoła. Ile czasu zainteresowani mogą zainwestować w tę służbę?

Czy osoby z twego istniejącego już kościoła są zainteresowane służbą zakładania nowego? Kto udzieli pomocy? Na ogół istniejący kościół stanowi dobre źródło zasobów ludzkich, finansowych i modlitwnych. Członkowie tego kościoła znają ciebie i prawdopodobnie będą bardziej oddani twojej służbie niż inni.

Zasoby finansowe

Jakie środki finansowe są do dyspozycji? Postaw ludzi przed wyzwaniem ofiarnego dawania na rozszerzanie granic królestwa.

Materiały

Jakie materiały są dostępne, np. literatura, filmy, instrumenty muzyczne itp.?

B. Opracuj strategię mobilizacji do zakładania twojego nowego kościoła

Jaką strategię opracujesz w celu mobilizacji zasobów misyjnych? W oparciu o informacje podane w tej lekcji opisz swoją strategię dzielenia się z innymi wynikami swoich badań po to, by ich zaangażować.

IV. PRZYKŁAD WYKORZYSTANIA BADAŃ DO MOBILIZACJI ZASOBÓW

Sila informacji – Stan i Donna Downes

W roku 1996 rumuński misjonarz opracował projekt badawczy na skalę międzynarodową posługując się jako przykładem okręgiem Brasov. Sporządził szereg map ukazujących różne rodzaje kościołów oraz tereny pozbawione kościołów. Kopie swojej pracy zostawił przywódcom miejscowych kościołów w nadziei, że jego trud przyniesie owoce.

Kilka miesięcy później, Valerica Tudor, przywódca kościołów Braci w Brasov docenił znaczenie tych map i zauważył wyraźnie potrzebę zakładania kościołów w swoim okręgu. Wykorzystał mapy jako ośrodek działalności zakładania kościołów w okręgu Brasov.

Od roku 1997 Valerica i inni przywódcy kościoła pomogli w gruntowniejszym zbadaniu okręgu Brasov i rokrocznie sporządzali nową mapę w celu zaznaczenia na niej postępu w zakładaniu kościołów. Założono ich dwanaście, a na wsiach powstało około dwudziestu grup komórkowych. W kolejnych dwunastu wsiach przywódcy kościoła znaleźli osoby chętne do założenia grup komórkowych.

Kilku przywódców kościoła spotyka się co miesiąc na modlitwę, studium biblijne, układanie planów na kwartał oraz sprawozdania. Sporządzili oni listę osiemdziesięciu dziewięciu wiosek, w których nie ma kościołów ewangelicznych i posługują się nią w celu zachęcania miejscowych kościołów do zakładania dodatkowych kościołów oraz kierowania pracami założycielskimi.

Reakcja kościołów była pełna entuzjazmu. W jednym z nich padło pytanie, dlaczego wcześniej nie dostarczono im tych informacji! W innym poproszono o systematyczne aktualizacje na temat postępu tego projektu. Kilka kościołów dołożyło się do tego dzieła finansowo. Pomimo iż pierwsza mapa jest już zupełnie nieaktualna, zajmuje honorowe miejsce w domu Valeriki i przypomina o tym, jak Bóg wykorzystuje informacje do motywowania swego ludu w potężny sposób.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- W jaki sposób wykorzystuje się badania do opracowania strategii zakładania kościołów?
- Jak w przytoczonym przykładzie informacja opracowana na podstawie badań i przedstawiona kościołowi i innym umożliwiła mobilizację zasobów pomocnych w ich działalności założycielskiej?
- Jakie korzyści może przynieść dzielenie się wynikami badań twojej działalności zakładania kościoła?
- Jak dzielenie się badaniami może wpłynąć na twoje stosunki z innymi przywódcami chrześcijańskimi?

PLAN DZIAŁANIA

- Wspólnie ze swoją ekipą zakładania kościoła przejrzyjcie dane z badań i zapiszcie, co Bóg wam pokazuje odnośnie do waszego nowego kościoła. Podzielcie się tym wezwaniem do działania ze swoim nauczycielem, doradcą lub innymi odpowiednimi osobami.
- Opracuj pisemnie strategię mobilizacji innych do pomocy w zakładaniu przez ciebie kościoła. Uwzględnij w niej osoby, z którymi podzielisz się wynikami swoich badań, co im powiesz, jak twoim zdaniem zaangażują się w twoje dzieło (modlitwa, finanse, przyłączenie się do twojej ekipy itp.). Omów tę strategię ze swoim nauczycielem lub doradcą.
- Zastosuj w praktyce swoją strategię mobilizacji i przedstaw efekty swemu nauczycielowi, doradcy lub na kolejnej sesji szkoleniowej.

BIBLIOGRAFIA

- Downes, Stan and Donna. *The Alliance Impact*. Budapest, Hungary: The Alliance for Saturation Church Planting, Spring, 1999.

Pierwsze postępy

RUCH ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomoc uczestnikom kursu w zrozumieniu biblijnego precedensu ruchu zakładania kościołów dzięki obserwacji rozszerzania się Kościoła przedstawionej w Dziejach Apostolskich.

Główne punkty

- Rozszerzanie się Kościoła w pierwszym wieku było gwałtowne i potężne.
- Pewne wydarzenia i zastosowanie poszczególnych zasad służby przyczyniło się do pomyślnego rozwoju Kościoła.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać zasady wielkiego postępu Ewangelii w Nowym Testamencie, które zmobilizowały zespoły zakładania kościołów do ruchu zakładania kościołów.
- Brać udział w ruchu zakładania rozrastających się kościołów, które pomnażają się dzięki zakładaniu innych rosnących i pomnażających się kościołów.
- Potrafić opracować strategię ewangelizacji regionu poprzez zakładanie kościołów.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Przygotuj mapę obszaru śródziemnomorskiego w celu pokazania regionu objętego służbą Pawła.

WPROWADZENIE

We wczesnym okresie zaraz po wniebowstąpieniu Jezusa ewangelia nie miała wpływu na świat poza obszarem Judei, Samarii i Galilei. Na początku chrześcijaństwo wydawało się ruchem małym i pozbawionym mocy w porównaniu z politycznymi siłami tamtych czasów. Mimo to przetoczyło się niczym lawina przez imperium rzymskie tak, że w ciągu jednego pokolenia na całym terenie od Jerozolimy do Rzymu i jeszcze dalej powstały wspólnoty chrześcijańskie. Fakt tak szerokiego rozprzestrzeniania się chrześcijaństwa w tak krótkim czasie budzi zdumienie współczesnych historyków (Berkhof, s. 21). Czy była to ekspansja przypadkowa? Czy pierwsi misjonarze na oślep błakali się po świecie rozpowszechniając ewangelię? Niezupełnie. Uważne studium księgi Dziejów Apostolskich ujawnia, że rozwój kościoła był skutkiem natchnionych przez Ducha planów opartych na zasadach służby, którymi możemy się posługiwać do dnia dzisiejszego.

W trakcie tej lekcji będziemy zgłębiać Pismo Święte, najlepszy na świecie podręcznik na temat zakładania kościołów. Przyjrzymy się czynnikom, które wpłynęły na gwałtowne rozszerzanie się kościoła w przekonaniu, że możliwe jest opracowanie zasad służby dotyczących postępu i nasycenia każdego regionu ewangelią.

Uważne studium księgi Dziejów Apostolskich ujawnia, że rozwój kościoła był skutkiem zasad służby, którymi możemy się posługiwać do dnia dzisiejszego.

I. NARODZINY KOŚCIOŁA NOWOTESTAMENTOWEGO

Dzień Pięćdziesiątnicy, w którym narodził się kościół nowotestamentowy, odegrał ważną rolę w gwałtownym rozprzestrzenianiu się chrześcijaństwa. Dzień ten miał miejsce podczas jednego z ważniejszych świąt, gdy tysiące Żydów i prozelitów z całego świata przyszło do Jerozolimy. Łukasz odnotowuje przedstawicieli z trzynastu różnych regionów: Partii, Medii, Elamu, Mezopotamii, Judei, Kappadocji, Pontu, Azji, Frygii, Pamfilii, Egiptu, Cyreny, Rzymu i Krety. Wielu pielgrzymów uczestniczących w Pięćdziesiątnicy zaniósł swoją nową wiarę do swych ojczystych krajów, ale

stało się to dopiero po otrzymaniu poleceń i doświadczeniu życia kościelnego, jakie miało miejsce po święcie Pięćdziesiątnicy (Dz. Ap. 2:42-47). To wstępne szkolenie może wyjaśniać, dlaczego kościół w Rzymie miał już solidne podstawy, zanim przybył tam któryś z apostołów.

II. PRZEŚLADOWANIE

W ósmym rozdziale Dziejów Apostolskich czytamy o wybuchu wielkiego prześladowania, które było przyczyną rozproszenia się kościoła (Dz. Ap. 8:1; 11:19-21). Miało to także wpływ na rozpowszechnianie Ewangelii. Wierzący po rozproszeniu się głosili ewangelię przeważnie swoim żydowskiemu rodakom. Mimo to jednak w Antiochii syryjskiej docierano do wielu Greków i pozyskano ich dla Chrystusa. Skutkiem tego było założenie pierwszego odnotowanego w Piśmie kościoła złożonego głównie z pogan. Uznano to za zjawisko na tyle niezwykle, że przywódcy Kościoła w Jerozolimie wysłali Barnabę w celu zbadania sytuacji (Dz. 11:22-24).

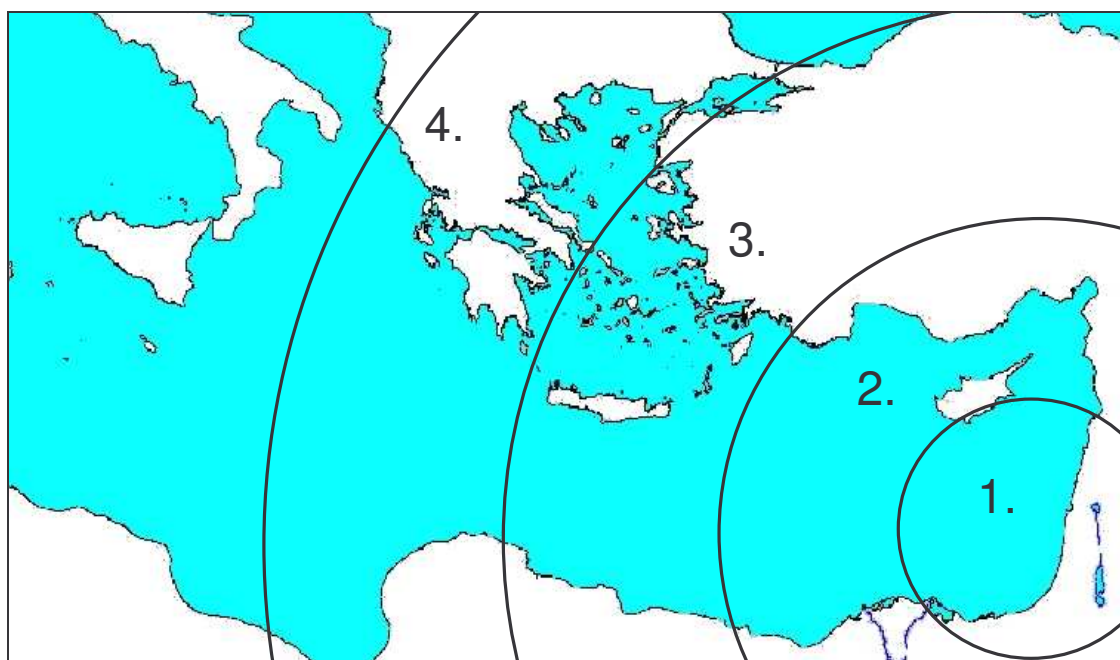
Barnaba był pod tak wielkim wrażeniem wierzących pogan z Antiochii, że spędził tam na służbie co najmniej rok. Namówił nawet Pawła z Tarsu, aby do niego dołączył (Dz. Ap. 11:25-26). Z innymi osobami pochodzącymi z jeszcze innych regionów stworzyli prężny zespół przywódczy (Dz. 13:1). To tutaj w Antiochii uczniowie po raz pierwszy zyskali miano „chrześcijan” (Dz. 11:26).

III. PODRÓŻE MISYJNE PAWŁA

„Oto od Jerozolimy i na całym obszarze aż po Illirię dopełniłem obwieszczenia Ewangelii Chrystusa”
Św. Paweł (Rzym. 15:19).

Paweł pełnił wiele funkcji: apostoła, teologa i nauczyciela. We wszystkich tych zadaniach dominowała jednak jego rola jako misjonarza zakładającego kościoły. Inni pozyskiwali więcej nawróconych niż Paweł, niektórzy głosili przed większym gronem słuchaczy, lecz prawdopodobnie nikt nie odnosił takich sukcesów w zakładaniu kościołów (Allen 1962:3). Badając podróże misyjne Pawła możemy poznać jego klucz do sukcesu.

Ilustracja 8.1 Rozpowszechnianie się Ewangelii

A. Pierwsza podróż (Dz. Ap. 13-14) – rozszerzanie się na Cypr i Galację

Paweł i Barnaba zostali wysłani jako misjonarze najpierw na wyspę Cypr, do ojczyzny Barnaby. Rozpoczęli od nauczania w synagodze w Salamis, największym mieście na wyspie.

Następnie udali się do miasta Pafos, administracyjnej stolicy wyspy. Życzliwe przyjęcie w tym regionie zyskali dzięki nawróceniu prokonsula Sergiusza Paulusa (Dz. 13:1-12).

Po odbyciu służby na Cyprze wyruszyli do Galacji na terenie współczesnej Turcji. W Antiochii Pizydyjskiej, administracyjnej stolicy południowej Galacji, Paweł głosił w synagodze i był świadkiem wielu nawróceń wśród pogan. Z uwagi na strategiczną pozycję Antiochii w Pizydii

wpływ służby Pawła i Barnaby nie ograniczał się tylko do miasta, gdyż „*Słowo Pańskie rozszerzało się po całym kraju*” (Dz. 13:49). Pomimo tego sukcesu prześladowanie rozpętałe przez Żydów było tak intensywne, że Paweł i Barnaba musieli opuścić miasto (Dz. 13:14-52).

Paweł i Barnaba udali się później do Ikonium, ważnego centrum handlowego w Galacji. Wiele osób odpowiadało na ich głoszenie w synagodze, lecz wkrótce zarówno Żydzi, jak i poganie uknuli przeciwko nim spisek (Dz. 14:1-7). Wypędzeni uciekli do Listry, ośrodka militarnego z silnymi wpływami rzymskimi. Paweł mógł mijać po drodze okoliczne miasta w prowincji takie jak Misthia czy Vasada (Allen 1962:13). Jako obywatel rzymski Paweł czuł się swobodniej w miastach, gdzie przebywało wielu Rzymian. Po uzdrowieniu chromego w Listrze, lud chciał oddać cześć Pawłowi i Barnabie, myśląc ich z Zeusem i Hermesem. Żydzi podburzyli tłum i doprowadzili do ukamienowania Pawła. Nieustraszeni apostołowie Paweł i Barnaba uciekli do Derbe (Dz. 14:8-20).

W Derbe głosili ewangelię i nauczali wielu. Stamtąd Paweł mógł bez trudu wrócić do Antiochii przez swoje rodzinne miasto, Tars. Uznał jednak za ważniejsze zachęcanie nowych wierzących i wyznaczanie przywódców w czterech założonych przez siebie kościołach w Antiochii Pizydyjskiej, Ikonium, Listrze i Derbe mimo niebezpieczeństwa, jakie znów mogło mu tam grozić (Dz. 14:20-23).

B. Druga podróż (15:36-18:22) – rozszerzanie wpływów na Macedonię i Achaję

Wskutek niezgody co do roli Jana Marka w zespole Paweł i Barnaba zaczęli służyć osobno. Barnaba i Jan Marek wrócili na Cypr. Na towarzysza drugiej podróży misyjnej Paweł wybrał Sylasa. Wyruszyli w celu „umacniania kościołów” (Dz. 15:36-41).

Nowy zespół powrócił do Derbe, Listry i prawdopodobnie innych miast na terenie Galacji (16:1-6). Podczas pobytu w Listrze Paweł namówił Tymoteusza, aby przyłączył się do ich służby. Chciał udać się do Azji, lecz Duch Święty odwiódł go od tego zamiaru. W Troadzie Paweł miał widzenie pewnego Macedończyka (Dz. 16:7-11). W międzyczasie dołączył do nich Łukasz, tak więc zespół liczył już czterech członków (Paweł, Sylas, Tymoteusz, Łukasz). Razem wyruszyli dalej do Filipi. Było to ważne miasto na szlaku zwanym Via Egnatia - głównej rzymskiej drodze łączącej Macedonię z Azją (16:12-40). W Filipi została ochrzczona Lidia, a jej dom stał się ośrodkiem działań apostołów. Po uwolnieniu młodej niewolnicy spod władzy wróżącego ducha jej właściciele wnieśli oficjalną skargę, wskutek której Paweł i Sylas zostali poddani chłości i wtrąceni do więzienia. Wkrótce potem strażnik więzienia przyjął chrzest „wraz z całym swoim domem” (Dz. 16:16-40).

Mijając po drodze Amfipolis i Apolonię Sylas i Paweł trafiają do Tesaloniki, stolicy okręgu i głównego portu w Macedonii. Ponownie zaczynają od synagogi, gdzie Paweł głosił przez trzy szabaty z rzędu. Spotkali się tam z dobrym przyjęciem zarówno ze strony Żydów, jak i pobożnych pogan. Lecz zazdrość niektórych żydowskich przywódców prowadzi do prześladowań (17:1-9). Paweł przenosi się zatem do Berei, gdzie spotyka się z gorliwością słuchaczy. Gdy prześladowcy z Tesaloniki udali się w ślad za misjonarzami do Berei, Paweł, zmuszony do ucieczki, pozostawił w Berei Tymoteusza i Sylasa (17:1-15).

Paweł czekał, aż Tymoteusz i Sylas dołączą do niego w Atenach – kulturalnym i umysłowym centrum świata. Tam właśnie wygłosił wspaniałe kazanie, w którym znalazł wspólny grunt ze słuchaczami i określił cechy wiary. Kilka osób zostało zbawionych (17:15-34).

Następnie Paweł osiadł w Koryncie, stolicy Achai, ważnym ośrodku transportu i komunikacji w tym regionie (Dz. 18:1-16). Tu dołączają do niego Akwila i Pryscylla, koledzy po fachu, szyjący namioty. Teraz zespół składa się z Pawła, Sylasa, Tymoteusza, Akwili i Pryscylli. Podobnie jak w wielu innych miejscach służba Pawła w Koryncie miała wymiar regionalny w prowincji Achai (2 Kor. 1:1).

Po osiemnastu miesiącach Paweł popłynął do Antiochii Syryjskiej powierzając Sylasowi i Tymoteuszowi kontynuację pracy w Koryncie. Po drodze zatrzymał się w Efezie, porcie morskim we współczesnej zachodniej Turcji. Tam spotkał się z życzliwym przyjęciem w synagodze i otrzymał od Żydów zaproszenie, aby został. Z uwagi na to, że wcześniej Duch Boży zabronił mu głoszenia w Azji, obiecał, iż wróci „jeśli Bóg zechce”. Zostawił tam Akwilę i Pryscyllę do dalszego prowadzenia dzieła (Dz. 18:19-21).

C. Trzecia podróż (Dzieje Apostolskie 18:23-21:15) – rozszerzanie wpływów w prowincji Azji

Paweł rozpoczął swoją trzecią podróż misyjną od kolejnych, czwartych już odnotowanych odwiedzin w założonych przez siebie kościołach w Galacji (Dz. 18:23). Potem odbył podróż przez wyżyny do Efezu (Dz. 19:1). Miasto to było portem morskim leżącym na jednym z ważniejszych szlaków z łatwym dostępem do rzymskiej prowincji Azji, która od dawna leżała Pawłowi na sercu. Jakież 150 kilometrów na wschód od doliny Lycus leżą miasta Laodycea, Kolosy i Hierapolis. Efez był twierdzą czarnej magii i bałwochwalstwa. W tamtych czasach był on jednym z trzech głównych miast wschodniego świata śródziemnomorskiego (dwa pozostałe ważne miasta to Aleksandria i Antiochia Syryjska). Efez zajmował więc strategiczne miejsce w służbie.

Zgodnie ze swoim zwyczajem Paweł głosił w synagodze i po trzech miesiącach spotkał się z odrzuceniem. Odrzucenie to wywołało coś, co było być może punktem kulminacyjnym jego służby zakładania kościołów – wielkie rozszerzenie się ewangelii w prowincji Azji: „odłączył się od nich i oddzielił uczniów, i rozprawił codziennie w szkole Tyrannosa. Trwało to dwa lata, tak że wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie” (Dz. 19:9-10).

Jak to się stało, że każdy mieszkaniec prowincji Azji usłyszał „słowo Pańskie”? Inne fragmenty w Nowym Testamencie pokazują, że w szybkim tempie powstały kościoły w Kolosach (Kol. 1:2), Laodycei (Kol. 4:16), Hierapolis (Kol. 4:13), Smyrnie (Obj. 2:8), Pergamonie (Obj. 2:12), Tiatyrze (Obj. 2:18), Sardes (Obj. 3:1), Filadelfii (Obj. 3:7) i w innych miejscach (prawdopodobnie w Magnezji, Troadzie, Milecie itp.). Te kościoły w prowincji Azji świadczą o ruchu zakładania kościołów i potwierdzają oświadczenie Pawła, że cała Azja usłyszała słowo Pańskie. Ponadto księgi takie jak List do Efezjan, List do Kolosan, Pierwszy i Drugi List do Tymoteusza, List do Filemona, Pierwszy, Drugi i Trzeci List Jana, Objawienie, fragmenty Dziejów Apostolskich mówią o kościołach i przywódcach kościołów w Azji, którzy wyłonili się wskutek ogromnego postępu ewangelii na tamtym terenie.

Po trzech latach spędzonych w Efezie Paweł postanowił wrócić do Macedonii i Achai, aby odwiedzić cztery kościoły założone podczas swojej drugiej podróży w Filipi, Tesalonice, Berei i Koryncie. Posłał najpierw Tymoteusza i Erastusa (Dz. 19:21) i pozostał w Efezie nieco dłużej. Po buncie wszczętym przez tych, którzy czerpali zyski z bałwochwalstwa, Paweł wyruszył do Macedonii. W podróży towarzyszyli mu Sopater (z Berei), Arystarch i Sekundus (z Tesaloniki), Gajusz (z Derbe), Tymoteusz (z Listry), Tychik i Trofim (Dz. 20:3-6). Niektórzy z nich byli kolegami Pawła, których kształcił w centrum szkoleniowym założonym przez siebie w szkole Tyrannosa w Efezie.

Podczas swego trzymiesięcznego pobytu w Koryncie Paweł dodawał otuchy braciom w Macedonii i Achai (Dz. 20:1-3). W drodze do Jerozolimy zatrzymał się w Milecie, gdzie spotkał się ze starszymi z Efezu w celu udzielenia im wskazówek odnośnie do ich przywództwa (Dz. 20:17-38).

IV. SOBÓR W JEROZOLIMIE (DZIEJE APOSTOLSKIE, ROZDZIAŁ 15)

W centrum opisanych powyżej wydarzeń, zaraz po pierwszej podróży, w Jerozolimie odbyło się ważne spotkanie, które miało ogromny wpływ na gwałtowne rozprzestrzenianie się Kościoła wśród pogan. Wypadki, które doprowadziły do zgromadzenia, to m.in. nieprzyjaźń między Żydami a poganami. Pierwszą oznaką konfliktu było zaniedbywanie pogańskich wdów w kościele w Jerozolimie (Dz. 6). Szczepan, jeden z osób wybranych do rozwiązania tego problemu, zostaje wtedy ukamienowany. Napięcie można też zauważyć w osobistym doświadczeniu Piotra. Bóg poprosił go, by złamał ustanowione przedtem prawo i jadł „nieczyste pokarmy”. Po tym właśnie wydarzeniu Piotr był świadkiem nawrócenia pierwszego poganina, Korneliusza (Dz. 10). Trzeci incydent dotyczy Kościoła w Antiochii, gdzie znajdowało się wielu nawróconych pogan. Żydzi w Jerozolimie dziwili się, że poganie z Antiochii mogą podążać za żydowskim Mesjaszem. Dlatego próbowali to sami zbadać i wysłali Barnabę na zwiady (Dz. 11:19-24). Pierwsza podróż misyjna była ostatnim wydarzeniem w serii wypadków opisanych w piętnastym rozdziale Dziejów Apostolskich. Paweł i Barnaba widzieli i zabiegali o nawrócenia wśród pogan w wielu miastach Galacji. Wkrótce pojawili się w Antiochii, ośrodku pogańskiego ruchu chrześcijańskiego, pewni chrześcijanie żydowskiego pochodzenia z Jerozolimy, którzy nauczali, że wszyscy chrześcijanie muszą przestrzegać Prawa Mojżesza (Dz. 15:1).

Doprowadziło to do soboru w Jerozolimie. Głównym zagadnieniem było przestrzeganie Prawa Mojżeszowego przez pogan. Innymi słowy, czy zaproszenie Ewangelii było skierowane również do

pogan, czy najpierw powinni oni nawrócić się na judaizm? Dzięki Bożemu prowadzeniu sobór podjął decyzję bez większych trudności. Poganom zaoferowano wolność i nie oczekiwano od nich przestrzegania Prawa Mojżesza. „*Postanowiliśmy bowiem, Duch Święty i my, nie nakładać na was (pogan) żadnego ciężaru oprócz tego, co konieczne. Powstrzymajcie się od ofiar składanych bożkom, od krwi, od tego, co uduszone, i od nierządu*” (Dz. 15:28-29).

Wydarzenia opisane w piętnastym rozdziale Dziejów zawierają wielką prawdę misyjną i teologiczną. Ruchy zakładania kościołów powstają wtedy, gdy Kościół z zapałem przyjmuje Ewangelię w całej jej rozciągłości. Jeśli Ewangelia jest ukryta lub zastąpiona tradycjami, prawami czy stworzonymi przez człowieka „formami”, zmniejsza się jej moc przekształcania ludzkiego życia. Przejawiamy tendencję do tego, by kłaść zbyt duży nacisk na „formy”. Rzecz naturalną dla pierwszych żydowskich nawróconych było oczekiwanie, że poganie wyrażą swoją wiarę posługując się takimi samymi „formami”, do jakich sami przywykli. Bóg jednak dokonywał czegoś nowego! Gdyby sobór w Jerozolimie dokonał nietrafnego wyboru, chrześcijaństwo prawdopodobnie zostałoby niewielkim odgałęzieniem judaizmu zamiast rozpowszechnić się wśród „wszystkich narodów” zgodnie z Bożym zamiarem.

Ruchy zakładania kościołów powstają wtedy, gdy Kościół z zapałem przyjmuje Ewangelię w całej jej rozciągłości. Jeśli Ewangelia jest ukryta lub zastąpiona czymś innym, zmniejsza się jej moc.

V. ZASADY STRATEGICZNEJ DZIAŁALNOŚCI MISYJNEJ

Pismo podaje nam szczegóły na temat działalności Pawła. Nie posiadamy tak wielu informacji o innych apostołach. Tradycja jednak podaje, że apostoł Mateusz zakładał kościoły w Mezopotamii, Tomasz w Indiach, Piotr w Rzymie, a Marek w Egipcie. Andrzej natomiast zaniósł ewangelię do Scytii na północ od Morza Czarnego (Shenk, s. 157 i Forster, s. 40). W każdym ze swoich przedsięwzięć kościół rozwijał się systematycznie nawet po okresie apostołskim. Zwróć uwagę na poniższe komentarze:

- „Chrystus zapoczątkował nową rasę złożoną z nas **chrześcijan w każdym narodzie.**” Bardaisan, chrześcijański szlachcic z Edessy w północnej Mezopotamii około roku 200 po Chr.
- „Lecz ci, których nazywacie ‘trzecią rasą’, mogą równie dobrze stać się pierwszą, gdyż **nie ma narodu, w którym nie byłoby chrześcijan.**” Tertulian z Kartaginy około roku 200 po Chr.
- „Są **teraz kościoły na krańcach świata**, a cały świat wznosi okrzyki radości do Boga Izraela.” Orygenes rok 240 po Chr. (Foster 1972, s. 35).

Jak to się stało? Czy był to tylko przypadek? Uważne studium księgi Dziejów Apostolskich ujawnia, że rozwój kościoła był wynikiem natchnionych przez Ducha planów opartych na zasadach służby, które są aktualne również dzisiaj. Teraz po dokładnym zapoznaniu się z Księgą Dziejów przyjrzyjmy się kilku podanym niżej zasadom.

A. Poddanie się prowadzeniu Ducha Świętego

Znaczna część działalności misyjnej jest skutkiem nie tylko biblijnej strategii lub trafnych decyzji, lecz bezpośredniego Bożego prowadzenia. Duch posłał Filipa do etiopskiego eunucha; Pan nakazał Piotrowi udać się do domu Korneliusza; Duch Święty przemówił do przywódców w Antiochii nakazując im posłać Barnabę i Pawła jako misjonarzy. Ten sam Duch skierował Pawła do Macedonii zamiast do Azji (Dz. 16:6nn). Jezus ukazał się Pawłowi w Koryncie i polecił mu tam zostać. Duch Święty i prorok Agabos potwierdzili to, co Jezus powiedział Pawłowi podczas jego nawrócenia, mianowicie, że „wiele będzie musiał wycierpieć dla mego imienia” (Dz. 9:16). Proroctwo to zaprowadziło go Jerozolimę.

Nie możemy w pełni pojąć Bożych dróg, możemy jednak mieć pewność, że wszystkie opisane powyżej wypadki miały swoje uzasadnienie. Być może Bóg zabronił Pawłowi działać w Azji podczas jego drugiej podróży dlatego, że czas nie był po temu odpowiedni, a ponadto Bóg wiedział, że miejscem o największym znaczeniu strategicznym dla zdobycia Azji był Efez, nie Bitynia czy Myzja. Ciekawostką jest fakt, że gdy Paweł udał się do Macedonii, jedną z pierwszych spotkanych tam osób była Lidia z Tiatry, miasta w prowincji Azji. Warto też zwrócić uwagę na to, jak Bóg przygotował plan późniejszego przybycia Pawła do Efezu poprzez wysłanie tam przed nim Pryscylli, Akwili i Apollosa.

Gdy Paweł i inni byli już zaangażowani w działalność, otrzymywali prowadzenie w trakcie swojej misji. Nie ma żadnej biblijnej wymówki dla tych, którzy trwają w bezczynności, dopóki nie dostaną wyraźnego, szczególnego powołania. Osoby zaangażowane w zakładanie kościoła

muszą działać w oparciu o dobre planowanie i strategię, lecz powinny zdawać sobie sprawę z tego, że Bóg będzie interweniował – nawet zmieniał ich plany – prowadząc ich podczas aktywnego osiągnięcia celów związanych z zakładaniem kościoła.

B. Szybkie przemieszczanie się

Paweł w większości miast, gdzie zakładał kościoły, spędzał na ogół tylko kilka miesięcy. W Tesalonice na przykład zabawił jedynie przez trzy tygodnie. Jak Paweł mógł w tak szybkim tempie zakładać kościoły? Być może rozumiał on ważną zasadę zakładania kościołów i wiedział, kiedy należy usunąć się z drogi. Miał świadomość, że w jego osobowości wielkiego nauczyciela było coś, co hamowało rozwój innych. Krótki czas spędzany przez Pawła w każdym miejscu zmuszał innych do zdawania sobie sprawy, że nie mogą we wszystkim na nim polegać. Muszą znaleźć własne środki. Paweł kształcił przywódców i ufał, że Duch Święty poprowadzi nowych wierzących. Jak wyjaśnia Roland Allen:

„Szkolenie pierwszych nawróconych ustala wzorzec na przyszłość. Jeśli pierwszych nawróconych uczy się polegać na misjonarzu, jeśli cała praca ewangelizacyjna, edukacyjna i społeczna skupia się w jego ręku, młodzież wspólnota przyzwyczajają się do biernego opierania się na człowieku, od którego po raz pierwszy otrzymała przesłanie ewangelii” (Allen 1962:81, 93).

Paweł rozumiał też, że został powołany do apostołstwa. Oznaczało to dla niego bycie „pionierem”, „kładącym fundamenty” (Rzym. 15:20; 1 Kor. 3:6-8). Paweł ufał innym, którzy byli zdolnymi pastorami, że poprowadzą założone przez niego kościoły.

C. Przysposabianie innych do służby

Jak już mówiliśmy, Paweł szybko się przemieszczał, lecz są pewne godne uwagi wyjątki w tej praktyce. Spędził on osiemnaście miesięcy w Koryncie i trzy lata w Efezie. Jednakże w tych wypadkach, gdy nie przemieszczał się fizycznie, działał w taki sposób, że Ewangelia się przemieszczała.

Badanie podróży Pawła wykazuje stopniowe przesunięcie akcentu w jego służbie. W trakcie swojej pierwszej podróży założył co najmniej cztery kościoły i każdy z nich później odwiedził. Kładł wtedy nacisk na pionierską ewangelizację i bezpośrednie zakładanie kościołów. Jednak podczas swojej ostatniej podróży przyświeca mu chyba inny cel. Zamiast szybkiego przemieszczania się spędził większość czasu w Efezie. Miasto to było tak położone, że mógł stamtąd łatwo kontaktować się ze wszystkimi założonymi przez siebie kościołami. Wygląda na to, że w trakcie tej podróży założył tylko jeden kościół (w Efezie), poświęcił bowiem swój czas na odwiedzanie co najmniej dziewięciu miast, w których przedtem założył kościoły. Skupił się teraz nie na pionierstwie/ewangelizacji, lecz na uczniostwie/szkoleniu. W tej podróży towarzyszyło Pawłowi wielu uczniów (Dz. 20:1-2). Czytamy też o jego służbie nauczycielskiej w szkole Tyrannosa, która zaowocowała ewangelizacją prowincji Azji (Dz. 19:9-10).

D. Głoszenie ludziom otwartym

Wszystkie odwiedzane przez Pawła miasta miały znacznych rozmiarów wspólnoty żydowskie z wyjątkiem Filipi. Paweł na ogół wchodził do synagog, gdy chciał głosić swoje przesłanie. Wynikało to po części z tego, że sam był Żydem, a po części z tego, że przyście Mesjasza ma szczególne znaczenie dla narodu żydowskiego (Rzym. 1:16), a częściowo z tego, że członkowie synagog mieli już grunt przygotowany pod ewangelizację. Mogli zrozumieć i przyjąć Ewangelię o żydowskich korzeniach bez konieczności łamania barier kulturowych.

Gdy Paweł jako apostoł przemawiał w synagogach do pogan, miał na celu pobożnych pogan. Takimi byli poganie wyznający monoteizm, którzy nawróciliby się na judaizm, gdyby nie surowe wymogi prawne, zwłaszcza wymóg obrzezania. Bogobojni przychodzili na spotkania w synagodze i studiowali księgi Starego Testamentu. Gdy faryzeusz Paweł głosił Ewangelię w synagodze nie wymagając obrzezania, wiele bogobojnych osób czuło, że ta wiara ma dla nich sens. Przesłanie Pawła zawierało monoteizm, który przyciągał ich do synagogi bez domieszki legalizmu, który powstrzymywał ich od nawrócenia się na judaizm.

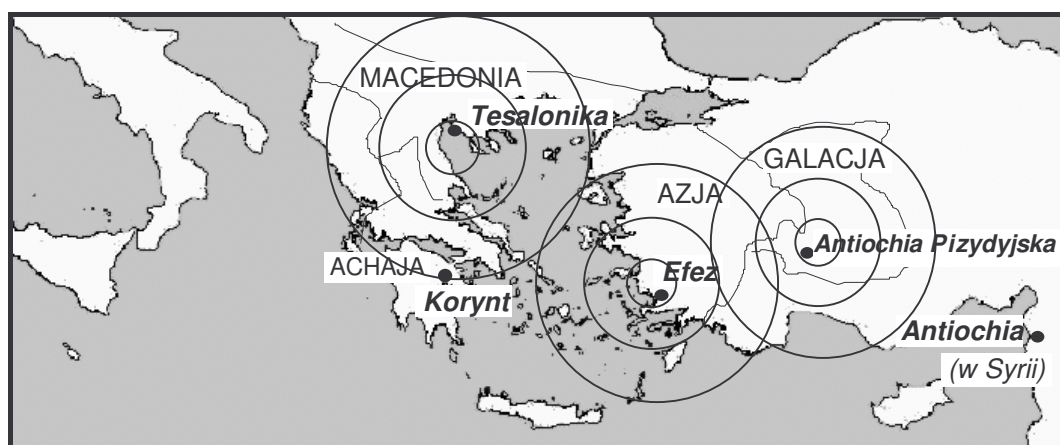
E. Działanie z bazy strategicznej na rzecz ruchu o zasięgu regionalnym

Paweł próbował ewangelizować całe regiony, ale nie polegało to na głoszeniu w każdej części. Zakładał raczej kościoły o pozycji strategicznej, z których Ewangelia rozszerzała się i przenikała cały region. (Zobacz ilustracja 8.2).

Niemal wszystkie centra służby Pawła były to ogromne centra handlowe. Leżały na ogół na najważniejszych szlakach w tamtych czasach. W rzeczy samej nawet dziś, jak zauważył pewien teolog, który przemierzał te okolice, do wszystkich miast, gdzie działał Paweł, można dotrzeć pociągiem, łodzią lub i jednym, i drugim. Świadczy to o ważnej roli tych miejsc. Paweł pod Bożym przewodzeniem uczynił szlak handlowy środkiem rozpowszechniania ewangelii z Jerozolimy aż do stolicy w Rzymie (Berkhof, s. 40).

Dzięki zakładaniu kościołów o pozycji strategicznej Ewangelia rozszerzała się i przenikała cały region.

Ilustracja 8.2 Ruchy zakładania kościołów o zasięgu regionalnym

Galacja od Antiochii Pizydyjskiej

Dzięki wyborowi Antiochii Pizydyjskiej o znaczeniu strategicznym „Słowo Pańskie rozszerzało się po całym kraju (Galacji)” (Dz. 13:49).

Macedonia, Achaja i inne miejsca od Tesaloniki

Wielki Nakaz Misyjny przedstawiony w Dziejach Apostolskich 1:8 ilustruje kościół w Tesalonice, do którego Paweł zwraca się: „Dzięki wam nauka Pańska stała się głośna nie tylko w Macedonii i Achai, ale wasza wiara w Boga wszędzie dała się poznać” (1 Tym. 1:8).

Prowincja Azja z Efezu

Wskutek służby nauczycielskiej Pawła w Efezie „wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie” (Dz. 19:10).

KONKLUZJA

Czy rozwój kościoła był dziełem przypadku? Otóż rozwój kościoła był wynikiem natchnionych Duchem planów opartych na zasadach, które są aktualne również dzisiaj. Podsumowując, plan Pawła polegał na ewangelizacji otwartych osób w ośrodkach strategicznych, zapoczątkowaniu ruchów zakładania kościołów o zasięgu regionalnym (zwłaszcza w Galacji, Macedonii i Azji) pod przewodnictwem Ducha Świętego. Założyciele kościołów potrzebują przede wszystkim powrotu do metod misyjnych wczesnego kościoła.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego Dzień Pięćdziesiątnicy opisany w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich był wielkim dniem dla rozpowszechniania się Ewangelii?
- Dlaczego sobór w Jerozolimie miało tak duże znaczenie?
- Jak prześladowanie wpłynęło na rozpowszechnianie się ewangelii? Czy w ostatnich pokoleniach skutkiem prześladowań był rozwój Kościoła?

- W oparciu o swoje studium Nowego Testamentu odpowiedz, ile kościołów założył Paweł bezpośrednio?
- Opisz, na co zaczął kłaść nacisk Paweł między swoją pierwszą a trzecią podróżą misyjną.
- Jaki wpływ miały badania na wzrost kościoła w księdze Dziejów Apostolskich?

BIBLIOGRAFIA

- Allen, Roland. *Missionary Methods – St. Paul's or Ours?* Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1962.
- Berkhof, Louis. *Paul the Missionary*. Grand Rapids, MI: Eerdmans-Sevensma, n.d.
- Foster, John. *Church History: The First Advance*. London: Society for the Promoting Christian Knowledge, 1972.
- Shenk, David W., and Ervin R. Stutzman. *Creating Communities of the Kingdom, New Testament Models of Church Planting*. Scottsdale, PA: Herald Press, 1988.

WIZJA SCP

9

LEKCJA

Elementy ruchu zakładania kościołów

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie elementów przyczyniających się do rozwoju ruchu zakładania kościołów. Założyciele kościołów powinni postrzegać siebie jako część ruchu założycielskiego, który ma większy zakres niż koncepcja tworzenia jednej wspólnoty za jednym razem.

☞ Główne punkty

- Ruchy zakładania kościołów muszą się opierać na opoce Bożego Słowa.
- Nowe sposoby myślenia o wizji, kościele i przywództwie stanowią fundament ruchu zakładania kościołów.
- Kamienie budowlane w postaci modlitwy, badań, mobilizacji, szkolenia, ewangelizacji i obmyślenia wizji składają się na powodzenie ruchów zakładania kościołów.
- Bóg jest Twórcą ruchów zakładania kościołów.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić z wiarą opracować strategię ewangelizacyjną dla danego regionu poprzez zakładanie kościołów.
- Brać udział w ruchu zakładania rozrastających się kościołów, które pomnażają się dzięki zakładaniu innych rosnących i pomnażających się kościołów.

WPROWADZENIE

Celem ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia (SCP) jest społeczność dających świadectwo wierzących w zasięgu geograficznym i kulturowym każdej osoby tak, by każda osoba przy różnych okazjach mogła usłyszeć Ewangelię przedstawioną w sposób dostosowany do wymogów jej kultury i zobaczyć życie Chrystusa w ramach wspólnoty.

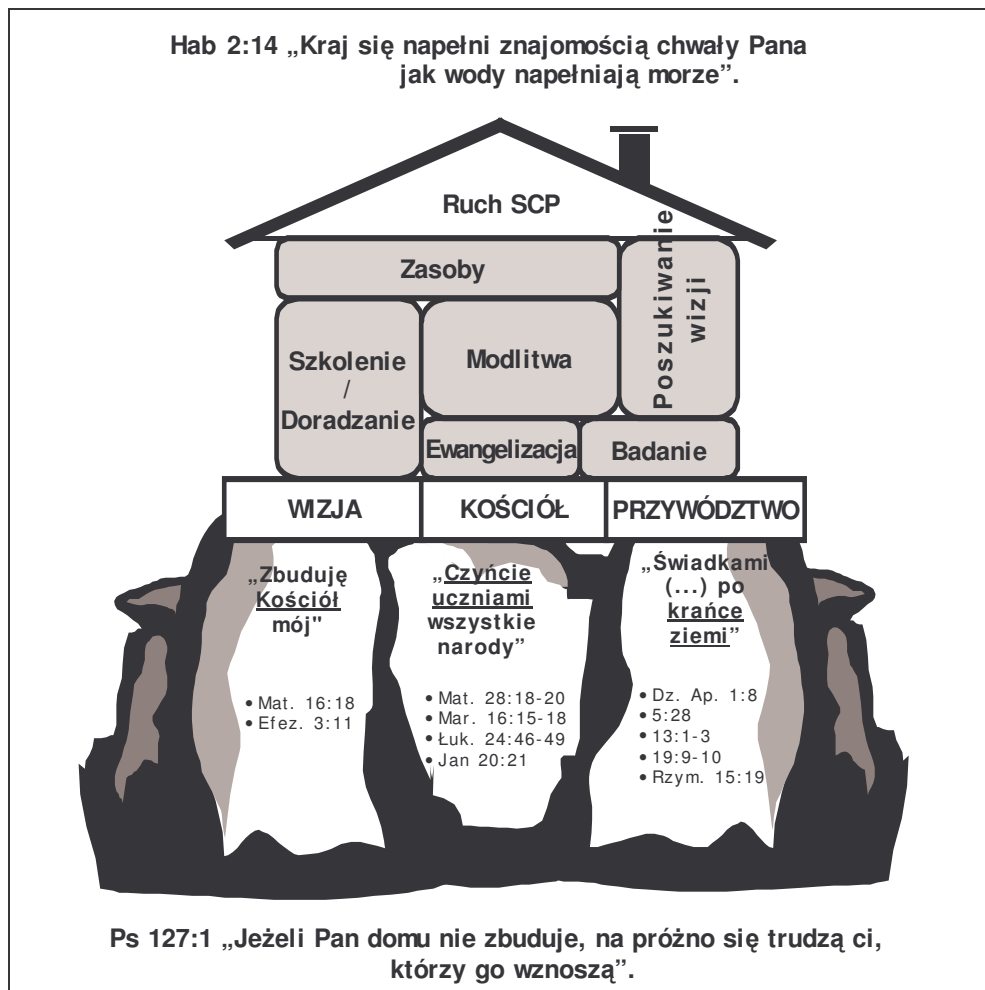
W chwili gdy czytasz treść tej lekcji, ruchy zakładania kościołów aż do nasycenia rozrastają się w dziesiątkach narodów na całym świecie. Każdy ruch ma swoje specyficzne cechy w zależności od danej kultury, lecz u jego podstaw leży cel podobny do określonego powyżej. Wszystkie ruchy zawierają też w takiej czy innej formie elementy opisane poniżej.

Jeśli myślimy o ruchach zakładania kościołów posługując się przerośnią domu (zobacz ilustracja 9.1), **opoką jest Słowo Boże**. Na opoce tej wzniesione są trzy fundamentalne wzorce podtrzymujące udane ruchy zakładania kościołów. Na tym fundamencie znajdują się kamienie budowlane modlitwy, badań, ewangelizacji, szkolenia/nadzoru, środków i obmyślenia wizji.

I. FUNDAMENTALNE WZORCE DLA RUCHU ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

Pierwszym wzorcem jest WIZJA, która nie ogranicza się jedynie do założenia kilku kościołów, lecz postrzega naród wypełniony pomnażającymi się kościołami spełniającymi Wielki Nakaz Misyjny. Drugim wzorcem jest KOŚCIÓŁ złożony z całego ludu Bożego, obdarowany i zamieszkały przez Ducha Świętego, współpracujący nad wypełnieniem Wielkiego Nakazu Misyjnego. Trzecim wzorcem jest PRZYWÓDZTWO, które szkoli i posyła lud Boży do wykonywania dzieła służby. Ponieważ są to sprawy istotne, każdej z nich została poświęcona osobna sekcja.

9.1 Elementy ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia

II. KAMIENIE BUDOWLANE RUCHU ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW AŻ DO NASYCENIA

A. Modlitwa: uznanie zależności od Boga

Część wielkiego ruchu zakładania kościołów stanowi kamień budowlany modlitwy, zarówno spontanicznej, jak i zorganizowanej. Modlitwa jest niezbędna w zadaniu zakładania kościoła oraz w utrzymywaniu ruchu założycielskiego we właściwym kierunku.

Modlitwa wstawiennicza

Modlitwy potrzebują misjonarze, założyciele kościołów oraz pastory. Ludzie ci zajmują strategiczne pod względem duchowym stanowiska i nie obejdą się bez modlitw ludu Bożego. Paweł podkreśla doniosłość modlitwy za przywódców politycznych i innych jako priorytet w życiu modlitewnym wierzących (1 Tym. 2:1-3). Ta wierna modlitwa za przedstawicieli władzy ma na celu wytworzenie korzystnych warunków do szerzenia ewangelii.

Modlitwa o jedność

Jezus modlił się, by jego uczniowie stanowili jedno (Jan 17:22-23). Paweł zachęca wierzących do wspólnej modlitwy w duchu jedności (1 Tym. 2:8). Być może nic bardziej nie pobudza do jedności jak wspólna modlitwa. Bóg często posługuje się modlitwą, by połączyć wierzących wtedy, gdy mogą mieć odmienne zdania w innych sprawach.

Modlitwa o przebieg wojny duchowej

Rozwój kościoła oznacza wojnę duchową. Szatan nie chce ruchu zakładania kościołów w twoim regionie i zmobilizuje demony do walki przeciwko niemu. Potężna wojna duchowa z

Szatanem, władcami demonów, zarządcami i mocami świata ciemności oraz duchowe siły zła wymagają rzetelnego życia chrześcijańskiego i modlitwy (Efez. 6:10-20).

B. Badanie: dostrzeganie całego obrazu

Badanie pozwala ludowi Bożemu dostrzec Boże działanie dzięki ukazaniu jasnego obrazu tego, czego Bóg chce dokonać w jego narodzie czy grupie. Badanie dostarcza też informacji, które pomagają chrześcijańskim pracownikom w podejmowaniu właściwych decyzji dotyczących służby i strategii. Konkretniej rzecz biorąc pomaga ono agencjom i kościołom zorientować się, gdzie trzeba zakładać kościoły oraz jakie metody ewangelizacji przynoszą efekty, a jakie nie w różnych grupach ludzi.

Elementem ruchów zakładania kościołów często są badania, gdyż osoby zaangażowane chcą wiedzieć, gdzie i jak Bóg działa. Niekiedy badanie jest pierwszą rzeczą, jaką się podejmuje, a efektem jest wzbudzenie w innych motywacji i wywołanie ruchu.

Badania prowadzi się w dwóch konkretnych miejscach:

Konkretny powstający kościół

Dzięki ujawnieniu światopoglądu i potrzeb ludzi mieszkających na obszarze docelowym, badanie może pomóc ustalić, jakimi strategiami ewangelizacji i planowania kościoła należy się posługiwać. Badanie pokaże też środki dostępne przy zakładaniu kościoła, które można uzyskać w celu wsparcia działalności założycielskiej.

Region – Naród/Kraina/Powiat/Miasto

Badanie całego narodu lub danego regionu może dać ogólny obraz pozycji chrześcijaństwa na tym terenie. Informacja ta może postawić przywódców kościoła przed wyzwaniem zachęcania kościołów do ewangelizacji w celu napelnienia danego regionu kościołami.

Jakie badania należy przeprowadzić w twoim regionie?

C. Pozyskiwanie środków

Jeden z najważniejszych aspektów mobilizacji dotyczy środków. W miarę wzrastania Kościoła w Nowym Testamencie wierzący pozyskiwali środki potrzebne do jego wzrostu. Członkowie Kościoła w Jerozolimie składali hojne datki na wspieranie innych w potrzebie (Dz. 4:32-37). Chrześcijan zachęcano do pomagania innym wierzącym, którzy nie posiadali innych materialnych środków na utrzymanie, np. pobożnym wdowom (1 Tym. 5:9-16). Bogatych napominano do większej ofiarności i pomagania mniej zamożnym (1 Tym. 6:18-19).

U źródła kwestii zaopatrzenia leży fundamentalna prawda, że lud Boży dostarcza podstawowych środków na działalność ewangelizacyjną. Wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego w narodzie powinno się odbywać głównie za pomocą środków pozyskanych od wierzących tego kraju. Do wspierania ich pracy powinno się wykorzystywać ich własne dziesięciny i ofiary. Nik Nedelchev jest przywódcą narodowym z Bułgarii. Ma on duże doświadczenie w pozyskiwaniu środków na służbę zakładania kościołów. A oto jego własne spostrzeżenia:

„Jeśli kościoły w Bułgarii mają wzrastać i pomnażać się, zasoby zarówno ludzkie, jak i finansowe, muszą pochodzić przede wszystkim z Bułgarii... Chętnie przyjmujemy inwestycje w Bułgarię ze strony innych krajów. Inwestycje te jednak powinny przybierać formę strategicznych układów partnerskich z bułgarskimi służbami. Partnerzy powinni wyraźnie ustalić swoje oczekiwania i konkretny termin w celu uniknięcia długofalowej zależności.”

D. Szkolenie/Doradzanie: przygotowywanie innych do służby

Szkolenie ewangelistów, przywódców grup komórkowych, założycieli kościołów i pastorów zgodnie z modelem pomnażania przyczynia się do tworzenia ruchów zakładania kościołów. Każdy z wymienionych wyżej pracowników wymaga innego rodzaju szkolenia, stąd istnieje potrzeba zróżnicowanych sposobów szkolenia w celu wspierania ruchu zakładania kościołów.

W dwudziestym rozdziale Dziejów Apostolskich, tam, gdzie Paweł powitał starszych z Efezu, znajduje się jedna z najlepszych rad odnośnie do szkolenia przywódców kościoła. We fragmentach z Dziejów 20:20, 31 i 35 czytamy, że Paweł pracował ciężko „we dnie i w nocy”, „publicznie i po domach”. Zakładanie kościołów i szkolenie założycieli wymaga ciężkiej pracy. Z Dziejów 20:20 i 27 dowiadujemy się, że Paweł nauczał ich bezustannie. Uczył ich tego, co było pożyteczne w ich zadaniu. Fragment z Dziejów 20:33-34 pokazuje, że prowadził on uczciwe życie. Osobiste pobudki Pawła nie budzą zastrzeżeń. Nikt nie mógł mieć jakichkolwiek wątpliwości co do jego rzetelności pod względem finansowym. Z wiersza trzydziestego piątego wynika, że Paweł nauczał i dawał wzór ofiarności i szafarstwa (Dz. 20:35). Fragmenty 20:31 i 36 pokazują, że Paweł był zaangażowany emocjonalnie w swoje relacje z tymi przywódcami. Razem ronili łyż. Służba powstaje w wyniku relacji. Najlepsze szkolenie polega m.in. na doradzaniu, a nie jedynie na formalnym wykształceniu.

Szkolenie ewangelistów, przywódców grup komórkowych, założycieli kościołów i pastorów zgodnie z modelem pomnażania przyczynia się do tworzenia ruchów zakładania kościołów.

Poniższe zasady odnoszą się do szkolenia przywódców w kontekście ruchów zakładania kościołów.

Szkolenie powinno skupiać się na przywództwie

Szkolenie, jakie otrzymują przywódcy, powinno umożliwiać im przysposabianie innych do ruchu pomnażania kościołów i szerzenia Ewangelii w danym regionie. Zwróć uwagę na Dzieje Apostolskie 20:15-38, gdzie Paweł przypomina wierzącym z Efezu, jak pracował z nimi przygotowując ich do objęcia przywództwa. W Efezie Paweł przysposabiał wierzących do prowadzenia ruchu duchowego, który objął swym zasięgiem cały region.

Księga Dziejów przedstawia, jak Paweł szkolił przywódców i mówił Tymoteuszowi, jak ich wybierać. W Pierwszym Liście do Tymoteusza czytamy o niezbędnych cechach przywódcy. Dowiadujemy się tam na przykład, że charakter jest ważniejszy niż charyzma (1 Tym. 3:2-10). Paweł, nauczyciel Tymoteusza, miał do niego stosunek ojcowski (2 Tym. 2:1).

Szkolenie powinno się powtarzać

Ruchy zakładania kościołów wymagają szkolenia, które powinno się powtarzać (tzn. można je ponownie przekazywać innym). Szkolenie Pawła objęło cztery pokolenia. Zaczęło się od tego, że Paweł z serca przekazywał naukę (2 Tym. 2:2). Tymoteusz z kolei nauczał godnych zaufania ludzi, którzy byli „zdolni nauczać innych”. Nauczanie i szkolenie przekazywane przez nas wtedy, gdy pomagamy ludziom wzrastać w Chrystusie i przygotowujemy nowych przywódców, powinno się odbywać tak, by można było je odtworzyć.

Wspomniany model czteropokoleniowy jest strategicznym sposobem planowania szkolenia. Wymaga to prostoty, która umożliwi innym przekazywanie go bez drogich narzędzi, wyszukanej wiedzy czy formalnego wykształcenia. Szkolenie nadające się do powielania może stanowić wyzwanie z uwagi na fakt, że nauczany przez nas materiał musi być nie tylko prosty, lecz także głęboki i o wysokiej jakości. Pozwoli to na budowanie silnych kościołów, które będą wpływać na życie ludzi i wspólnot.

Szkolenie musi się składać zarówno ze słów, jak i z przykładów. Czy to, czego nauczamy i w czym szkolimy można powielić na czterech poziomach? Czy jest to dość proste? Dość głębokie? Czy można to przekazać zarówno w oparciu o przykład, jak i słowa?

Szkolenie powinno być dostępne

Zadaniem miejscowych kościołów jest przeszkolenie przywódców do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego. Gdy ludzie mówią o programach szkoleniowych, na ogół

mają na myśli seminaria, koledże biblijne lub inne programy prowadzone w określonej siedzibie. Jest to o tyle godne ubolewania, że niektóre z najskuteczniejszych programów szkolenia nie wiążą się z żadną stałą siedzibą i opierają się na kościele. Założenie, że pracownicy kościoła muszą wyjechać na kształcenie do szkoły, może hamować ruch zakładania kościołów. Gdy jednak miejscowe kościoły poważnie traktują swój obowiązek szkolenia pracowników, wówczas szkolenie jest dostępne dla większej liczby osób.

Szkolenie powinno być prowadzone z bazy strategicznej

Podczas swojej trzeciej podróży misyjnej Paweł większość czasu spędził w Efezie (Dz. Ap. 19:9-10). Wybrał strategię działania z bazy strategicznej po to, by szkolić przywódców, którzy mogliby dotrzeć do całego regionu (zobacz też Dz. 20:18nn). Po szkoleniu u Pawła przywódcy ci wyruszyli w głąb prowincji Azji ze Słowem Pańskim. Kościoły wymienione w Księdze Objawienia w rozdziałach drugim i trzecim wszystkie znajdują się w tym regionie i mogły być założone przez ludzi, którzy uczyli się od Pawła w trakcie jego pobytu w Efezie. W liście do wierzących z Kolosów (miasto w prowincji Azji) Paweł nawet wymienia ludzi z kościołów, „którzy nie widzieli mnie osobiście” (Kol. 2:1).

Czy znalazłeś bazę strategiczną dla szkolenia założycieli kościołów, którzy pomogą w rozszerzaniu twego ruchu na cały region w jak najskuteczniejszy sposób?

E. Ewangelizacja: Pola są dojrzałe

Bóg pracuje na świecie nad tym, by przyprowadzić ludzi do siebie. Zlecił nam posługę jednania (2 Kor. 5:18). Obowiązkiem Kościoła jest rozpowszechnianie Ewangelii w jego wspólnocie i poza nią. Jeśli mają powstać ruchy Zakładania Kościołów aż do Nasycenia, wszędzie trzeba głosić Ewangelię.

Jezus pokazał swoim uczniom, że nie postrzegali ludzi tak, jak postrzegał ich Bóg – już gotowych (dojrzałych) do żniwa (Mat. 9:35-38). Ludzie naprawdę pragną relacji z Bogiem. Ludzie zgubieni żyją z pustką na kształt Boga w swoich duszach i szukają czegoś, co by ją wypełniło. Owoc ewangelizacji jest tak niewielki nie tyle dlatego, że ludzie nie szukają Boga, ile dlatego, że odrzucają formy i wyrazy wiary, jakimi posługuje się tradycyjny kościół. W celu dotarcia do nowych pokoleń potrzebne są nowe formy i nowe wyrazy ponadczasowych prawd.

Ewangelizacja nie jest zadaniem specjalistów, lecz każdego wierzącego, który doświadczył Bożej miłości. Jeśli ma mieć miejsce proces Zakładania Kościołów aż do Nasycenia, należy przeszkolić, zmobilizować i wezwać tylu wierzących, ile się da, do dzielenia się swoją wiarą w domu, miejscu pracy, odpoczynku lub rekreacji - wszędzie.

F. Poszukiwanie wizji

Ruchy zakładania kościołów rozpoczynają się od wizji. Wizja zapewnia jasne określenie zadania, zachęca do współpracy między grupami wierzących i motywuje lud Boży do osiągania większych rzeczy dla Boga. Wizja, inaczej „Z”, każe wszędzie dostrzec założone kościoły tak, by każdy mężczyzna, kobieta i dziecko mieli szansę usłyszeć i przyjąć Ewangelię.

W niektórych regionach brakuje ruchów, gdyż Ciało Chrystusa nie ma takiej wizji. Jak ludzie mogą dążyć do czegoś, o czym nie mają pojęcia? Inaczej jest w tych częściach świata, gdzie istnieją ruchy zakładania kościołów - tam jest wielka wizja.

Wizja rodzi się w wyniku modlitwy, badania i zadawania sobie pytania „Czego chce Bóg?” W pytaniu tym kryje się potężna moc. O wizję można prosić w parach, grupach lub specjalnych seminariach poświęconych poszukiwaniu wizji. Ci, którzy uważnie się nad tym zastanawiają, dochodzą do wniosku, że Bóg pragnie, aby wszyscy ludzie mieli szansę usłyszeć Ewangelię we własnym języku, a ponadto aby Jego Kościół wzrastał w taki sposób, by każdy miał szansę stać się uczniem Jezusa. Na tym polega wizja SCP, którą należy przekazać innym podczas różnych okazji poszukiwania wizji.

<p>Celem jest dająca świadectwo społeczność wierzących w zasięgu każdej osoby tak, by każdy mógł usłyszeć Ewangelię i zobaczyć w praktyce życie Chrystusa w danej wspólnocie.</p>

III. SKUTEK: RUCHY ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Dachem lub szczytem naszego budynku jest ruch zakładania kościołów. Celem jest dająca świadectwo społeczność wierzących w geograficznym i kulturowym zasięgu każdej osoby tak, by każdy przy różnych okazjach mógł usłyszeć Ewangelię przedstawioną zgodnie z wymogami jego kultury i zobaczyć w praktyce życie Chrystusa w danej wspólnoty. Wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego wymaga dających się powielić wzorców we własnym kraju i w kulturach innych krajów.

A. Zakładanie kościołów oparte na powielaniu się

Zakładanie powielających się kościołów jest najlepszym sposobem ewangelizacji danego regionu. Zakładanie kościołów według modelu dodawania nie przyniesie w efekcie ruchu. Jeden plus jeden plus jeden równa się trzy. Dwa razy dwa równa się cztery.

Na początku różnica jest prawie niedostrzegalna, ale porównanie tych wzorców na przestrzeni czasu sprawia, że różnica jest OGROMNA. Zakładanie Kościołów aż do Nasycenia opiera się na modelu pomnażania. Oznacza to, że nowo zakładany kościół powinien mieć wizję pomnażania się już w momencie powstawania.

Założyciele Kościołów aż do Nasycenia szukają modelu nieskończonego powielania się. Chcą zakładać takie kościoły, które mogą się łatwo pomnażać tak, by w efekcie powstał ruch. Założyciele Kościołów aż do Nasycenia nie poprzestają na założeniu jednego kościoła - oczekują oni, że kościół ten się powielił i tylko wtedy uznają, że są bliscy osiągnięcia Bożego celu.

B. Zakładanie kościołów w odmiennych kulturach

Kiedy kościoły się pomnażają, tworzą na ogół repliki siebie samych. Oznacza to, że w pewnym momencie może się okazać konieczne pionierskie i ponadkulturowe zakładanie kościołów w celu dotarcia do nowych grup ludzi w regionie.

Przebudzenie w Azji przekroczyło bariery kulturalne obejmując zarówno Żydów jak i Greków (Dz. Ap. 19:10). W Liście do Efezjan 3:6 czytamy, że ponadkulturowy charakter Ewangelii jest tajemnicą spełnianą przez Kościół. Lud Boży nie reprezentuje określonej grupy etnicznej, lecz wywodzi się z narodów całego świata (Obj. 7:9-10). Zakładanie kościołów ponadkulturowych stanowi jedno z zadań Kościoła, które wypełnia tę tajemnicę.

KONKLUZJA: „PAN BUDUJE DOM”

Bóg jest Inżynierem ruchów zakładania kościołów. Wielkie ruchy duchowe polegają na Nim i Jego doskonałej porze na wszystko. Nikt nie może zmusić Boga do wykonania jakiegokolwiek posunięcia. Bóg jest niezależny i dokonuje posunięć zgodnie ze swoją wolą. W księdze Dziejów możemy to zaobserwować w życiu Pawła. Miał on pragnienie dotarcia z Ewangelią do Azji i gdy się tam wybierał, nagle zadziałał Duch Święty. W trakcie podróży Bóg kazał mu obrać nowy kierunek. Później, w dziewiętnastym rozdziale Dziejów Apostolskich, kiedy Bóg otworzył Pawłowi drzwi do pracy w prowincji Azji, okazał swoją moc w niezwykle i zdumiewający sposób (Dz. 19:1-12). Cała Azja usłyszała słowo Pańskie! Niektóre z przejawów Bożej mocy (jak na przykład uzdrawianie przez chusty) nie miały nigdy miejsca w innych relacjach biblijnych. Dla mieszkańców Azji rzeczą oczywistą było to, że Bóg działał z apostołami w niezwykle sposób. Chodzi o to, że w tamtym czasie w Efezie Bóg w swojej suwerenności zdecydował się na działanie w nadzwyczajny sposób.

Tworzenie ruchu Zakładania Kościołów aż do Nasycenia jest niemożliwe, jeśli nie jest to wybrany przez Boga odpowiedni moment. Skąd możemy wiedzieć, gdzie i kiedy On działa lub pragnie zadziałać?

Aby poznać Bożą wolę, trzeba najpierw poznać Boga. Aby poznać Boga, trzeba nawiązać z Nim więź poprzez modlitwę. Gdy zbieramy się razem modląc się i być może zachowując post, On objawi nam swoją wolę. Jedną z przyczyn, dla których Bóg może nie działać, jest grzech, z którym się jeszcze nie uporaliśmy. Być może On nam pokaże, że teraz jest czas na zasiewanie ziarna lub podlewanie z modlitwą zasianego ziarna. Możliwe, że Bóg pokaże nam inne podejście, które okaże się kluczem do otwierania ludzkich serc. Może być wiele powodów braku Bożej interwencji w danej dziedzinie, lecz jeśli Bóg kładzie ci coś na sercu, bezustannie szukaj Jego oblicza w modlitwie.

Aby poznać Bożą wolę, trzeba najpierw poznać Boga.
--

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaka jest twoja wizja?

-
- Czy ruch modlitewny stanowi część twojego planu zakładania kościoła?
 - Jak współpracujemy z istniejącym Ciałem Chrystusowym przed założeniem kościoła?
 - Czy masz plan o zasięgu regionalnym dotyczący zakładania kościołów w sąsiednich miastach?
 - Gdzie Bóg szczególnie działa w twoim regionie?
 - Jakie elementy ruchu zakładania kościołów dostrzegasz w swoim regionie?

WIZJA SCP

10

LEKCJA

Komponenty strategii budowania ruchu

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pokazanie strategicznego działania mającego na celu ruch zakładania kościołów.

Główne punkty

- Strategia jest to po prostu skuteczna metoda wykonania zadania.
- Określone strategie służby sprzyjają rozpowszechnianiu ruchu zakładania kościołów.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak działać strategicznie na rzecz zakładania kościołów.
- Wiedzieć, jakie zmiany trzeba wprowadzić w jego regionie na rzecz rozwoju ruchu.

Dodatki

10A Wiara i posłuszeństwo a strach i niewiara

10B Rzeczy przyczyniające się do wzrastania

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Strategie te, jakkolwiek biblijne, nie są bezwzględnymi nakazami. Należy je raczej potraktować jako przydatne strategie i przykłady rozwiązań stosowanych przez apostołów w sytuacjach podobnych do tych, z jakimi mogą się spotkać założyciele kościołów.

WPROWADZENIE

Strategia jest skuteczną metodą wykonania danego zadania. Istnieje powiedzenie, że dzięki odwadze i męstwu wygrano wiele bitew, lecz dzięki strategii jeszcze więcej. Najlepszą tego ilustracją jest księga Jozuego. Podbój ziemi Kanaan pod wodzą sługi Bożego Jozuego istotnie miał charakter strategiczny. Dzięki trzem szybkim kampaniom, jednej w głąb kraju, drugiej na południe i trzeciej przeciwko zjednoczonym siłom północy Izraelici przejęli kontrolę nad krajem pomimo obecności nieprzyjaciela. Wojsko Jozuego nie miało żadnej przewagi nad Kanaanejczykami pod względem uzbrojenia, siły bądź liczebności. Jednak z pomocą Bożą potrafiło pokonać wroga w sposób strategiczny. Strategia zajmuje uzasadnione i ważne miejsce nie tylko w fizycznych wojnach, lecz również w duchowych zmaganiach świata (Berkhof, s. 25). W niniejszej lekcji prześledzimy kilka strategii, które można wykorzystać w pracy na rzecz ruchu Zakładania Kościołów aż do Nasycenia.

I. BUDOWANIE WIARY W WIZJĘ

Najistotniejszym czynnikiem ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia jest wizja. Nie wszyscy od razu zaakceptują wizję zakładania kościołów na taką skalę, by każdy miał do nich dostęp. Niektórzy będą się sprzeciwiać, a inni powstrzymają się od zarzutów, jeśli będą wiedzieć, że jest to coś prawdziwego, ale nie przyłączą się sercem i duszą. Znajdą się jednak i tacy, którzy z całego serca od dawna pragnęli usłyszeć, czego chce dokonać Bóg przez swój kościół i ci będą robić postępy.

A. Mobilizacja do modlitwy

Jeśli chcesz pokonać opór i oglądać ruch zakładania kościołów aż do nasycenia w twoim regionie, musisz szukać Bożej woli dla tego regionu. Najlepszym na to sposobem jest modlitwa. Intensywna modlitwa w poszukiwaniu Bożej woli dla danego obszaru stanowi skuteczną metodę jednoczenia ludzi i zaszczepiania wizji wypełniania Wielkiego Nakazu

Misyjnego. Ludzie, którzy rzadko się modlą, mają problem z akceptacją Bożej wizji dotyczącej zakładania kościołów aż do nasycenia. Modlitwa skupia osoby, które od dawna marzą o tym, żeby Bóg wywarł wpływ na ich naród i region.

Ruch zakładania kościołów może mieć miejsce tylko wtedy, gdy jego siłą napędową jest modlitwa. Od samego początku swego istnienia kościół trwał w modlitwie (Dz. Ap. 2:42). Nawet wzmożone prześladowania nie przeszkodziły urządzaniu spotkań modlitewnych (Dz. 4:23-31). W obliczu silnego oporu modlono się o odwagę wyznawania swojej wiary bez lęku i wstydu.

Paweł sformułował klasyczną modlitwę założyciela kościołów w liście do Efezjan 6:19-20. Dwukrotnie poprosił tam o jawne i swobodne głoszenie Ewangelii. Prosił też o modlitwę o to, by otrzymał właściwe słowa, które nakłonią ludzkie serca do podjęcia decyzji pójścia za Chrystusem oraz o to, by głosił bez lęku.

Modlący się przyczyniają się do sukcesu założycieli kościołów. Jeśli chcesz mieć ruch zakładania kościołów w swoim regionie, jednym z najbardziej strategicznych kroków, jakie możesz podjąć, jest zachęcanie do intensywnej modlitwy.

B. Stawianie sobie pytania „Czego chce Bóg?”

Innym sposobem budowania przekonania i wizji jest bezustanne stawianie sobie pytania typu „Z” – „Czego chce Bóg?” Powinno ono być przedmiotem modlitwy, studium Biblii, kazań i planowania służby.

Odpowiadając na to pytanie dowiadujemy się, że Biblia mówi wyraźnie, iż Bóg realizuje swój plan odkupienia świata poprzez swój lud. Można to jasno zauważyć na przykładzie życia patriarchy Abrahama. Abraham otrzymał błogosławieństwo po to, by błogosławił innym (1 Mojż. 12:1-3). Taki był cel Izraela. Cel Kościoła jest taki sam. Jezus powiedział, że zostaliśmy przez niego wybrani po to, byśmy „owoc przynosili” (Jan 15:16). Mamy świadczyć w taki sposób, by wyrzec wpływ na niewierzący świat.

Zgłębianie historii ludu Bożego ujawnia dwie całkowicie odmienne postawy wobec Bożej woli. Pierwsza to postawa zwątpienia i nieposłuszeństwa; druga wypływa z wiary, a jej owocem jest posłuszeństwo.

Postawa zwątpienia i nieposłuszeństwa

Docelowy plan Boży jest jasny. Wielu jednak odniesie się sceptycznie do realności jego osiągnięcia. Najlepszym tego przykładem jest ilustracja zawarta w 4 Księdze Mojżeszowej 13:26-33, opisująca powrót dwunastu zwiadowców z ziemi Kanaan, obiecanej im przez Boga. Dziesięciu zwiadowców dostrzegając trudności w wypełnieniu zadania stwierdziło: „Nie możemy wyruszyć przeciw temu ludowi, bo jest silniejszy od nas” (4 Mojż. 26:13:31). Ich niewiara spowodowała nieposłuszeństwo, za które Izraelici zostali ukarani.

Postawa wiary i posłuszeństwa

W gronie dwunastu zwiadowców znalazł się również Kaleb, który dostrzegał wszystkie wyzwania związane z podbojem tego kraju. Jednak będąc człowiekiem wiary powiedział: „Trzeba ruszyć i zdobyć kraj - na pewno zdołamy go zająć” (4 Mojż. 13:30). Wiara Kaleba doprowadziła go do postawy posłuszeństwa wobec Boga.

Jak zauważa autor Listu do Hebrajczyków: „Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu” (Hebr. 11:6). W tym samym rozdziale czytamy o wielkich herosach wiary ze Starego Testamentu – tych, „którzy **przez wiarę pokonali królestwa**, dokonali czynów sprawiedliwych, **otrzymali obietnicę**” (Hebr. 11:33). Wiara jest nieodzowna do poznania Bożej woli. Jeśli ruch zakładania kościołów w twoim regionie ma stać się rzeczywistością, musisz budować wiarę w wizję. Bóg będzie błogosławił postawie pełnej wiary! (Zobacz Dodatek 10A).

II. WYZNACZANIE CELÓW OPARYTCH NA WIERZE

Kiedy lud Boży wyznacza cele, powinny one być namacalnym wyrazem wizji. Warto pamiętać, że przy określaniu celów są rzeczy, których wykonanie można zaplanować oraz takie, co do spełnienia których można mieć nadzieję. Na przykład założyciel kościoła wyznacza sobie cel pozyskania dla Chrystusa dziesięciu osób ze swego obszaru docelowego w ciągu roku. Jest to cel, który założyciel

ma nadzieję zrealizować. Ponieważ jednak nawrócenie wymaga dobrowolnego zaangażowania innych osób, założyciel ma jedynie ograniczoną kontrolę nad wynikiem.

W związku z powyższym celem założyciel Kościoła stawia sobie za cel dzielenie się Chrystusem z setką osób na swoim obszarze docelowym w ciągu bieżącego roku. Ten cel ma więcej wspólnego z postępowaniem i działalnością niż wynikami, dlatego jest możliwy do osiągnięcia. Niezwykle frustrujące może się okazać wyznaczenie celu takiego jak ten pierwszy przy jednoczesnym braku planu osiągnięcia go – taki plan zapewnia drugi z postawionych celów.

PRZYKŁAD

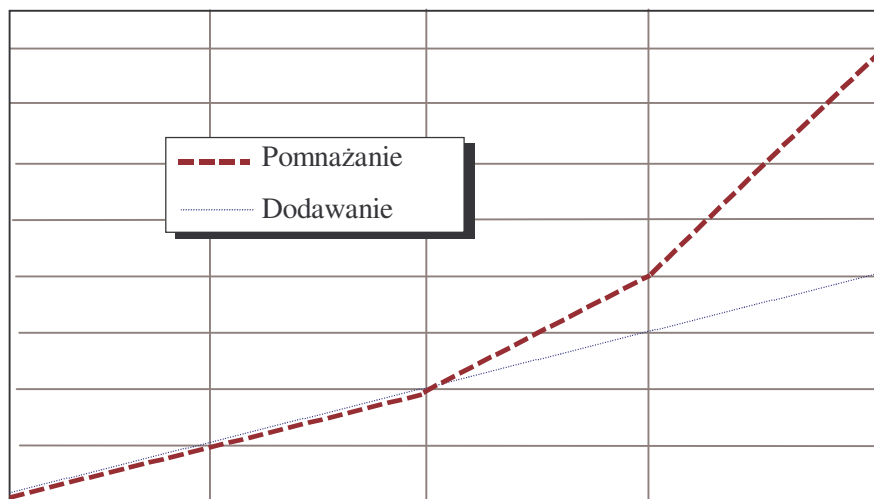
Kościół Muria w Indonezji ma ambitne plany wzrostu. W połowie lat osiemdziesiątych liczył on sześć zgromadzeń z ogólną liczbą członków ponad pięćset osób. Przywódcy wyznaczyli sobie cel pozyskania dziesięciu tysięcy członków do roku 2000. Cel ten mógł się wydawać całkowicie nierealny, dziś jednak ich wyniki są lepsze niż zamierzone. Osiągają cel dzieląc go na pomniejsze cele. Każdy członek ma za zadanie poprowadzić do Chrystusa inną osobę w ciągu trzech lat. W takim samym okresie czasu każde zgromadzenie ma założyć kolejny kościół. Wzrost z pięciuset do dziesięciu tysięcy na przestrzeni piętnastu lat nie dokonuje się tylko dlatego, że postawiono sobie taki cel (Shenk, ss. 66-67).

III. STOSOWANIE POMNAŻANIA ZAMIAST DODAWANIA

Typową postawą wobec służby jest dodawanie. Myślimy o dodaniu jednego nowego kościoła, założeniu jednej nowej grupy, poprowadzeniu jednej osoby do Chrystusa. Są to dobre zamiary, jednak Boży sposób nie polega na dodawaniu, lecz na pomnażaniu (2 Tym. 2:2).

Zasada pomnażania dotyczy ewangelizacji, uczniostwa, grup komórkowych, zakładania kościołów, rozwoju przywództwa i innych dziedzin. Nowo nawróconych należy uczyć znajdowania innych nawróconych, grupy komórkowe powinny się regularnie pomnażać, kościoły powinny się powielać i zakładać kościoły-córki. Przywódcy powinni przygotowywać innych przywódców, którzy z kolei zajmą się przygotowaniem jeszcze innych. Na tym właśnie polega pomnażanie. W praktyce zasada pomnażania oznacza, że powinniśmy stosować takie metody i modele służby, które nadają się do powielania w danej kulturze. Modele zakładania kościołów w dużej mierze zależne od wsparcia lub doświadczenia z zagranicy mogą nie nadawać się do powielania. Programy szkoleniowe wymagające długoterminowych studiów dziennych również są przeszkodą w powielaniu.

Ilustracja 10.1. Pomnażanie a dodawanie

IV. DZIAŁANIE RACZEJ Z OŚRODKA STRATEGICZNEGO NIŻ ODLEGŁEGO MIEJSCA

Każdy założyciel kościoła musi zacząć od jakiegoś punktu wyjścia. Mieliśmy już okazję zauważyć, jak Paweł dobrał strategiczne punkty, w których zakładał kościoły tak, by po pomnożeniu nasycić nimi sąsiednią okolicę (Podręcznik 3, Wizja SCP, lekcja 8). Duże miasta o znaczeniu handlowym oraz ważne punkty komunikacyjne mogą służyć szerzeniu Ewangelii.

Wybór ośrodków strategicznych jest ciągłym procesem. Na początku Kościoła Nowotestamentowego Jerozolima stanowiła bazę strategiczną, z której wyszedł kościół. Kolejnym

ośrodkiem strategicznym był kościół w Antiochii. Stamtąd w odpowiedzi na poszukiwanie Bożej woli Duch Święty posłał Barnabę i Szawła, aby zanieśli Ewangelię poganom (Dz. 13:1-3). Następnym ośrodkiem strategicznym był Efez, przejście do Azji i miasto o zasadniczym znaczeniu dla czterech prowincji (Galacji, Azji, Macedonii i Achai), w które Paweł zainwestował większość swojej służby zakładania kościołów. W końcu również Rzym, stolica imperium, stał się strategicznym ośrodkiem rozpowszechniania się Ewangelii.

Działalność z ośrodka strategicznego odnosi się zarówno do ewangelizacji, jak i szkolenia. Intensywne szkolenie w strategicznie położonym miejscu pozwala założycielom kościoła na pełne przyswojenie sobie umiejętności i modeli służby, co z kolei umożliwia im skuteczne powielanie tych umiejętności i modeli w życiu pomnożonej liczby uczniów z większego obszaru docelowego.

Opracowanie geograficznej strategii szkoleniowej może zaowocować większą liczbą przeszkolonych osób. Odszukaj strategiczne obszary w swoim kraju, gdzie istnieje otwartość na szkolenie założycieli kościołów. Miejscowi przywódcy, zaangażowani w zakładanie kościołów i chętni do mobilizacji innych w swoim regionie z twoją pomocą mogą przeprowadzić szkolenie w zakresie zakładania kościołów. Pomoże to w pomnażaniu szkolenia i będzie krokiem postępu w kierunku powstania ruchu.

PRZYKŁAD

Projekt 250 ze swoją główną siedzibą w Moskwie to służba, której celem jest wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego na terenie byłego Związku Radzieckiego poprzez zakładanie kościołów. Strategia ta polega na szkoleniu i mobilizacji dwustu pięćdziesięciu założycieli kościołów w dwustu pięćdziesięciu strategicznie położonych ośrodkach w całym kraju. Jej wynikiem ma być 62.500 nowych kościołów do końca 2020 roku. Ta zdecentralizowana strategia zwiększa do maksimum miejscowe zaangażowanie i poczucie własności.

V. ROZWIJANIE WĘDROWNYCH ZESPOŁÓW WSPARCIA

W Nowym Testamencie obserwujemy wyłonienie się wędrownej społeczności zespołów misyjnych, do których należeli Barnaba, Paweł, Jan Marek, Syłas, Tymoteusz, Epafras, Pryscylla i Akwila, Apollos, Łukasz, Demas, Tytus, Epafrodytus i inni. Pracownicy ci zakładali, umacniali i prowadzili nowe kościoły od Galacji po Rzym. Pytanie brzmi, dlaczego ci wędrowni pomocnicy byli niezbędni? Jedenastu apostołów trwało w modlitwie, czuwaniu i nauczaniu, co ograniczało ich możliwości zakładania kościołów. Zgłębiali oni poznanie Boga w celu zapobiegania herezjom i sporom tamtych czasów. Z drugiej jednak strony nowe kościoły składały się z tubylców zakorzenionych w swoich społecznościach. Ludzie ci często nie mieli możliwości przeprowadzania się tam, gdzie trzeba było zakładać nowe kościoły. Dlatego wędrowni przywódcy po odpowiednim przeszkoleniu pracowali jako założyciele kościołów, nauczyciele, przywódcy, pocieszyciele, rozwiązujący problemy i posłannicy dla nowych zborów.

Wyznaczeni przywódcy miejscowi mogą być zbyt zajęci nadzorem i obowiązkami duszpasterskimi, żeby aktywnie zakładać nowe kościoły. Ruch zakładania kościołów wymaga mobilizacji, wyszkolenia i wysłania misyjnej społeczności wędrownych przywódców. Służą oni za pomost między narodowymi przywódcami a lokalnymi kościołami i mają na celu gwałtowne rozpowszechnianie Ewangelii dzięki zakładaniu nowych kościołów.

Rozwój takiego zespołu w twoim kraju może być strategią konieczną do szerzenia Ewangelii w całym twoim regionie. Członkowie zespołu wspierającego powinni być uznanymi pracownikami, którzy podzielają wizję SCP i potrafią przeszkolić, wyposażyć i zmobilizować innych. Jako zespół mogą oni pomagać założycielom kościołów i stawiać przed innymi wyzwania zaangażowania się w zakładanie kościołów. Najlepiej mogą to osiągnąć wtedy, gdy nie są związani z żadnym konkretnym kościołem miejscowym przez dłuższy okres czasu. Zapewnia im to swobodę podróżowania i uzyskania szerszej perspektywy Bożych poczynąń w danym regionie oraz pozwala na bezstronną opinię wobec wierzących.

VI. PRZYGOTOWANIE LUDZI

Ruch zakładania kościołów wymaga ludzi w pełni przekonanych, szerzących Ewangelię poprzez zakładanie wszędzie nowych kościołów. W miarę wyłaniania się takich osób ruch zyskuje najwięcej na ich rozwoju w dziedzinie ich uzdolnień. Wyposażanie innych w wizję i zachęcanie ich do pełnienia swojej służby znacznie lepiej przysłuży się sprawie Ewangelii niż zmuszanie ludzi do ukończenia danego programu.

PRZYKŁAD

Zarówno George Whitefield, jak i John Wesley byli przywódcami duchowego przebudzenia w Anglii w XVIII w. Whitefield wygłaszał kazania przed audytorium liczącym po 60-80 tysięcy osób i uchodził za lepszego kaznodzieję od Wesley'a. Mimo to strategiczny charakter działalności tego ostatniego wywarł większy wpływ. Wesley był przekonany, że to ludzie świeccy są kluczem do rozpowszechniania Ewangelii. Rozumiał potęgę małych grup i potrafił wykorzystać zasoby ludzkie. W przemyślny sposób zebrał swoich nawróconych w „klasy”, które dziś nazwalibyśmy „grupami komórkowymi”. Kilka klas w danym regionie tworzyło „społeczność”. W szczytowym okresie rozwoju ruchu w 10.000 „klas” zgromadziło się około 100.000 ludzi. Rola Wesley'a jako przywódcy ruchu polegała na pełnieniu funkcji wędrownego pomocnika i kaznodziei, lecz głównie na przygotowywaniu przywódców społeczności (Miller, „John Wesley” oraz Comiskey, „Home Cell Group Explosion”).

Jak możemy przygotować innych? Przygotowanie ludzi do ruchu zakładania kościołów wymaga:

- Doradzania ludziom zamiast kierowania nimi.
- Wyposażania ludzi zamiast kontrolowania ich.
- Inwestowania w ludzi zamiast stawiania im wymagań.
- Stawiania przed ludźmi wyzwania zamiast wywierania nacisku.
- Zachęcania ludzi zamiast krytykowania.
- Przekonywania ludzi zamiast rozkazywania im.
- Szkolenia ludzi zamiast wygłaszania im wykładów.

VII. ROZWIJANIE SIECI

Kiedy różne struktury stawiające sobie taki sam cel zakładania kościołów (zwłaszcza zakładania kościołów aż do nasycenia) zdecydują się na połączenie swych sił, ruch zacznie się gwałtownie rozwijać w miarę jak zmobilizuje się do tego zadania organizacje i jednostki. Niekiedy spółki działające na zasadach partnerstwa albo rozwój nowych organizacji pozwala grupom na bardziej efektywną współpracę.

PRZYKŁAD

The Alliance for Saturation Church Planting (Sojusz Ruchu Zakładania Kościołów aż do Nasycenia) ma za zadanie udzielanie pomocy założycielom kościołów w 27 krajach byłego bloku komunistycznego w Europie Wschodniej i Azji Środkowej. Pracownicy *Alliance* nie są odpowiedzialni za zakładanie kościołów, jednak dzięki wysiłkom *Alliance* wspierającym miejscowych działaczy w zakładaniu nowych kościołów założono ponad 2000 kościołów. Zamiast wydawania ryb (tzn. misjonarzy *wykonujących* zakładanie), *The Alliance* woli uczyć ludzi, jak łowić własne ryby. Wymaga to pomagania przywódcom w zrozumieniu *wizji* SCP, zachęcania do ruchów *modlitwy* o SCP, *szkolenia* założycieli kościołów, pomocy w prowadzeniu *badania* oraz finansowania konferencji dotyczących zagadnień związanych z SCP.

A. Budowanie porozumienia

Podobnie jak wszystkie inne ruchy ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia opiera się na porozumieniu między zaangażowanymi co do zmierzania w tym samym kierunku, wyjaśnieniu i postępowaniu ruchu oraz na legalizacji. Dobre porozumienie pomaga też w budowaniu i pogłębianiu ważnych relacji między działaczami ruchu.

Wydawanie literatury i środków przekazu typu informacyjny, w niektórych przypadkach strony internetowe, może przyczynić się do przyspieszenia i zalegalizowania ruchu. Literatura i środki przekazu powinny być zadowalającej jakości tak, by ludzie mogli je zaakceptować jako pasujące do ich sytuacji. Powinny być przystępne zarówno cenowo, jak i pod względem możliwości ich nabycia. Powinny być na takim poziomie intelektualnym, by odpowiadać inteligencji przywódców ruchu, lecz zachować przy tym taką przystępność i prostotę, by wszyscy mogli je zrozumieć.

B. Finansowanie konferencji

Przywódcy danego ruchu muszą się widzieć twarzą w twarz. Gromadzenie ludzi na konferencjach, zjazdach i naradach jest też niezbędne dla zachowania prężności ruchu. Nic tak

nie wyzwala potencjału, jak sala pełna podobnie myślących przywódców. Spotkania na dużą skalę typu zjazdu inspirują i motywują ludzi. Wydarzenia na mniejszą skalę, takie jak narady pozwalają przywódcom rozwiązywać problemy i uświadamiać kierunek, jaki powinni obrać w ramach ruchu.

PRZYKŁAD

AD 2000 and Beyond to ruch, który pomaga chrześcijańskim przywódcom na całym świecie kontaktować się ze sobą. Dzielią się wspólnymi celami, marzeniami i planami związanymi z szerzeniem Ewangelii. Dzięki wydarzeniom typu zjazdu i narady pozostają w kontakcie. Poprzez ten ruch i inne Boże dokonania, jakie mają miejsce w naszych czasach, różne służby współpracują ze sobą w pozyskaniu świata dla Chrystusa na niespotykaną dotąd skalę.

VIII. SZUKANIE BOŻEGO PROWADZENIA I CZASU

Ruchy zakładania kościołów są zależne od Bożego terminarza bardziej niż od wszelkich innych strategicznych czynników. Dlatego niemożliwe jest **spowodowanie** ruchu. Można jednak stworzyć warunki **sprzyjające** ruchowi. Dostrzegamy tę zasadę w opisie zakładania przez Pawła Kościoła w Koryncie: „*Ja (Paweł) siałem, Apollos podlewał, lecz Bóg dał wzrost*” (1 Kor. 3:6). Paweł i Apollos (oraz inni, jak możemy się domyślać) dzięki swemu posłuszeństwu spełnili swoje zadanie w tworzeniu warunków do tego, by Bóg odebrał chwałę poprzez wzrost swego Kościoła.

Podobnie jak nikt nie może zmusić Boga do działania w określony sposób, nikt też nie jest w stanie powstrzymać Go, jeśli decyduje się na działanie w niezwykły sposób. Przyjrzyjmy się samym sobie i swoim teologiom. Czy nie próbujemy czasami zmusić Boga do robienia pewnych rzeczy? W takim wypadku lepiej chyba byłoby dowiedzieć się, czego chce Bóg i przyłączyć się. Wtedy możemy się cieszyć ze wszystkich sposobów Jego objawiania się ludziom, którym mamy głosić Słowo. Pokaże On swoją moc w sposób zgodny z Jego wolą, gdy będzie działał w pozyskiwaniu danego narodu.

KONKLUZJA

Zbadane przez nas strategie są metodami wykorzystywanymi w tych częściach świata, gdzie ruchy zakładania kościołów kwitną. „Tradycyjna służba”, skupiona na podtrzymywaniu istniejącego stanu rzeczy i kontroli, nie prowadzi do wyzwolenia Bożej mocy, która działa poprzez Jego lud. Czy jakiegokolwiek z powyższych strategii są pomocne dla twojego regionu?

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Czym jest strategia?
- Dlaczego wizja ma tak wielkie znaczenie w ruchach zakładania kościołów?
- Dlaczego pomnażanie ma tak wielkie znaczenie w ruchach zakładania kościołów?
- Które ze strategii omówionych w tej lekcji mogą znaleźć zastosowanie w twojej obecnej sytuacji? Jak mogą one przyczynić się do postępów w twojej działalności założycielskiej?
- Jak koncepcja zespołu wspierającego zadziałałaby w kontekście twojej służby zakładania kościoła? Gdzie udałby się taki zespół i jak zostałby wykorzystany?

PLAN DZIAŁANIA

- Wybierz i zastosuj co najmniej jedną ze strategii zakładania kościołów omówionych w tej lekcji i podziel się wynikami ze swoim prowadzącym lub doradcą.
- Zobacz Dodatek 10A. Porównaj zamieszczoną tam listę ze swoją sytuacją w służbie.

BIBLIOGRAFIA

- Comiskey, Joel. *Home Cell Group Explosion*. Houston, TX: Touch Ministries, 1998.
- Correll, Richard C., *The Glory of God Among the Nations*. Grand Rapids: Church Planter Training International, 1998.
- Miller, Basil, *John Wesley*. Minneapolis: Dimension Books, 1943.
- Shenk, David W., and Ervin R. Stutzman, *Creating Communities of the Kingdom, New Testament Models of Church Planting*. Scottsdale, PA: Herald Press, 1988.

Wiara i posłuszeństwo a strach i niewiara

Przedstawione niżej obawy to typowe zastrzeżenia dotyczące zakładania kościołów. Nie mają one nic wspólnego z prawdą. W rzeczy samej są to kłamstwa wymyślone przez Szatana.

„Kłamstwa”	„Prawda”
Wiara w kłamstwa prowadzi do strachu	Wiara w prawdę prowadzi do posłuszeństwa
Powinniśmy przede wszystkim troszczyć się o kościół-matkę.	Podobnie jak Abraham otrzymał błogosławieństwo po to, by błogosławić innym, tak też celem kościoła nie jest istnienie dla samego siebie. Prawda jest taka, że w Bożej ekonomii jest dość środków na troszczenie się o istniejące kościoły, o ile będziemy wierni Bożemu posłannictwu.
Nie mamy wystarczającej liczby przeszkolonych przywódców.	Często przyczyną braku przywódców jest stawianie ludziom wymagań dotyczących wykształcenia i czasu. Jest to przejaw kontroli wynikający z braku zaufania do prowadzenia i nauczania innych przez Ducha Świętego.
Nie mamy odpowiednich funduszy.	Bóg zapewnia dostatecznie wysokie fundusze do wykonywania swojej woli. Fragment z Ewangelii Łukasza 6:38 wyraźnie pokazuje, że jeśli dajemy, będziemy mieli więcej niż moglibyśmy się spodziewać. W całej historii kościoła Ojciec zaspokajał potrzeby ludzi wiary.
Jeden kościół w tym mieście wystarczy.	Nasylenie oznacza dostosowane do wymogów kulturowych świadectwo w zasięgu każdej osoby. Jeśli Bóg oczekuje wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego za pośrednictwem kościoła, to taka jest Jego wola.
Wprowadzimy podziały w kościele.	Pomnożenie ciała Chrystusowego jest naturalnym Bożym sposobem na wypełnienie ziemi Jego chwałą. Duch Święty jest jeden i nie może być podzielony.
Stracimy swoje zasady moralne.	Bez obaw, ponieważ Duch Święty poprowadzi w prawdzie i sprawiedliwości. Oczyszczy Chrystusową oblubienicę.
Nie możemy tego dokonać bez pomocy z zewnątrz.	Na całej kuli ziemskiej nie ma człowieka, który nie posiadałby środków do własnej duchowej działalności. Taka postawa często wytwarzała niezdrową zależność i skomplikowane struktury kościelne, których nie można powiełać ani pomnażać.
Nie powinniśmy z „nimi” pracować.	Brak jedności i gniew w ciele Chrystusa to jedna z najskuteczniejszych broni Szatana w powstrzymaniu Kościoła przed wypełnianiem Bożego posłannictwa. List do Efezjan 4:26,27

Na podstawie: Correll, Richard C. *The Glory of God among the Nations*. Grand Rapids: Church Planters' Training International.

Rzeczy przyczyniające się do wzrastania

Czynniki sprzyjające naturalnemu rozpowszechnianiu się Ewangelii	Czynniki, które mogą hamować naturalne rozpowszechnianie się Ewangelii
Zakładanie kościołów	Zakładanie misji
Kościoły samorządne	Zewnętrzna kontrola nad kościołami
Kościoły samopomnażające się	Kościoły, które cechuje stagnacja
Kościoły samowystarczalne	Zewnętrzna zależność
Pomnażanie przywódców	Dodawanie przywódców
Szkolenie w trakcie służby	Szkolenie poprzedzające służbę
Wczesne odejście	Pobyt stały
Narodowi przywódcy	Zależność od przywódców z zagranicy
Myślenie typu „Z”	Tendencja do utrzymywania istniejącego stanu rzeczy
Współpraca/koordynacja/jedność	Podział
Miejscowa inicjatywa i przywództwo	Centralna biurokracja
Szkolenie w kościele	Wykształcenie formalne

Na podstawie: Correll, Richard C. *The Glory of God among the Nations*. Grand Rapids: Church Planters' Training International.

WIZJA SCP

11

LEKCJA

Znaki ruchu

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pokazanie, że zakładanie kościoła może się zmienić w ruch.

☞ Główne punkty

- Ruch jest zjawiskiem społecznym, w którym to, co dotąd było rzadkością, staje się czymś bardziej powszechnym.
- Są pewne znaki ruchu, które mogą pomóc założycielowi kościoła w zorientowaniu się, czego dokonuje Bóg w tym regionie.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Potrafić rozpoznać znaki ruchu.
- Znać zasady służby prowadzące do ruchu.
- Nie tylko brać udział w zakładaniu kościołów, lecz zmierzać też w kierunku ruchu zakładania kościołów.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

W ramach wprowadzenia do niniejszej lekcji zachęć uczestników do omówienia ruchów znanych z historii ich kraju, zarówno świeckich, jak i duchowych. Omów zasady ruchu na podstawie tych przykładów.

W lekcji tej podajemy sześć „znaków” cechujących ruch. Wybierz przynajmniej jeden przykład ze wszystkich sześciu kategorii i przedyskutuj go wspólnie z uczestnikami. Przy doborze przykładów miej na uwadze konkretną kulturę i sytuację uczestników. Podkreśl te zasady użyte w każdym przykładzie, które przyczyniły się do powstania biblijnych i zdrowych ruchów zakładania kościołów o zdrowym nauczaniu i praktyce.

WPROWADZENIE

Ruch jest zjawiskiem społecznym. Jednym ze sposobów opisanie ruchu o charakterze społecznym jest stwierdzenie: „To, co dotąd było rzadkością, staje się czymś bardziej powszechnym”. Wymaga on rosnącej liczny ludzi przekonanych do wspólnej sprawy, odpowiedniego czasu oraz przywódców, którzy pragną wprowadzić radykalne zmiany w **istniejącym stanie rzeczy**. Wylaniają się wtedy szczególnie przywódcy do inspirowania, motywowania i prowadzenia poszczególnych grup do danego celu. Ruchy dają pożywkę nowym wydarzeniom i działalności. Ujmując rzecz prościej to, co robiło dotąd niewielu ludzi robi teraz więcej osób. Oznacza to, że coś, czym zajmowano się rzadko, staje się czymś powszechnym. Wywiera to na tyle silny wpływ na daną grupę, że zmienia jej myślenie, choć nie obywa się w tym procesie bez konfliktów.

Demokratyczny ruch w Europie Wschodniej, który rozpoczął się w roku 1989, jest przykładem ruchu świeckiego. W miarę jak wizja zmian politycznych pęczniała w sercach prostych ludzi, nadeszła fala rewolucji w tak szybki, spontaniczny i dramatyczny sposób, że tylko nieliczni byli w stanie to przewidzieć. Rozpowszechnianie się Ewangelii w Nowym Testamencie, reformacja protestancka, przebudzenie Wesley'a oraz współczesne ruchy zakładania kościołów wszystkie stanowią przykład ruchów o charakterze duchowym.

Jasno określonym celem niniejszego szkolenia założycieli kościołów jest pomoc w zapoczątkowaniu ruchu zakładania kościołów w twoim regionie. Tam, gdzie istnieje Boży ruch w narodzie, wierzący będą przejawiać odrodzenie zamiłowania do Ewangelii, które doprowadzi ich do jej rozpowszechniania poprzez spontaniczne zakładanie kościołów i grup komórkowych.

I. ZNAK I: SZCZEGÓLNY CZAS

W odpowiednim czasie Bóg porusza i przyspiesza swoje działanie w narodzie! Nigdy nie przychodzi za wcześnie ani się nie spóźnia – zawsze robi to, co należy w idealnie dobranym czasie.

W celu zapoczątkowania ruchu trzeba mieć wyczucie czasu. W obrębie narodu czy mniejszości narodowej wydarzenia, warunki i oczekiwania zbiegają się w określonym momencie dziejów i tworzą podwaliny masowego ruchu. W Biblii czas jest tak ważny, że sam Bóg wyznaczał termin ruchów. W Drugiej Księdze Mojżeszowej przygotowanie do wyjścia z Egiptu zajęło narodowi izraelskiemu czterysta lat, ale jak potężny był ten ruch! Dwa miliony ludzi opuściły zniszczony Egipt, za dnia prowadził ich obłok, nocą zaś ogień. Daniel zauważył, że Boży czas siedemdziesięciu lat wypełnił się wówczas, gdy modlił się o powrót Izraela do ziemi obiecanej z niewoli perskiej (Dan. 9:2). Gdy Bóg wysłuchał Daniela, tłumy Żydów wróciły do Jerozolimy. Odbudowali świątynię oraz mury miejskie i opustoszałe miasto znów zaczęło tętnić życiem.

W Liście do Galacjan 4:4 czytamy: „Gdy jednak nadeszła pełnia czasu, zesłał Bóg Syna swego...”.

W Nowym Testamencie czas również był czynnikiem decydującym o zakładaniu i mobilizacji kościoła. Uczniowie Jezusa otrzymali polecenie czekania, dopóki nie otrzymają Ducha Świętego. Czekali aż do Pięćdziesiątnicy (Dz. 1:4; 2:1). Tego dnia powstał Kościół, a potem rozpoczął się wielki ruch w Jerozolimie. Coraz częściej organizowano spotkania po domach i nauczano Słowa Bożego. Wierzący spotykali się też publicznie. Poza nauczaniem była też społeczność, wspólny posiłek i modlitwa (Dz. 2:42-47).

Kolejnym wielkim ruchem Kościoła w Nowym Testamencie jest ogromny postęp Ewangelii w Azji Mniejszej. W Dziejach Apostolskich 19:10 czytamy: „wszyscy mieszkańcy Azji, Żydzi i Grecy, usłyszeli słowo Pańskie”. Boży czas miał tak decydujące znaczenie dla tego ruchu, że kilka lat wcześniej Bóg nie pozwolił Pawłowi nawet przekroczyć granic tego regionu! Fragment Dziejów 16:6 opisuje, jak Pawłowi i jego towarzyszom „Duch Święty zabronił głosić Słowo w Azji”.

Wygląda na to, że odpowiedni czas ma ogromne znaczenie. Bóg doprowadza ludzi do punktu otwartości na Ewangelię, przesłanie o ruchu zakładania kościołów i mobilizuje Kościół do głoszenia tejże Ewangelii i zakładania większej liczby kościołów. Otwarci ludzie i zmobilizowany Kościół tworzą zespół czynników sprzyjających ogromnym postępom Ewangelii. Ruchy te zaznaczają się też na kartach historii. Jeśli nie jest to Boży czas na ruch o charakterze masowym, nie zniechęcaj się – wciąż jeszcze możesz się przyłączyć tam, gdzie Bóg działa nawet na niewielką skalę. Jak to ilustruje przypowieść o ziarnie gorczycy Bóg tworzy wielkie rzeczy z bardzo skromnych początków. Jakie dowody Bożego działania dostrzegasz na swoim obszarze docelowym? Jak możesz tam dołączyć z wizją ruchu zakładania kościołów – nawet jeśli jest to małe, pozornie mikroskopijny początek przypominający rozmiarami ziarnko gorczycy? *Przyjrzyj się temu, czego Bóg dokonuje oraz gdzie działa w twoim regionie i przyłącz się do tamtejszych działań zmierzających do ruchu zakładania kościołów.*

PRZYKŁAD:

Argentyna zawsze słynęła z dumy swego narodu. Po przegranej wojnie z Brytyjczykami w roku 1982 naród doznał upokorzenia. Wywarło to korzystny wpływ na szerzenie się Ewangelii, ponieważ wielu ludzi uznało swoją potrzebę Boga po tym, jak doświadczyli takiej narodowej tragedii. W ciągu pięciu lat ruch zakładania kościołów z grup komórkowych o nazwie *Wizja przyszłości* wzrósł do 100,000 osób.

II. ZNAK 2: WYŁANIAJĄCE SIĘ PRZYWÓDZTWO

Wiele razy w historii, gdy wydaje się, że królestwo ciemności na pewno pokona siły sprawiedliwości, Bóg powołuje przywódców, którzy „rozumieją czasy” i wiedzą, co „powinien robić” lud Boży. W odpowiednim czasie, nie za późno i nie za wcześnie, Bóg poprzez tych przywódców dopuszcza cios, który rzuca królestwo ciemności na kolana. Tak było z Mojżeszem, Dawidem, Nehemiaszem, Janem Chrzcicielem, apostołem Pawłem, Marcinem Lutrem, Johnem Wesley’em i innymi.

PRZYKŁAD:

Osiemnastowieczny kaznodzieja John Wesley był takim właśnie przywódcą. Nazywano go „najbardziej użytecznym Świętym w Imperium Brytyjskim” (Miller, s. 63). Przebudzenie w Anglii, na czele którego stał on i George Whitefield, zaczęło się na etapie niskiego poziomu życia duchowego, gdy kościoły wydawały się bezsilne w pozyskiwaniu społeczeństwa dla Chrystusa. Efektem służby Wesley’a było nawrócenie setek tysięcy oraz taki wpływ społeczny, że pozwolił uniknąć rewolucji na miarę rewolucji francuskiej. Przebudzenie wesleyowskie dotarło do Ameryki i pod kierownictwem Jonathana Edwardsa i Francisa Asbury’ego zaowocowało zakładaniem aż do nasycenia kościołów kongregacjonalistów i metodystów.

Bardzo istotną rolę w ruchach odgrywa przywództwo. Do zapoczątkowania ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia konieczne jest wyłonienie się przywódców. Muszą oni upowszechniać wizję, rozwijać nowych przywódców oraz przekonać obecnych przywódców do udzielenia wsparcia i przyłączenia się do ruchu. Gdy ruch nabierze rozmachu, zaczną się pojawiać nowi przywódcy, aby go kontynuować.

Podobnie jak łódź z wiosłami zmierzająca w górę strumienia pod silny prąd, tak też ci przywódcy będą musieli na ogół stawić czoła opozycji. Zazwyczaj na etapie wprowadzania zmian w **istniejącym stanie rzeczy** stojący na czele ruchu na samym jego początku są bardziej radykalni. Ten element radykalizmu można porównać do nowego ogiera w stadninie, który stawia wyzwania koniom od jakiegoś czasu przebywającym już w stadninie – powoduje on tarcia. Kopyta mogą wzbicić się w powietrze, gdy przywódcy stają dęba i przyjmują jakąś postawę! Ludzie będą reagować na to, za czym opowiadają się przywódcy ruchu – jedni pozytywnie, inni negatywnie.

Ruchy mogą właściwie przybrać na sile dzięki opozycji, ponieważ opór zmusza przywódców do wprowadzania zmian, okrzepnięcia i rozwinięcia poczucia kierunku i przekonania. Miejmy nadzieję, że jeśli przywódcy ruchów chrześcijańskich mają radykalne, lecz niebiblijne opinie, zmienią swoje dążenia i przekonania zgodnie z postawą biblijną.

Niektórzy przywódcy poddają wizję i pomysły (jak na przykład prorocy od Izajasza do Jana Chrzyciela). Domagają się zmian, lecz motywują je docieraniem do ludzkiej tęsknoty za działaniem Boga. Oznajmiając Boże zamiary wobec jego ludu pracują nad przekonaniem go do porzucenia *istniejącego stanu rzeczy* i wykonania Bożego planu. *Ruch zakładania kościołów potrzebuje przywódców, którzy będą bronić sprawy zakładania kościołów aż do nasycenia przed innymi przywódcami niechętnymi do przyjęcia tej wizji.*

Znakomity przykład takiego postępowania dał apostoł Piotr w publicznym kazaniu, gdy skupił się na nadziejach i marzeniach narodu żydowskiego. Przytaczał fragmenty swojego i ich Pisma z proroka Joela. Jego przesłanie wzbudziło w nich pragnienie, by Bóg zesłał swego Ducha, aby po raz kolejny przyniósł słowo prorocze. Jednak zamiast mówić o Duchu zstępującym na jakiegoś dawnego, wywyższonego proroka Paweł zawiódł ich oczekiwania cytując Joela i twierdząc, że ich synowie i córki będą prorokować! Potem nastąpiło coś, co można określić mianem duchowego ruchu (Dz. 2). Jego przesłanie jednak spotkało się też ze sprzeciwem. *Ruch zakładania kościołów potrzebuje przywódców, którzy pobudzą w ludzkich sercach pragnienie Bożego działania poprzez nie, szerząc Bożą Ewangelię dzięki pomnażaniu kościołów w tym kraju.*

Paweł był przywódcą - człowiekiem czynu. Jeśli gdzieś nie głoszono Chrystusa, sam szedł tam, aby się tym zająć (Rzym. 15:20-21). Dawał przykład służby innym. Zakładał kościoły w obliczu trudności, prześladowania, a nawet w niedostatku (2 Kor. 11:23-27)! Inni go w tym naśladowali (2 Tym. 2:3). Wydaje się to oczywiste, ale warto przypomnieć: *Ruch zakładania kościołów potrzebuje przywódców, którzy poprowadzą zespoły do zakładania kościołów!*

Barnaba był przywódcą, który rozwijał innych przywódców nawet jeśli uchodzili oni za szkodzących sprawie Ewangelii. Stał przy Pawle wówczas, gdy istniały poważne wątpliwości co do szczerości i prawdziwości jego nawrócenia (Dz. 9:26-27). Gdy Paweł był sam w Tarsie, Barnaba wezwał go do Antiochii i wprowadził go do służby nauczania (Dz. 11:25-26). To właśnie od czasów służby w Antiochii Paweł stał się uznanym apostołem i założycielem kościołów.

Barnaba również napotkał na opór, gdy Paweł odmówił zabrania ze sobą młodego Marka po tym, jak jego pierwsza podróż zakończyła się niepowodzeniem. Barnaba oddzielił się od Pawła, aby przywrócić Marka do użytecznej służby (Dz. 15:36-39). Po pewnym czasie nie tylko sam Paweł przyznał, że Marek okazał się przydatny, lecz stał się on jakby przybranym synem Piotra i nawet autorem Ewangelii! Prześledź fragmenty z Drugiego Listu do Tymoteusza 4:11, Listu do Kolosan 4:10 oraz Pierwszego Listu Piotra 5:13 i odczytaj je na głos.

PRZYKŁAD:

Największym osiągnięciem w służbie J. Christy Wilsona nie jest może fakt, że był on pierwszą osobą, która po upływie 1500 lat założyła kościół ewangeliczny w Afganistanie, lecz to, że zainspirował wielu innych przywódców chrześcijańskich zarówno do misji zagranicznej, jak i służby duszpasterskiej. Sam nie prowadzi żadnej organizacji. Bill Bright, przywódca jednej z największych misji i organizacji ewangelizacyjnych na świecie, twierdzi, że dr. Wilson wywarł na niego głęboki wpływ jako najbardziej uduchowiony człowiek, jakiego spotkał. Dr. Wilson co tydzień modli się o setki osób - o to, by Bóg się nimi posługiwał. Zachęca ludzi, wierzy w ich dary duchowe i wykorzystuje własne wpływy i potężne powiązania, aby dać im okazję do używania tych darów. Jako pastor, profesor, misjonarz, przyjaciel i doradca pomaga innym zobaczyć, jak Bóg może się nimi posłużyć oraz zachęca ich do działania na rzecz Pana zanim inni ich dostrzegą. Często staje i publicznie chwali jakąś osobę, która, choć budzi kontrowersje, służy Panu i jest przez niego używana.

Można przekazać płomień pochodni innej nie zapalanej pochodni nie przyćmiewając przy tym własnego światła. Zapalanie pochodni nowych przywódców tak, by też mogli przewodzić, pomaga małemu chyboczącemu płomykowi zamienić się w potężny płomień, widoczny z daleka. W taki sam sposób przygotowanie lub „wyposażenie” innych do przewodzenia przyczynia się do wzrostu ruchu. Dzieje Apostolskie 19:1-10 opisują, jak Paweł w swojej ostatniej służbie, zanim trafił do więzienia, wykształcił innych przywódców poczynając od dwunastu mężczyzn w Efezie. Sam Paweł przebywał w mieście, lecz ci, których przygotował, roznieśli słowo Pańskie po całej Azji Mniejszej! W Dziejach 20:17-38 opisuje, jak pracował z nimi w tym okresie. Paweł zapalił ich pochodnie! *Ruch zakładania kościołów potrzebuje przywódców, którzy będą wywierać wpływ i rozwiną innych przywódców, a ci z kolei będą rozszerzać ruch.*

Przywódcy ruchu sprawiają, że ludzie trzymają się prawdy nawet wtedy, gdy stoi ona w cieniu tradycji. Piotr, Barnaba i Paweł odwołali się do moralności i sumienia innych przywódców w celu przekonania ich w kwestii pogan i żydowskiego Prawa. Opowiedzieli apostołom i starszym, jak Bóg posłużył się nimi do przyprowadzenia nieobrzezanych pogan do Chrystusa. Na podstawie tego argumentu przekonali apostołów i starszych, aby napisali pismo zwalniające pogańskich wierzących od zobowiązań wobec rytualnego Prawa Starego Testamentu (Dz. 15:6-7,23-29).

III. ZNAK 3: ZAANGAŻOWANIE LUDZI

Gdy ruch jest w toku, ludzie angażują się w różne jego aspekty w coraz większej liczbie i na wyższym poziomie poświęcenia wobec wspólnej sprawy. Dla ruchu zakładania kościołów *wspólna sprawa to napełnienie danego kraju kościołami głoszącymi Ewangelię!* Oznacza to, że potrzebne będzie zaangażowanie większej liczby osób we wszystkich dziedzinach zakładania nowych kościołów. Więcej ludzi zostanie w pełni oddanymi założycielami kościołów. Więcej ludzi usłuży szczególnymi uzdolnieniami w dziedzinie muzyki, ewangelizacji, badań i w każdy inny sposób pomocny w zakładaniu. Więcej ludzi stanie się częścią wysyłanego zespołu dzięki regularnym modlitwom o założycieli kościołów i ich służbę.

PRZYKŁAD:

W Rumunii początkowe znaki **ruchu modlitewnego** są oczywiste. W rumuńskiej miejscowości Alba Iulia grupa trzech kobiet zaczęła się modlić o siebie nawzajem i o ich mężów. Później dołączyły do swoich modlitw prośby o ich kościoły, region, naród i zakładanie nowych kościołów. Społeczność ta rozrosła się do ponad trzydziestu grup liczących około sto pięćdziesiąt kobiet zaangażowanych w modlitwę. Dotarła ona do Bukaresztu, gdzie wydrukowano broszurę modlitewną o Rumunię i posługiwano się nią w całym kraju i za granicą. W Sibiu wspólnie modlą się dwa kościoły reprezentujące różne wyznania. W Cluj raz w miesiącu odbywa się spotkanie modlitewne kobiet otwarte na wszystkie kościoły. Często przychodzą tam kobiety nienawrócone, a niektóre z nich stają się wierzące dzięki tej społeczności.

Niewidzialna, potężna relacja, jaką utrzymujemy z Bogiem dzięki modlitwie, stanowi intymną więź z Tym, który rodzi i prowadzi ruch. Poruszenie Jego Ducha jest widoczne wtedy, gdy pomnażające się grupy wierzących schodzą się na spotkanie z Nim w modlitwie. Najpierw kilka, potem coraz więcej osób gromadzi się na modlitwę, aż powiew Jego Ducha ogarnia cały naród.

Tym, co cechuje ruch, jest *powód*, dla którego przyciąga on więcej ludzi. Ludzie są przekonani i oddani wspólnej sprawie i zarażają swoim przekonaniem i poświęceniem innych. Angażują się oni w ruch zakładania kościołów, ponieważ są przekonani, że to Bóg działa.

PRZYKŁAD:

Początkiem ruchu Głębszy Wymiar Życia w Nigerii było studium biblijne w domu Williama Kmuye, wówczas profesora uniwersytetu. Z tego jednego studium Biblii powstało ponad trzysta zgromadzeń. Ludzie poczuli Bożą obecność w trakcie poważnego rozważania Bożego Słowa. Mimo gwałtownego wzrostu Ruch Głębszy Wymiar Życia stosuje z pełnym zaangażowaniem praktyki biblijne, zdrowe nauczanie i szkolenie przywódców na wysokim poziomie w ramach służby grup komórkowych.

Do jakiego rodzaju służby ludzie garną się w twoim regionie?

IV. ZNAK 4: NOWE FORMY

Gdy ruch jest w toku, nie tylko zawodowcy i wybrani przywódcy udzielają się w służbie, lecz zwykli wierzący odkrywają, że również nimi Bóg pragnie się posłużyć. Ruch angażuje ludzi na każdym poziomie. Wyłaniają się przywódcy z zamiłowaniem do służby. Ludzie aktywnie służą Bogu na wszelkie możliwe sposoby, choć wcześniej może myśleli, że mogą to robić tylko zawodowcy lub dojrzały chrześcijanie. Na przykład kaznodziejstwem i nauczaniem mogą się zajmować nie tylko przywódcy, którzy ukończyli seminarium, lecz również wierzący w kościele, których Bóg wyposażył w odpowiednie dary do tego rodzaju służby.

PRZYKŁAD:

Ktoś zapytał zakładającego kościół pastora Zgromadzenia Bożego w Brazylii, gdzie uczęszczał do seminarium. Ponieważ tylko nieliczni przywódcy tego kościoła mogli się poszczycić jakimkolwiek formalnym wykształceniem teologicznym, pastor spojrział na pytającego z zaskoczeniem, że w ogóle zadał takie pytanie, po czym odpowiedział: „Cóż, chodziłem do seminarium ulicy!” Tak wielki ruch zakładania kościołów potrzebuje przywódców, przeszkolonych dzięki praktycznemu doświadczeniu w służbie.

Co dalej? Im więcej ludzi zaczyna działać w służbie Ewangelii, odkrywają oni coraz popularniejsze, ciekawsze lub oryginalne style służby, które pomagają w zaangażowaniu innych. Na przykład w ruchu zakładania kościołów określona pieśń może stać się popularna z uwagi na to, jak dotyka serc słuchaczy i śpiewających albo jak skłania ludzi do Boga. Inne tendencje, jakie mogą się pojawić w ruchu zakładania kościołów, obejmują sprawdzone metody ewangelizacji, spotkania grup komórkowych, a nawet sposoby głoszenia kazań.

PRZYKŁADY:

Armia Pana, ruch grup komórkowych, który głosił Ewangelię poprzez rumuński kościół prawosławny, doświadczył niezwykłego wzrostu w latach 1930-1950. Podczas gdy większość muzyki w kościołach ewangelicznych sprowadzano z zagranicy i tłumaczono (często nieudolnie), ruch Armii Pana stworzył pieśni wystawiające Boga w oparciu o rodzimą rumuńską muzykę będącą odbiciem rumuńskiej duszy. Ewangeliczni wierzący z innych rumuńskich kościołów posługują się tą muzyką również i dziś pragnąc oddawać Panu cześć.

„Hippisi” z Calvary Chapel zaczęli komponować muzykę, założyli zespół Maranatha Music i tworzyli piosenki tłumaczone na całym świecie. Dwie z nich to *Królestwa Bożego szukajcie* oraz *Tak jak jeleń*.

Ruch zakładania kościołów poprzez grupy komórkowe Icthus zapoczątkowany w Anglii uczynił z *Marszu dla Jezusa* wydarzenie na skalę światową. Pieśń *Shine Jesus Shine* również pochodzi z tego ruchu.

V. ZNAK 5: RUCH JEST ZJAWISKIEM SPONTANICZNYM

Kiedy masowy ruch jest w toku, żadna osoba ani organizacja nie jest w stanie go kontrolować. Przerasta po prostu czyjekolwiek możliwości organizacyjne. Mimo to przywódcy ruchu mogą się razem spotkać i mieć wpływ na kierunek ruchu. Całkowicie nierealne jest myślenie, że odrębne wyznaniowo i niezależne kościoły połączą się w jedno wyznanie na rzecz ruchu zakładania kościołów. Dzieli je zbyt duże różnice, aby mogły tworzyć ten sam podmiot. Mogą się jednak jednoczyć jako oddzielne organizacje broniące wspólnej sprawy szerzenia Ewangelii poprzez zakładanie kościołów! To się zdarza w ruchu zakładania kościołów.

Przywódcy różnych wyznań bez przeszkód mogą się spotkać i zaplanować nasycenie swego narodu kościołami o biblijnym nauczaniu – mogą to być kościoły zielonoświątkowe, baptyistyczne czy inne! Podsumowując, ruch z natury swej nie może być zorganizowany, lecz ludzie i struktury pozostające w ruchu mogą zmierzać do wspólnej sprawy zakładania kościołów.

PRZYKŁAD:

Na spotkaniu przywódców ważniejszych wyznań w Brazylii, którzy zgromadzili się w celu omówienia postępów w szerzeniu Ewangelii, przewodniczący Zgromadzeń Bożych Jose Wellington przeczytał początek Psalmu 133: „Oto jak dobrze i jak miło, gdy bracia mieszkają razem”. Spotkanie to zapoczątkowało proces, który doprowadził do powstania brazylijskiej delegacji AD 2000 i ponadwyznaniowej dobrej woli.

Ruch duchowy zawsze jest nieprzewidywalny. Taka jest natura dynamizmu, nieodłącznej cechy ruchu. Jednak taki udział w ruchach Bożych jest często niepewny. Nierzadko działamy i dokonujemy postępów w chaosie, po prostu usiłując zrobić to, co możemy i pozostawiając resztę Bożej opiece. Nie wiedząc, czy wystarczy pieniędzy, nie mając pewności, czy Bóg otworzy drzwi z naszych wizji i oczekiwań ani czy znajdą się inni, którzy do nas dołączą, bez jakiegokolwiek pewności, że nasze strategie na sto procent są w kalkulowane w Jego ruch, robimy postępy w wierze i zaufaniu w Jego pełną miłości dobroć.

Jeśli chcemy się przekonać, czy dane wydarzenie jest ruchem Bożym, czy ludzkim programem, możemy sobie zadać pytanie: „Czy jakaś osoba jest w stanie sprawować nad tym kontrolę?” Ludzie mają wielkie ograniczenia. Ruch Boży musi ze wszech miar przewyższać ludzkie możliwości i oczekiwania. Czy ktokolwiek może sprawić, że serce drugiego człowieka stanie się otwarte? Czy ktokolwiek może przekonać drugiego o grzechu? Takich rzeczy dokonuje Duch Boży. Jest bardzo mało prawdopodobne, że to, co programuje i kontroluje ludzki umysł, jest ruchem Bożym. Zaangażuj się w służbę, której powodzenie zależy od Bożej obecności w niej. Unikaj tego, co zakończy się sukcesem wtedy, gdy będziesz po prostu robił to, co trzeba.

VI. ZNAK 6: RUCH MOBILIZUJE LUDZI I STRUKTURY

Gwałtowny wzrost wymaga nowych struktur, więcej przywódców i nowych sposobów porozumiewania się. Gdy ruch zakładania kościołów nabiera rozmachu i wyłaniają się nowe formy służby, towarzyszy temu mobilizacja i zaangażowanie chrześcijan na wszystkich poziomach. Istniejące struktury takie jak miejscowe kościoły, przywódcy wyznań, organizacje chrześcijańskie, a nawet szkoły zaczną znajdować sposoby przyłączania się i pomocy w zadaniu zakładania kościołów. Niekiedy tworzy się nowe struktury w celu wsparcia istniejących w ramach współpracy zmierzającej do ruchu zakładania kościołów. Musi powstać literatura i środki przekazu potrzebne do rozwoju ruchu. Podczas mobilizacji ludzi i struktur mogą się wydarzyć następujące rzeczy.

Gdy obecni przywódcy tacy jak pastory, przedstawiciele wyznań i inne kluczowe chrześcijańskie postaci zobaczą, że ruch zakładania kościołów jest wyraźną wolą Bożą, będą zachęcać struktury, na czele których stoją, do pomocy.

PRZYKŁAD:

Służba o nazwie The Discipling a Whole Nation, w skrócie DAWN (Prowadzenie w uczniostwie całego narodu) zebrała przywódców kościoła na Filipinach w roku 1973 na modlitwę i sporządzanie planów. Każde z wyznań wytyczyło sobie własne cele zakładania kościołów i postanowiło przed upływem roku 2003 założyć 50.000 nowych kościołów. Dziś osiągają cel dzięki temu, że Bóg wynagrodził zarówno ich wiarę, jak i jedność!

Gdy beczynni dotąd chrześcijanie dostrzegają, że ruch zakładania kościołów jest wolą Bożą, często zaczynają się włączać poprzez modlitwę, wsparcie finansowe, a nawet osobisty wkład pracy! Przyjdzie czas na szkolenie, aby pomóc ludziom angażować się w konkretny sposób – częścią tego szkolenia mogą stać się szkoły biblijne lub seminaria.

PRZYKŁAD:

The Alliance for Saturation Church Planting przyłącza się do miejscowych kościołów ze swoimi agencjami misyjnymi w celu utworzenia zjednoczonej struktury w krajach postkomunistycznych. *The Alliance* pomogło w szkoleniu przywódców kościołów. Dzięki rozwijaniu zespołów wsparcia w byłych krajach bloku komunistycznego Europy Wschodniej nawiązano kontakt z kościołami narodowymi i udzielono im pomocy w szkoleniu ich własnych założycieli kościołów. *The Alliance* opracowało też materiały szkoleniowe włączając w to niniejszy podręcznik.

Literatura i inne środki przekazu udzielą informacji, pouczeń i zachęty bardzo dużej liczbie osób odnośnie do głównych pomysłów i wątków ruchu. Jest to element o zasadniczym znaczeniu dla wspólnego wzrastania różnych grup w ruchu w tym samym kierunku. Media, zwłaszcza literatura, zapewnia też pewien status prawny. Środki przekazu mogą pomóc ludziom poważnie potraktować ruch, który je wytwarza. Są również pomocne w rozszerzaniu się ruchu na niewyobrażalną skalę. Docierają tam, gdzie nie są w stanie dotrzeć przywódca ani uczestnicy ruchu. Listy nowotestamentowe są doskonałym przykładem literatury powstałej na gruncie ruchu zakładania kościołów. Wciąż stanowią one źródło informacji, wskazówek i inspiracji dla współczesnych ruchów zakładania kościołów! Czy twoim zdaniem chrześcijanie z pierwszego wieku wyobrażali sobie, że listy Pawła będą pouczać i inspirować wierzących w Ameryce Południowej niemal dwa tysiące lat po ich powstaniu?

KONKLUZJA

Jak można rozpoznać, gdzie Jezus pręźnie działa? Zawsze można Go znaleźć w Jego ludzie. Jeśli chcemy ustalić, jak Bóg działa, pierwszym miejscem do obejrzenia jest miejsce Jego zamieszkania! Jak Bóg działa w twoim regionie? Być może w twoim regionie są widoczne znaki ruchu.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jak możesz teraz pomóc w położeniu fundamentów pod ruch zakładania kościołów w twoim regionie?
- Jak Bóg w tej chwili działa w miejscu, gdzie będziesz Mu służyć w zakładaniu kościoła? Jak możesz pobudzić w ludzkich sercach pragnienie Bożego działania?
- Jaki typ przywódcy spośród wyżej przedstawionych opisuje ciebie?
- Jaki rodzaj literatury jest potrzebny do przyspieszenia ruchu zakładania kościołów?
- Jak można zorganizować naradę lub zjazd poświęcony ruchowi zakładania kościołów w twoim regionie lub kraju?

PLAN DZIAŁANIA

- Znajdź sposób upowszechniania wizji zakładania kościołów aż do nasycenia. Powiedz o nim w kazaniu, zapisz go lub podziel się z kimś ustnie – zrób jednak coś konkretnego, by w jakiś sposób przekazać ludziom tę wizję.
- Dołącz do społeczności z innymi, którzy podzielają tę samą wizję. Znajdź i spotykaj się systematycznie z grupą osób oddanych zakładaniu kościołów aż do nasycenia.
- Rozwiń jakąś formę przekazu w celu upowszechniania wizji poza twoimi osobistymi kontaktami. Postaraj się wydać informator, książkę, film video, program radiowy lub coś, co przekaże wizję pod twoją nieobecność.
- Poszukaj innych grup lub organizacji, które będą twoimi partnerami w ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia.

BIBLIOGRAFIA

Miller, Basil. *John Wesley*. Minneapolis: Dimension Books, 1943.

WIZJA SCP

12

LEKCJA

Pasterzowanie w ruchu

ZAGADNIENIA ZWIĄZANE Z RUCHEM

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest dostarczenie kilku praktycznych spostrzeżeń na temat pasterzowania nowych kościołów w kontekście ruchu zakładania kościołów.

Główne punkty

- Przed ruchami zakładania kościołów stoi na ogół kilka wyzwań.
- Biblia przedstawia sytuacje, w których możemy znaleźć odpowiedzi na wyzwania, z jakimi często spotykają się ruchy zakładania kościołów.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Znać typowe zagadnienia związane z szybkim rozprzestrzenianiem się Kościoła.
- Rozumieć, jak pierwsi przywódcy Kościoła reagowali w takich sytuacjach.
- Być przygotowanym do stawienia czoła typowym wyzwaniom ruchów zakładania kościołów.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Do prowadzenia tej lekcji przydałaby się mapa regionu Morza Śródziemnego w czasach Nowego Testamentu. Dobrze byłoby też w ramach przygotowań przejrzeć uważnie lekcję 8 z cyklu Wizja SCP pt. „Pierwsze postępy” (Podręcznik trzeci).

WPROWADZENIE

Gdziekolwiek na świecie mają miejsce ruchy zakładania kościołów, stają przed nimi wyzwania dotyczące przywództwa, nauczania, finansów, ciągła ewangelizacja itp. Gdzie możemy znaleźć odpowiedzi na te trudności? Być może nie przychodzi nam do głowy uznać Biblię za podręcznik zakładania kościołów, ale ponieważ naucza ona Bożej prawdy i ponieważ znaczną jej część poświęcono zagadnieniom rozwoju kościoła, jest to najlepsze na świecie źródło wiedzy na temat ruchów zakładania kościołów.

I. PRZYWÓDZTWO W NOWO ZAŁOŻONYCH KOŚCIOŁACH

Jednym z najbardziej typowych zagadnień związanych z ruchem zakładania kościołów jest kwestia przywództwa. W okresie wielkiego postępu Ewangelii i gwałtownie wzmożonego ruchu powstawania kościołów często następuje okres, gdy trudno o odpowiednie przywództwo. Wraz z upływem czasu Paweł i jego współpracownicy powracali do nowo założonych kościołów w celu ich zachęcania (Dz. 14:21-22; 20:2), obserwacji ich postępów (Dz. 15:36), *ustanowienia starszych* (Dz. 14:23) oraz utwierdzenia ich w wierze (Dz. 16:5). Częścią procesu wyboru przywódców była modlitwa i post.

Rozwój kościoła wymaga doświadczonych przywódców. Dojrzałym miejscowym przywódcy są najlepszym przygotowaniem, stąd zespół założycielski powinien dokładać wszelkich starań w kierunku rozwoju miejscowego przywództwa. Jednak zamiast przedwczesnego zmuszania ludzi do obejmowania przywództwa, apostołowie pozostawiali kościoły bez nadzoru starszych, których ustanowili dopiero podczas drugich odwiedzin. Niekiedy przez pewien okres czasu przywództwo obejmował ktoś z zewnątrz. Paweł posłał Sylasa i Tymoteusza do prowadzenia służby w Berei (Dz. 17:14). Zostawił Prysyllę i Akwilę w Koryncie (Dz. 18:19). Pod koniec swego życia Paweł najprawdopodobniej zostawił Tymoteusza w Efezie, aby tam sprawował kontrolę, a Tytusowi powierzył Kretę (Tyt. 1:5). Celem pomocy z zewnątrz jest przeszkolenie i powołanie do służby nowego przywództwa.

II. KORESPONDENCJA Z NOWYMI KOŚCIOŁAMI

Owoce służby misyjnej Pawła były grupy kościołów w czterech konkretnych prowincjach—Galacji, Azji, Macedonii i Achai (zobacz lekcja 8 z cyklu Wizja SCP pt. „Pierwsze postępy”, Podręcznik trzeci). Z listów pisanych do kościołów i przywódców w tych prowincjach możemy dostrzec, jak stosować biblijne zasady do problemów, z jakimi spotykają się nowe kościoły. Listy te powstały w celu wyjaśnienia zagadnień teologicznych, zachęty wierzących, udzielenia wskazówek dotyczących problemów w kościele oraz szkolenia przywódców.

A. Wskazówki dla Galacjan

List Pawła do Galacjan jest adresowany do kilku najwcześniej założonych przez niego kościołów (Antiochia Pizydyjska, Listra, Ikonium i Derbe). Miał on położyć kres fałszywym naukom zwolenników judaizmu, którzy głosili, że do zbawienia niezbędne jest przestrzeganie Prawa Mojżeszowego. Fałszywa nauka jest powszechnie stosowaną bronią nieprzyjaciela, a nowe kościoły są na nią szczególnie podatne. Paweł przeciwstawił się temu nauczaniu wyjaśniając ponownie rolę wiary w Ewangelię.

B. Wskazówki dla kościołów w Macedonii

Wskazówki dla wierzących w Filipi

Paweł napisał List do Filipian z rzymskiego więzienia. Motywem przewodnim tego listu jest radość. Jakim wspaniałym świadectwem było radosne usposobienie Pawła nawet w więziennych murach! Nic dziwnego, że Paweł tak tryska radością, gdy przedstawia pojmowanie charakteru Chrystusa w jednym z najważniejszych fragmentów chrystologicznych w Biblii (2:5-11). Dla Pawła naprawdę „żyć – to Chrystus, a umrzeć – to zysk” (1:21).

Wskazówki dla kościoła w Tesalonice

Paweł napisał dwa listy do wierzących w Tesalonice. Według pierwszego z nich mieli oni wpływ na swoją prowincję (Macedonię), sąsiedni region (Achaję) i na świat (1 Tes. 1:8-10). Tematem wiodącym tego listu jest powtórne przyjście Chrystusa.

C. Wskazówki dla Koryntu w Achai

Kościół w Koryncie był w rzeczy samej słaby i niedoskonały pod względem duchowym. Z listów Pawła dowiadujemy się, że jego zmorą były podziały, zawiść, niewłaściwe posługiwanie się darami duchowymi i Wieczerzą Pańską oraz brak wiedzy, jak rozprawić się z niemoralnością. Paweł jednak nie zrezygnował z tego nękanego problemami kościoła, jak miałyby pokusę postąpić wielu założycieli. Mówi im nawet, że odpowiedzi na ich problemy tkwią w nich samych (1 Kor. 1:4-9).

D. Wskazówki dla kościołów w prowincji Azji

Wskazówki dla kościoła w Efezie

Efez był wiodącym miastem w prowincji Azji. Paweł spędził tam trzy lata swojej działalności. Wielu teologów jest przekonanych, że list do Efezjan był skierowany nie tylko do kościoła w Efezie, lecz także kościołów-córek, powstałych w wyniku postępu Ewangelii na terenie prowincji Azji (Dz. 19:9-10). Nauczanie zawarte w tym liście ma wiele wspólnego z ruchami zakładania kościołów. Wypowiedzi dotyczące celu Kościoła (rozdziały 2-3) jasno stwierdzają, że Bożym zamiarem jest, by narody pogańskie zrozumiały Ewangelię za pośrednictwem Kościoła.

Wskazówki dla kościoła w Kolosach

List Pawła do Kolosan jest skierowany do kościoła, którego on nie założył, w mieście, którego nigdy nie odwiedził. Kościół w Kolosach stanowił część ruchu, jaki miał początek w Efezie i objął całą prowincję Azję (Dz. 19:9-10). Kościół w Kolosach założył Epafras (Kol. 1:7), szkolony przez Pawła i wysłany stamtąd, by towarzyszył mu w pracy misyjnej w innych miejscach (Kol. 4:11-13; Flm. w. 23).

Wskazówki dla Tymoteusza

Po opuszczeniu przez Pawła Efezu jego wysłannikiem i przywódcą kościoła w Efezie został Tymoteusz. Paweł poprosił go, by „został w Efezie” (1 Tym. 1:3). Napisał też dwa listy do swego „syna w wierze”, który z Efezu nadzorował kościoły w Azji. W swoim pierwszym liście do Tymoteusza Paweł nauczał, jakie środki ostrożności są konieczne do zachowania zdrowego ruchu zakładania kościołów. Obejmowały one czuwanie nad nauczaniem (1 Tym. 1:3-5), publiczne oddawanie Bogu czci i modlitwę, kwalifikacje na przywódcę, ostrzeżenia dotyczące korzyści finansowych, utrzymanie czystości duchowej oraz praktyczne rady na temat radzenia sobie z ludźmi i sprawami natury społecznej.

W lochu na krótko przed śmiercią Paweł napisał swój drugi list do Tymoteusza. Tutaj posługuje się rodziną jako wzorem relacji łączących przywódców w ruchu zakładania kościołów aż do nasycenia. Większość upomnień ma charakter osobisty. Brzmiały one jak wskazówki ojca dla syna, którego darzy on głębokim uczuciem (2 Tym. 1:2; 2:1). Paweł polecił Tymoteuszowi dać przykład odpowiedniego odnoszenia się do innych wierzących w kościele (1 Tym. 5:1-2). Nakazał po prostu traktować się nawzajem jak członków rodziny! Kobiety należy uważać za siostry lub matki, a mężczyzn za ojców lub braci. Rodzinna atmosfera zapewnia wzajemną miłość i akceptację. Każdy ma wtedy poczucie przynależności do danego kościoła.

Wskazówki dla Filemona

Paweł napisał też list poruszający drażliwy temat, skierowany do swego przyjaciela Filemona, członka kościoła w Kolosach. Gdy zbiegły niewolnik Onezym został wierzącym, podniesiono trudną społeczną kwestię niewolnictwa. Paweł z chrześcijańską miłością zachęcał Filemona, by przyjął Onezyna jako brata w Chrystusie.

Próbując rozwiązać ten problem Paweł zauważył, że miał prawo polecić Filemonowi zmianę stanowiska. Zamiast jednak zmuszać go do zmiany, wołał przekonać go do zajęcia nowej postawy wobec swego niewolnika. Podobnie podczas nauczania w szkole Tyrannosa czytamy w Piśmie, że Paweł „tłumaczył” lub „rozprawiał” (Dz. 19:9). Być może taka postawa jest trudniejsza, ale znacznie lepsze wyniki przynosi delikatne pomaganie ludziom w zmianie ich przekonań niż mówienie im, co mają robić. Ruch zawsze robi większe postępy, gdy ludzie głoszą Ewangelię nie wskutek ślepego posłuszeństwa poleceniom, lecz zgodnie z własnymi przekonaniem.

Paweł potrafił zachęcić Filemona do zmiany przekonań i uznania Onezyna za brata na podstawie przyjacielsko-braterskiej relacji w Chrystusie, a nie na mocy swego autorytetu. Tę samą zasadę można wykorzystać w rozwiązywaniu drażliwych kwestii społecznych we współczesnym kościele. Z jakimi problemami zmagasz się w swoim kościele i jakie wskazówki z tego przykładu możesz zastosować w ich rozwiązaniu?

Widzenie Jana na wyspie Patmos

Gdy Jan przebywał na wygnaniu na wyspie Patmos, otrzymał widzenie. Siedem kościołów (w Efezie, Smyrnie, Pergamie, Tiatyrze, Sardes, Filadelfii i Laodycei) reprezentuje drugie pokolenie po ruchu zakładania kościołów.

Sam Pan Jezus zwraca się do kościołów mówiąc im, co tak naprawdę się dla Niego liczy. Przyglądając się uważnie ocenie tych kościołów dokonanej przez samego Jezusa możemy pracować nad zakładaniem kościołów, które Mu się podobają. Założyciele kościołów powinni uczyć swoje zgromadzenia cech chwalonych przez Jezusa w celu uniknięcia nagany, jakiej udziela on siedmiu kościołom. Dla biblijnej eklezjologii, czyli nauki o kościele, drugi i trzeci rozdział Objawienia ma zasadnicze znaczenie.

Apokaliptyczna wizja Jana zapisana w rozdziałach 4-22 Księgi Objawienia stanowi wyjątkową część Nowego Testamentu, pod wieloma względami trudną do interpretacji. Jednak przesłanie wizji zawiera pewien powracający wątek, co do którego nie ma żadnych wątpliwości – **Jezus zbuduje swój kościół!** „Przyjdą wszystkie narody i padną na twarz przed Tobą” (15:4). Powinno to być źródłem pociechy dla wierzących we wszelkich okolicznościach.

E. List do Rzymian

Mimo iż Rzym nie należał do żadnego z regionów ewangelizowanych przez Pawła w trakcie jego podróży misyjnych, rozwinął się tam silny kościół wskutek wysiłków innych osób. List Pawła do Rzymian stanowi jedną z najbardziej wartościowych części Pisma. Jego autor w najdrobniejszym szczególe wyjaśnił znaczenie Ewangelii, której się nie wstydził (Rzym. 1:16). Paweł znał moc Ewangelii, gdyż zmieniła ona jego życie oraz życie tysięcy innych ludzi. Jak to się dzieje, że dziś nie dostrzegamy potęgi Bożego działania? Być może po części odpowiedź kryje się w fakcie, że nie pojmujemy w pełni i nie wyzwalamy mocy Ewangelii w służbie.

Przykład:

Pełen mocy List do Rzymian był iskierką, jaka rozpałała kilka ruchów o charakterze duchowym. W XVI w. młody Niemiec, katolicki zakonnik i nauczyciel seminarium, Marcin Luter, miał pragnienie być blisko Boga. Problem jednak polegał na tym, że nie wiedział jak i wyglądało na to, że żaden ówczesny przywódca religijny też nie miał o tym pojęcia. Luter znalazł odpowiedź w r. 1515, prowadząc wykład na temat listu Pawła do Rzymian. Gdy dotarł do siedemnastego wiersza pierwszego rozdziału, odkrył na nowo biblijną naukę „usprawiedliwienia przez wiarę”. Odtąd bezustannie głosił Ewangelię zbawienia jako daru, który otrzymuje się niezależnie od dobrych czynów. Podczas głoszenia Ewangelii życie niezliczonych rzesz ludzi zmieniało się na całą wieczność, a w Europie dokonała się ogromna przemiana.

Przykład:

W r. 1735 młody anglikański ksiądz o imieniu John wyjechał z Anglii, aby służyć jako misjonarz przez okres trzech lat wśród miejscowej ludności amerykańskiej na terenie USA. Napotkał tam wiele trudności. Po wielkim rozczarowaniu i powrocie do Londynu udał się na spotkanie przy Aldersgate, gdzie grupa wierzących czytała wstęp do komentarza poprzedzającego List do Rzymian pióra Marcina Lutera. Wtedy właśnie, w tym miejscu 24 maja 1738 r. John Wesley usłyszał Ewangelię być może po raz pierwszy. Wkrótce stanął on na czele jednego z największych przebudzeń w dziejach świata.

III. WYSTRZEGANIE SIĘ HEREZJI

Jak mieliśmy okazję zauważyć, jeden z problemów, z jakimi na ogół musi się zmierzyć ruch zakładania kościołów, dotyczy nauczania (1 Tym. 1:3-5). Można założyć wiele kościołów, jeśli jednak nie opierają się one na silnym biblijnym nauczaniu, mogą się wyłonić poważne problemy. Skrajności mogą sięgać od legalizmu do mistycyzmu. Wszelkie takie nauki muszą kierować się Pismem.

A. Portret Chrystusa

Portret to czyjaś dokładna podobizna. Karykatura natomiast, taka jak te znane nam z gazet czy rysunków w czasopiśmie ilustrowanych, zniekształca prawdziwy wizerunek po to, by podkreślić jedną czy dwie cechy podobizny danej osoby. Szkolenie przywódców w trzymaniu się zdrowego, rzetelnego nauczania zgodnego z Biblią pomoże Kościołowi stać się wiernym portretem Chrystusa. Często z powodu legalizmu lub różnych doświadczeń wierny portret Pana zamienia się w karykaturę. Ma to miejsce wówczas, gdy dane wyznanie lub grupa kościołów usilnie nakłania członków do stosowania tylko jednej bądź kilku części Pisma albo podkreśla wagę doświadczenia. Pamiętaj:

Doświadczenie należy interpretować w świetle Pisma, a nie odwrotnie. Pismo jest podstawą nauczania i szkolenia (2 Tym. 3:16-17).

Unikaj skrajnego legalizmu bądź mistycyzmu (Kol. 2:18-23). Raczej centrum wszystkiego uczyń Jezusa Chrystusa (Kol. 1:27-29; 2:2-3,6-9; 3:4,15-16).

Unikaj herezji, która może zniszczyć kościół.

B. Prawdziwe chrześcijaństwo wymaga miłości między chrześcijanami tak samo jak poprawnego nauczania

Zgodnie z tradycją przekazywaną przez kościół apostoł Jan napisał Pierwszy, Drugi i Trzeci List Jana podczas pobytu w Efezie. Jan stanowczo sprzeciwia się tym, którzy przekręcają nauczanie Chrystusa (1 Jana 2:22), a ich relacji nie cechuje chrześcijańska miłość (1 Jana 2:9).

Ludzie, którzy połączyli chrześcijaństwo z popularnymi w tamtych czasach filozofiami, wypaczyli poprawną naukę (1 Jan 4:1-3). Osoby pokroju Diotrefesa (3 Jan 9) byli takimi przywódcami kościoła, którzy wywoływali niezgodę i podziały, chcieli być najważniejsi i nie stosowali chrześcijańskiej miłości w swoich relacjach. Były apostoł potwierdził, że wiara stawiająca w centrum Chrystusa oraz więzi pełne chrześcijańskiej miłości są oznakami ruchu praktykującego prawdziwe chrześcijaństwo (1 Jana 5:1-2).

IV. ZASOBY

Jednym z zagadnień dotyczących ruchu SCP jest mobilizacja zasobów. Obejmują one środki finansowe, sprzęt, literaturę, umiejętności itp. Gdy ludzie nie posiadają środków do realizacji Bożego powołania, nie mogą wcielić w życie wizji SCP. W ruchach zakładania kościołów obowiązują dwie zasady odnośnie do zasobów.

A. Zasada samowystarczalności

Pismo naucza, że w pierwszym wieku częścią ruchu zakładania kościołów było wsparcie udzielane przez miejscową ludność. Paweł oczekiwał od kościołów, że będą wspierać finansowo swoich przywódców (1 Tyt. 5:17, 1 Kor. 9:3-12). Zasoby potrzebne do służby, łącznie z pieniędzmi, można czerpać z zewnątrz w celu zapoczątkowania nowej działalności. Jednak wypełnianie Wielkiego Nakazu Misyjnego w danym regionie powinno się odbywać głównie nakładem środków i inicjatywy wierzących tego regionu. U podstaw zasobów leży fundamentalna prawda mówiąca, że lud Boży dostarcza głównych narzędzi na dzieło Ewangelii. Do wspierania swojej działalności powinien wykorzystywać własne dziesięciny i ofiary.

Jak powiedział Jezus: „Bo gdzie jest twój skarb, tam będzie i serce twoje” (Mat. 6:21). Gdy ktoś daje z *własnych środków*, jego serce przywiązuje się do sprawy, na którą ofiaruje. Jeśli ludzie nie są ofiarni dla miejscowej służby, wówczas działalność jest pozbawiona szczerego wsparcia. Gdy jednak uznają, że dana służba czy program jest *ich* oraz że sukces lub porażka zależy od Bożego działania wśród nich samych, dochodzi do wyzwolenia potężnej mocy.

B. Zasada dzielenia się

Zbiórka z Galacji, Azji, Macedonii i Achai na rzecz potrzebujących wierzących z Jerozolimy (1 Kor. 16:1-2; 2 Kor. 8,9) pokazuje, że od kościołów oczekiwano nie tylko wspierania miejscowej służby, lecz także ofiarowania innym, którzy są w potrzebie. Dziś wprawdzie często zdarza się, że kościoły-matki zaspokajają finansowe potrzeby kościołów-córek, jednak przeciwne zjawisko miało miejsce, gdy Paweł zbierał pieniądze dla kościoła w Jerozolimie. Warto przy tym zwrócić uwagę, że zbiórka ta nie naruszała zasady samowystarczalności (2 Kor. 8:13-15).

Paweł na ogół sam zarabiał na swoje utrzymanie, aby nie być ciężarem dla innych (Dz. 18:2,3; 1 Kor. 4:12). Otrzymał jednak wsparcie od wierzących w Filipii (Filip. 4:15-20). Ciekawe, że często powtarzane słowa „*Bóg mój...zaspokoi każdą waszą potrzebę*” padły w gratulacjach składanych przez Pawła Filipianom za ich ofiarność na służbę zakładania kościołów.

Ofiarność finansowa jest podstawowym wymogiem chrześcijańskiego życia, który umożliwia kościołom służbę, ewangelizację i zakładanie nowych kościołów. Wierzący nigdy nie mieli być chciwi (1 Tyt. 6:3-10) i „więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (zobacz Dz. 20:32-35). W zasadzie większość ofiar w Nowym Testamencie dawali ludzie ubodzy, a w każdym razie przerastało to ich możliwości finansowe. Zamożni też odegrali istotną rolę w ruchu zakładania kościołów. Ci jednak, którym się dobrze powodzi, powinni wziąć pod uwagę sześć wskazówek zawartych w Pierwszym Liście do Tymoteusza 6:17-19 adresowanych do bogatych chrześcijan: nie powinni oni być wyniośli ani pokładać nadziei w bogactwie, lecz wyłącznie w Bogu, świadczyć dobro, bogacić się w dobre czyny, być hojnymi i chętnymi do dzielenia się. Czy rozmawiałeś z zamożnymi osobami w swoim kościele o tych sześciu skierowanych do nich zaleceniach?

V. STRATEGIE EWANGELIZACJI I ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Jak można utrzymać zapał rozpalający ruchy zakładania kościołów? Jest to kolejne wyzwanie, przed którym stają przywódcy zakładający nowe kościoły.

A. Celowanie w to, z czym ludzie się na ogół utożsamiają oraz w czym pokładają nadzieję (Dz. 2:14-40)

Właściwe słowa wypowiedziane we właściwym czasie poruszają ludzkie serca. Paweł poprosił kościół w Efezie o modlitwę, by posłużył się właściwymi słowami podczas głoszenia Ewangelii (Efez. 6:19). W każdej kulturze i narodzie Jezus jest odpowiedzią. Jakikolwiek są tajemnice i głębokie pytania danego narodu, jest pewne kluczowe przesłanie, które wymówione w odpowiednim czasie poruszy wielu do powierzenia życia Jezusowi Chrystusowi.

W dniu Pięćdziesiątnicy w drugim rozdziale Dziejów apostoł Piotr przemówił do tego, z czym ludzie się na ogół utożsamiali i w czym pokładali nadzieję (Dz. 2:14). W tamtym okresie wszyscy tęsknie oczekiwali nawiedzenia przez Boga pokonanego i rozproszonego narodu Izraela. Piotr powiedział o dniach, kiedy Duch Boży nie będzie już przemawiał tylko poprzez elitarną społeczność proroków, ale przez synów i córki, młodzieńców i starców, a nawet niewolników (Dz. 2:17-21)! Później Szczepan, świadom tego, jak bardzo Żydzi cenili sobie swoją historię, wyjaśnił, jak mogą odnaleźć swój wspólny cel w przyjściu Jezusa (Dz. 7). Paweł odwołał się do greckiego zamiłowania do nowej i tajemniczej prawdy, gdy mówił Ateńczykom, że teraz mogą poznać tajemnicę *nieznanego* Boga (Dz. 17:22-33).

Zakładanie kościołów aż do nasycenia zajmuje należne sobie miejsce w narodzie, gdy założyciele nauczą się przemawiać do tego, z czym ludzie się utożsamiają i w czym pokładają nadzieję. Gdy wyjaśnia się Ewangelię w kontekście historyczno-kulturowym danego narodu, zyskuje ona największą atrakcyjność i siłę oddziaływania. Innym godnym uwagi sposobem zastosowania tej zasady jest sformułowanie „wezwania do czynu”. Jeśli wezwanie to może się odwołać do powszechnej ludzkiej tożsamości i nadziei, ma duże szanse na wzbudzenie w nich motywacji.

B. Wykorzystywanie szczególnych wydarzeń i okresów

Wielkie wydarzenia i święta obchodzone w danym narodzie, regionie, mieście czy wiosce mogą zaoszczędzić założycielom kościołów czasu i fadygi. Narodziny Kościoła miały miejsce w czasie ważnego święta, gdy tysiące Żydów, prozelitów i pobożnych ludzi ścigało do Jerozolimy z całego świata (Dz. 2). Po pobycie w Jerozolimie pielgrzymi ci zabrali swoją nową wiarę do swoich ojczystych krajów. To wyjaśnia, dlaczego kościół w Rzymie był już dawno założony, zanim jeszcze trafił tam ktokolwiek z apostołów.

Podczas swych ostatnich odwiedzin w Jerozolimie Paweł pragnął przyjść na dzień Pięćdziesiątnicy (Dz. 20:16), być może z uwagi na obecność Żydów z całego świata. Gdy rozpoznali go Żydzi z Azji, oskarżyli go dając mu tym samym okazję do złożenia osobistego świadectwa przed wielonarodowym tłumem zebrany w świątyni (Dz. 21:27nn). Paweł nie planował tej sytuacji, ale wykorzystał ją do szerzenia Ewangelii.

Szczególne wydarzenia typu wręczanie Pucharu Świata, uroczystości i święta narodowe, które i tak już przyciągają tłumy, są doskonałą okazją do ewangelizacji. Zakładanie kościołów przynosi lepsze efekty, gdy otwarte osoby przychodzą na takie masowe wydarzenie, niż gdy założyciele wkładają wiele wysiłku w wyszukiwanie i przyciąganie ludzi bądź organizowanie wielkiej, kosztownej kampanii. Okazjami do ewangelizacji na mniejszą skalę mogą być przyjęcia urodzinowe, imieninowe, chrześcijańskie śluby lub pogrzeby. Jeśli towarzyszyć temu

będzie odpowiednie prowadzenie w uczniostwie, może się to przyczynić zarówno do zakładania kościołów, jak i ich wzrostu.

C. Ewangelizacja przedstawicieli władz

Przedstawiciele władz należy brać pod uwagę podczas każdej akcji ewangelizacyjnej. Jezus podał apostołowi Pawłowi swoją strategię ewangelizacyjną, gdy powiedział: „Wybrałem sobie tego człowieka za narzędzie. On zanieś imię moje do pogan i królów” (Dz. 9:15). Paweł zastosował tę metodę składając świadectwo przed rzymskim prokonsulem Cypru, Sergiuszem Pawłem (Dz. 13:7) oraz przed Feliksem, przekupnym namiestnikiem Judei i jego następcą, Porcjuszem Festusem (Dz. 24), potem przed Herodem Agryppą (Dz. 25, 26) oraz Publiuszem, namiestnikiem Malty (Dz. 28:7-10). Choć nie znamy szczegółów, możemy być pewni, że Paweł świadczył też w obecności rzymskiego Cezara Nerona (Dz. 27:24). Dzięki wyprawie do Rzymu i odwołaniu się do Cezara misja Pawła z działalności o zasięgu regionalnym zmieniła się w misję o znaczeniu międzynarodowym (Dz. 19:21, Rzym. 1:15).

Zanim kościoły danego narodu mogą świadczyć narodowym przywódcom, powinny się o nich publicznie modlić (1 Tyt. 2:1-2). Skutkiem tego będzie przyzwolenie społeczeństwa na to, by chrześcijanie „mogli prowadzić życie ciche i spokojne z całą pobożnością i godnością”. Co więcej, gdy przedstawiciele władz poznają Ewangelię dzięki wyraźnemu świadectwu wierzących danego narodu, to przywódcy rządu, mimo braku nawrócenia, rozumieją, jaki wpływ wywierają chrześcijanie na swoje społeczeństwo. Jeśli przywódcy narodu mają zamiar dobrze rządzić krajem, będą okazywać życzliwość i szacunek wobec praktykowanych przez chrześcijan wartości.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jakie są niektóre problemy trapiące ruchy zakładania kościołów? Jak Biblia pomaga nam reagować w takich sytuacjach?
- Jakie heretyckie nauki zagrażają Kościołowi w twoim regionie? Jakie fragmenty Pisma odnoszą się do tych zagadnień?
- Jakie są nadzieje i marzenia ludzi, którym służysz?
- Czy masz regionalny plan zakładania kościołów w sąsiednich miastach?

PLAN DZIAŁANIA

Wymień trzy ważniejsze wydarzenia kulturalne w swoim kraju i powiedz, jak można je wykorzystać jako część strategii zakładania kościoła.

WIZJA SCP

LEKcja

13

Wizja i działanie teleskopu

ZANOSZENIE EWANGELII ŚWIATU

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest motywowanie lokalnych kościołów do podejmowania służby o zasięgu lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i ogólnoświatowym.

Główne punkty

- Chrześcijanie muszą patrzeć na świat z perspektywy Bożego żniwa.
- Kościoły powinny być zaangażowane w służbę na poziomie lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i międzynarodowym.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak uzyskać biblijną wizję postępu Ewangelii, zaczynając lokalnie i idąc aż „po krańce ziemi”.
- Znać zasadę korzystania z „teleskopu”, aby maksymalnie wykorzystać środki, jakimi dysponuje kościół, do ewangelizacji świata.
- Mieć swój udział we wprowadzaniu w życie biblijnej wizji na poziomie lokalnym, regionalnym, ponadkulturowym i w skali całego świata.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Pod koniec lekcji daj uczestnikom kursu czas na przemyślenie i wypełnienie diagramu teleskopu na ilustracji 13.3. To pomoże im dostrzec ich „Judeę, Samarię i krańce ziemi”. Pan może posłużyć się tą lekcją, by wezwać niektórych uczestników kursu do międzynarodowej pracy misyjnej lub do modlitwy o wysłanie międzynarodowych pracowników z zakładanych przez nich kościołów.

WPROWADZENIE

Kościół musi być posłuszny Wielkiemu Nakazowi Misyjnemu przez czynienie uczniów *we własnym narodzie i we wszystkich narodach*. W tej lekcji będziemy rozważać fragment z Dziejów Apostolskich 1:8, gdzie czytamy, że mamy być świadkami Jezusa w Jerozolimie (lokalnie), w Judei (regionalnie), w Samarii (międzynarodowo) i aż po krańce ziemi (nowe kultury, języki i miejsca).

I. DEFINICJE WIZJI I TELESKOPU

Aby lokalne kościoły mogły skutecznie uczestniczyć w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, potrzebują **wizji**. Wizja to zdolność patrzenia ponad tym, co jest, aby zobaczyć to, co może być. Duchowa wizja pozyskania świata dla Jezusa Chrystusa to zdolność do postrzegania narodów, regionów i ludów świata jako miejsc i ludzi, do których dotrze Ewangelia poprzez ewangelizację i zakładanie kościołów.

Wizja jest jedynie wspaniałą ideą, dopóki nie stanie się rzeczywistością. Zastosowanie **teleskopu** to metafora opisująca różne typy przenikania do świata (geograficznie i kulturowo), które musi stosować kościół, aby wypełnić Wielki Nakaz Misyjny. Rozwijający się i wychodzący na zewnątrz kościół jest jak teleskop, który wydłuża się, pozwalając wyraźnie zobaczyć coraz dalsze przedmioty. Każdy rodzaj przenikania będzie wymagał od lokalnego kościoła podjęcia konkretnych kroków ofiarności i oddania dla postępu Ewangelii. Kościoły lokalne powinny zanosić Ewangelię ludziom ze swoich środowisk, narodów oraz innych krajów.

Rozwijający się i wychodzący na zewnątrz kościół jest jak teleskop, który wydłuża się, pozwalając wyraźnie zobaczyć coraz dalsze przedmioty.

II. PATRZENIE Z WIZJĄ BOŻEGO ŻNIWA

Jezus wzywa Kościół do wizji Jego żniwa ludzkich dusz. On posłużył się metaforą żniwa w Ewangelii Mateusza 9:38, nakazując uczniom modlić się, aby wystarczyło robotników na to wielkie żniwo. W dniu Pięćdziesiątnicy Izrael obchodził święto żniw. Tego dnia wraz z nadejściem Ducha Świętego wizja żniwa uległa przemianie i narodził się kościół. Zamiast cieszyć się żniwami kościół głosił chwałę Boga narodom w ich własnych językach, zbierając żniwo ludzkich dusz: trzy tysiące pierwszego dnia! Ci ludzie przychodzący do Chrystusa nadali nowe znaczenie Bożemu żniwu i stali się częścią nowego kościoła.

Posługując się terminologią *zakładania kościoła* możemy powiedzieć, że w dniu zesłania Ducha Świętego został założony pierwszy kościół nowotestamentowy. Kościół, który powstał tego dnia, rozmnożył się ponad milion razy na wszystkich zamieszkałych kontynentach ziemi! Żniwa muszą jednak trwać dalej, ponieważ trzeba „zasiać” kilka milionów nowych kościołów. Jim Montgomery w swojej książce *DAWN 2000* stwierdza, że trzeba założyć około siedmiu milionów nowych kościołów, aby dotrzeć do całego świata. Naszą wizją jest głoszenie Ewangelii, zakładanie kościołów i przyprowadzanie ludzi do kościoła jako uczniów i naśladowców Jezusa Chrystusa. Kościół uzyskuje wizję Bożego żniwa „otwierając swoje oczy” i „patrząc na pola” świata. Wizja jest początkiem przygody kościoła w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego.

... trzeba założyć około siedmiu milionów nowych kościołów, aby dotrzeć do całego świata.

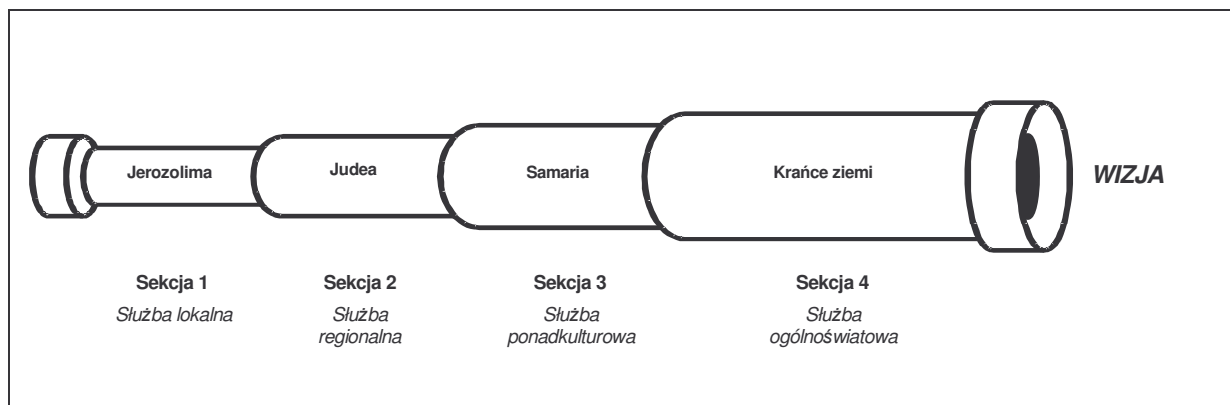
III. KORZYSTANIE Z TELESKOPU DLA BOŻEGO ŻNIWA

Fragment z Dziejów Apostolskich 1:8 opisuje stopniowy wzrost kościoła od Jerozolimy aż po krańce świata, a także daje pewien zarys księgi Dziejów Apostolskich (patrz Tabela 13.1).

Tabela 13.1 Dzieje Apostolskie 1:8

DZIEJE 1:8:	„Jerozolima”	„Judea”	„i Samaria”	Krańce ziemi
Znaczenie	Lokalne miasto	Region	Sąsiedni region	Świat
Plan Dziejów Apostolskich	Dzieje Apostolskie 1-8 (Dzieje 5:28)	Dzieje Apostolskie 8-12 (Dzieje 8:5)		Dzieje Apostolskie 13-28 (Rzym. 15:19)
Biblijny przykład	„Tesalonika” 1 Tes. 1:6	„Macedonia” 1 Tes. 1:7	„i Achaja” 1 Tes. 1:7	„wszędzie” 1 Tes. 1:8

W dawnych czasach zdolny nawigator mógł poszerzyć swoją wizję używając teleskopu. Gdy wydłużał teleskop, odległe miejsca, które z trudnością dostrzegał gołym okiem, stawały się bliższe i wyraźniejsze. Stosując tę analogię do wypełnienia Wielkiego Nakazu Misyjnego wyobraź sobie teleskop składający się z czterech części (Ilustracja 13.2). Zauważ, że każda część teleskopu odpowiada nakazowi Jezusa danemu uczniom w Dziejach Apostolskich 1:8: „(...) i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i Samarii, i aż po krańce ziemi”.

Ilustracja 13.2 Nasycaenie świata Ewangelią (korzystanie z teleskopu)**A. Sekcja 1: Służba lokalna**

Otwierając pierwszą sekcję teleskopu możemy patrzeć na lokalną służbę kościoła. Uczniowie, którzy pierwsi usłyszeli to polecenie, wykonali je napełniając Jerozolimę nauczaniem o Jezusie (Dzieje Apostolskie 5:28).

Jednym z twoich pierwszych zadań w programie tego kursu było określenie „obszaru docelowego”, w którym obecnie starasz się założyć kościół (Podręcznik pierwszy, Wizja, Dodatek 4A: „Rozumienie swojego obszaru docelowego”). W ten sposób twoja służba zakładania kościoła została skoncentrowana na pojedynczej małej miejscowości lub osiedlu w większym mieście w obrębie twojego obszaru docelowego. Gdy twój kościół zostanie już założony, będzie dalej służył ludziom na tym obszarze geograficznym. To jest „Jerozolima” tego lokalnego kościoła.

Natura twojej Jerozolimy będzie decydować o tym, jak będziesz docierać do ludzi z Ewangelią. Bardzo niewiele miast ma jednakowy charakter. Większość z nich zamieszkują ludzie w różnym wieku, o różnym wykształceniu, kulturze, pochodzeniu etnicznym, języku itp. Mało prawdopodobne jest, by jeden kościół mógł zaspokoić szeroki zakres potrzeb istniejących w takiej sytuacji. Poza tym wiele miast jest tak rozległych, że konieczność dojazdu do centrum może stanowić przeszkodę dla uczestnictwa w spotkaniach kościoła. Naszym celem jest kościół lokalny, do którego każdy będzie miał swobodny dostęp. Istnienie jednego lokalnego kościoła w mieście rzadko oznacza wykonanie naszego zadania. Najlepszą metodą wykonania go jest pomnażanie kościołów.

Istnienie jednego lokalnego kościoła w mieście rzadko oznacza wykonanie naszego zadania.

Nakaz naszego Pana jest jasny. Mamy docierać z Ewangelią do ludzi zgubionych. Oni nie mają obowiązku przychodzić do nas. Z pomocą Boga wzrastający kościół lokalny będzie modlił się za ludzi zgubionych w swoim mieście, którym nikt nie głosi Ewangelii, i będzie aktywnie składał im świadectwo.

B. Sekcja 2: Służba regionalna

Dalsze otwarcie teleskopu do sekcji drugiej pozwala kościołowi na spojrzenie poza własny kontekst lokalny, na szerszy obszar geograficzny. Zasada ta według słów z Dziejów Apostolskich 1:8 oznacza składanie świadectwa w Judei. Służba tego typu mobilizuje wierzących do zakładania nowego kościoła na pobliskim obszarze geograficznym, gdzie kultura i język prawdopodobnie będą takie same jak członków lokalnego kościoła. Rezultatem tego rodzaju służby będzie pierwszy kościół-córka.

W pewnym sensie „owocem” kościoła nie jest nowy nawrócony, ale nowy kościół.

Każdy kościół już od początku swojego istnienia powinien mieć świadomość, że jego celem jest pomnażanie się. W przyrodzie wszystkie żywe organizmy prędzej lub później przestają rosnać lub nawet umierają, ale ich owoce czy potomstwo żyje dalej. Podobnie jest w służbie kościoła. W pewnym sensie „owocem” kościoła nie jest nowy nawrócony, ale nowy kościół. Najskuteczniejszym sposobem wywarcia wpływu na region jest pomnażanie się kościoła, zakładanie kościołów-córek.

Przykład

W Brazylii na przestrzeni dwudziestu lat jeden kościół wypełnił swój obszar geograficzny zakładając 200 nowych kościołów. Misjonarz wysłany przez te kościoły do Albanii nauczał tam o pomnażaniu kościołów i powiedział: „Wzrost naszego kościoła był powolny w porównaniu z innymi. Ale gdy my zakładaliśmy nowy kościół, ten natychmiast planował założenie następnych kościołów-córek. Nasze kościoły wiedzą od samego początku, że ich celem jest zakładanie nowych kościołów”. To właśnie tego rodzaju myślenie i cel może zmobilizować kościoły od początku do służby nastawionej nie tylko na własny kościół, ale o szerszym zasięgu.

Gdy kościół ma pragnienie i wiarę wypełniania wizji „teleskopu” przez zakładanie nowych kościołów, będzie musiał wykonać kilka niezbędnych kroków. Założenie nowego kościoła wymaga większego oddania i ofiarności od członków istniejącego kościoła. Do kroków tych należy szkolenie pracowników, wysłanie ich, zbieranie funduszy, a co najważniejsze trwanie w modlitwie o wypełnienie wizji przez korzystanie z zasady teleskopu.

C. Sekcja 3: Służba ponadkulturowa

Otwarcie teleskopu do trzeciej sekcji można porównać do świadczenia w Samarii. Przedstawia ono zanieśnięcie Ewangelii do innej kultury. Choć Samarytanie nie znajdowali się daleko od wierzących pochodzenia żydowskiego w Jerozolimie i Judei, byli inną grupą kulturową i etniczną. Mieli wiele innych zwyczajów i tradycji, a także inne praktyki religijne. Choć Żydzi byli nastawieni wrogo do Samarytan, Jezus kochał jednych i drugich! Pierwsi uczniowie, a szczególnie Filip, wypełniając Wielki Nakaz Misyjny zanieśli Ewangelię do Samarii (Dzieje 8:4-25).

Kościół ma zadanie wychodzenia do ludzi z innych kultur i narodów. Możemy docierać do pobliskich grup etnicznych z Ewangelią pomimo konfliktów na tle politycznym czy etnicznym. Często będzie to wymagało odpowiedniego przygotowania wysyłanych ludzi do życia w innej kulturze, nauki języka i poznania kultury ludzi, wśród których będą zakładać kościół. To właśnie ten dodatkowy wysiłek często powoduje, że nowa praca rozwija się i pomnaża.

D. Sekcja 4: Służba międzynarodowa

Otwarcie teleskopu na jego pełną długość odpowiada krańcom ziemi z Dziejów Apostolskich 1:8. Oznacza objęcie służbą kościoła ludzi odległych geograficznie, kulturowo i językowo. Najlepszym biblijnym przykładem posłuszeństwa temu przykazaniu są wydarzenia opisane w trzynastym rozdziale Dziejów Apostolskich i dalej, kiedy to Paweł i Barnaba (a później i inni) zostali wysłani do ponadkulturowej i międzynarodowej służby zakładania kościołów w innych narodach.

Przez modlitwę, ofiarność i wysyłanie misjonarzy aż na krańce ziemi kościół lokalny przechodzi cały proces korzystania z teleskopu. Jego służba dokonuje się na wszystkich poziomach: „w Jerozolimie, Judei, Samarii i aż po krańce ziemi”.

Nasze zadanie nie będzie ukończone, dopóki Ewangelia nie przeniknie całej ziemi, a wiadomość o zbawieniu nie zostanie przedstawiona każdemu człowiekowi. Troska o los obcych nam, zgubionych ludzi nie jest być może rzeczą „naturalną”. Jest to jednak pragnienie Boga i nasz obowiązek. Z chwilą gdy nowa grupa wierzących przekształca się w kościół, jej praca się nie kończy. Raczej jest to dopiero pierwszy krok w pasjonującej i pełnej błogosławieństw podróży dla Pana.

Według Biblii ważną rzeczą jest modlitwa za narody (Rzym. 10:1; 1 Tym. 2:1-2; Efez. 6:19). Kościoły powinny od początku swojego istnienia modlić się o dotarcie Ewangelii do „wszystkich narodów” (Mat. 28:18-20) i o robotników na żniwo. Czy ludzie w twoim kościele mają taką wizję? Czy są w nim ludzie, którzy modlą się za narody?

Na podstawie tej wizji misji możliwe jest także zastosowanie zasady teleskopu do finansowego wspierania misji. Kościół w Filippi wspierał finansowo Pawła i służbę zakładania kościołów (Filip. 4:17-19). Podobnie każdy kościół może wspierać finansowo misjonarzy pracujących w odległych miejscach, nawet jeżeli nie pochodzą z danego kościoła.

PRZYKŁAD

Luis Bush (który w Ameryce Łacińskiej stał na czele ruchu wysyłania misjonarzy przez kościoły) i inni przemierzali całą Amerykę Łacińską głosząc wizję misji jako część ruchu

COMIBAM (akronim od Ibero American Cooperation in Missions). Ich zawołaniem było: „Ameryka Łacińska – od pola misyjnego do bazy misyjnej!” W tamtych czasach kraje Ameryki Łacińskiej przechodziły przez trudności gospodarcze i wielu ludzi nie mogło zrozumieć, jak to możliwe, by wysłać misjonarzy do innych krajów, jeżeli sami mają poważne kłopoty finansowe. Luis posługiwał się przykładem Abrahama, którego ciało było prawie pozbawione życia, ale jego wiara była żywa. Ta właśnie wiara umożliwiła przyjęcie obietnicy syna. Luis porównywał słabość finansową do ciała Abrahama mówiąc: „W Ameryce Łacińskiej nie mamy pieniędzy – ALE MAMY WIARĘ!” Kościoły jeden po drugim przyjmowały wezwanie misyjne i od powstania COMIBAM w roku 1987 kościoły z Ameryki Łacińskiej wysłały tysiące misjonarzy. Miały one wiarę, a Bóg zatroszczył się o pieniądze!

Wspaniałym i radosnym doświadczeniem jest, gdy kościół spośród swoich najlepszych ludzi wysyła w świat misjonarzy. Ludzie głębiej utożsamiają się z Bożą miłością do narodów, gdy wysyłają kogoś, kto jest im bliski. Nie każdy kościół będzie mógł samodzielnie utrzymywać misjonarza. Możliwe jest jednak, by we współpracy z innymi kościołami wysyłać misjonarzy z lokalnego kościoła. Przez wysyłanie własnych misjonarzy członkowie lokalnego kościoła mogą odczuwać radości i trudności związane z zanoszeniem Ewangelii ludziom zgubionym.

IV. DUCHOWA MOC I WŁADZA

Od założenia kościoła na lokalnym obszarze docelowym do założenia kościoła na krańcach ziemi – kościół czyni to z upoważnienia Chrystusa i w mocy Ducha Świętego. Gdy Jezus dał swoim uczniom Wielki Nakaz Misyjny, rozpoczął słowami: „Dana mi jest wszelka *moc* na niebie i na ziemi” (Mat. 28:18). Zakończył zapewnieniem: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mat. 28:19). Obydwie te obietnice wyrażają zadanie uczniów: czynienie uczniami wszystkie narody.

Krótko przed powrotem do nieba Jezus obiecał swoim uczniom: „Ale weźmiecie *moc* Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was” (Dzieje 1:8). Rezultatem otrzymania tej mocy była zdolność do świadczenia o Chrystusie aż po krańce ziemi. Bóg dał swoim dzieciom upoważnienie i moc, aby umożliwić im czynienie ludzi uczniami Jezusa aż po krańce ziemi. Pozostała część Dziejów Apostolskich pokazuje, jak wierzący wychodzili z Bożego upoważnienia mimo sprzeciwu ziemskich władz. Byli zdecydowani słuchać raczej Boga niż człowieka. W ten sposób, dzięki mocy Ducha Świętego, Słowo Boże rozprzestrzeniło się po całym regionie.

Możemy bez obawy iść do naszych sąsiadów i dalej, wiedząc, że Bóg da nam wszystko, co potrzebne, aby czynić narody uczniami Jezusa.

Jako wierzący my także mamy za sobą autorytet Chrystusa, który w nas mieszka. Posiadamy moc Ducha Świętego. Możemy bez obawy iść do naszych sąsiadów i dalej, wiedząc, że Bóg da nam wszystko, co potrzebne, aby czynić narody uczniami Jezusa.

KONKLUZJA

Wizja i korzystanie z zasady teleskopu to cechy charakterystyczne posłusznego kościoła. Wizja to patrzenie w przyszłość na wypełnienie wielkiego zadania, które Pan dał swojemu Kościołowi, by zanieść Ewangelię aż po krańce ziemi. Korzystanie z zasady teleskopu to obraz posłusznego kościoła, posłusznie przenikającego świat. Jest to obraz lokalnego kościoła podejmującego konkretne kroki (modlitwa, ofiarność, posyłanie) w celu poszerzenia swojej służby geograficznie i kulturowo, aby zobaczyć, jak „chwała Boża pokrywa ziemię” (Iz. 11:92:14). Kościół lokalny nie musi najpierw dotrzeć do wszystkich ludzi w swoim sąsiedztwie, zanim zacznie się modlić i pracować nad założeniem innych kościołów i wysyłaniem misjonarzy do innych części świata. Wszystko to powinno dziać się w jego życiu równocześnie. Poza tym ważne jest, by nowo zakładane kościoły-córki, idąc za przykładem kościoła-matki, miały pragnienie nasycania świata Ewangelią. Możliwe jest, by z jednego miejsca lokalny kościół wywarł potężny wpływ i przyczynił się do rozwoju ruchu, który wypełni obietnicę z Dziejów Apostolskich 1:8.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

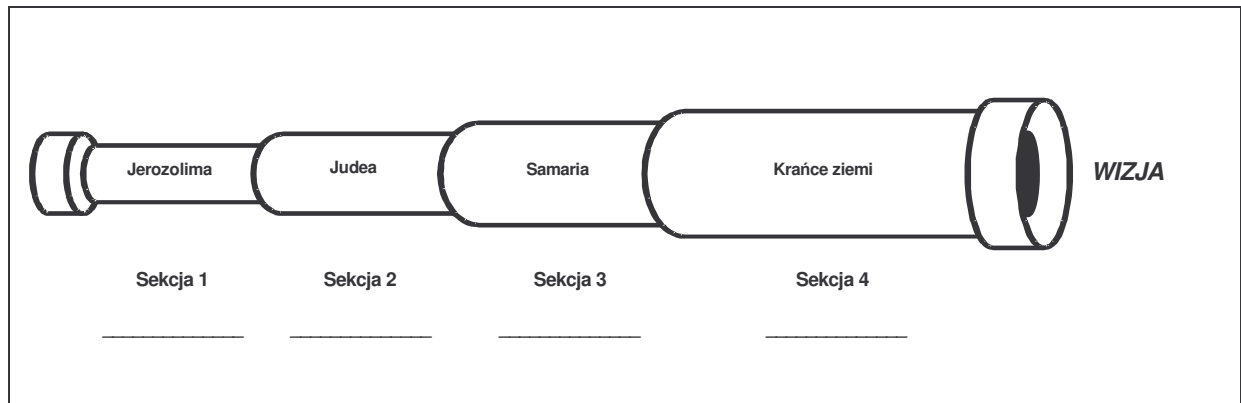
- Na jakie przeszkody napotyka wizja i jak możesz je pokonać?
- Jak możesz promować wizję i korzystanie z zasady teleskopu w swoich nowych kościołach?
- Dlaczego jeden kościół rzadko wystarcza, by dotrzeć z Ewangelią do całego miasta?

- Jak daleko sięga twój teleskop? Teleskop twojego kościoła?

PLAN DZIAŁANIA

- Korzystając z teleskopu pokazanego na Ilustracji 13.2, zacznij dzielić się ze swoim kościołem (kościółami) wizją docierania coraz dalej z Ewangelią.
- Spójrz na teleskop na Ilustracji 13.3 na następnej stronie. Dla każdej sekcji teleskopu napisz, czym jest twoja „Jerozolima, Judea, Samaria i krańce ziemi”. W jakich sekcjach twój kościół prowadzi aktywną działalność? Jeżeli jest sekcja teleskopu, w którą twój nowy kościół nie jest zaangażowany, co możesz zrobić, żeby ją promować?

Ilustracja 13.3 Korzystanie z teleskopu przez kościół lokalny

BIBLIOGRAFIA

Montgomery, Jim. *DAWN 2000: 7 Million More Churches To Go*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1989.

WIZJA SCP

14

LEKCJA

Mobilizacja

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc chrześcijanom zakładającym kościoły w rozumieniu strategicznej roli mobilizacji w ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- „Mobilizować” oznacza po prostu doprowadzać ludzi do gotowości uczestnictwa tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu.
- Wierzący powinni mieć mobilizację do walki z pełną siłą.
- Efektywnych chrześcijan, którzy mobilizują innych, cechuje wizja, wiara, dodawanie zachęty i wywieranie wpływu.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć doniosłą rolę mobilizacji.
- Znać cechy charakterystyczne efektywnych mobilizujących chrześcijan.
- Uczestniczyć w mobilizowaniu jednostek i lokalnych kościołów do zakładania kościołów.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Ta lekcja może mieć formę dyskusji. Przeznaczcie czas na omówienie definicji mobilizacji, przyjrzenie się biblijnym przykładom i omówienie praktycznego zastosowania mobilizacji w lokalnych kościołach. Przygotuj przykłady, pomysły i pomoce dotyczące mobilizacji, którymi możesz podzielić się z uczestnikami kursu.

WPROWADZENIE

W czasie wojny poczucie pilności i potrzeba przetrwania dominuje wszystkie ludzkie słowa i czyny. Niezależnie od tego, czy ludzie są na linii frontu w ogniu bitwy, czy też w domu z dala od bitwy, wojna wpływa na ich więzi z innymi, ich myśli i sposób wykorzystania czasu i środków. Zawołaniem podczas wojny jest MOBILIZACJA! Mobilizacja oznacza *wprowadzenie ludzi w stan gotowości do zaangażowania tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu.*

Gdy kościół dąży do wzrostu, stawką jest wieczny los milionów ludzi. Ci, którzy pracują nad mobilizacją, postrzegają rozwój Kościoła jako wojnę duchową. Z wojenną gorliwością nawołują do mobilizacji. W tej lekcji omówimy doniosłą rolę mobilizacji oraz kilka praktycznych sposobów, dzięki którym mobilizacja może zachęcić kościoły do większej skuteczności w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego.

I. CZYM JEST MOBILIZACJA? MOBILIZACJA OBEJMUJE:

A. Wspólną wizję

Mobilizacja jest niemożliwa bez wspólnej wizji. Dlaczego ludzie mieliby pracować razem, gdyby nie chcieli osiągnąć tego samego? Do czego mobilizowałbyś ludzi nie mając wizji?

Wspólna wizja zapewnia skupienie uwagi na mobilizacji. Wspólna wizja może pochodzić jedynie od Boga – tylko wizja od Pana może jednoczyć ludzi w duchowej walce. Jak stwierdzaliśmy wielokrotnie, pytanie w modlitwie: „Czego chce Bóg?”, jest prawdopodobnie najlepszym sposobem pobudzania wizji odnośnie do mobilizacji.

B. Szkolenie

Wspólna wizja nie od razu przynosi w rezultacie mobilizację. Ludzie potrzebują praktycznego przygotowania i wyposażenia do wypełniania wizji. Po wizji naturalną kolejną rzeczą następuje szkolenie. Jak wielu ludzi nie głosi Ewangelii, ponieważ nigdy nie zostali praktycznie przygotowani do dzielenia się swoją wiarą? Gdy ludziom brakuje praktycznego przygotowania do służenia Bogu tak, jak powinni, brak im mobilizacji. Mobilizacja może mieć miejsce tylko wtedy, gdy ludzie zostali odpowiednio przeszkoleni do służby.

C. Środki

Ilu jest ludzi, którzy chcieliby służyć Bogu jako misjonarze, ale nie mają wsparcia finansowego? Jak wielu innych dzieliłoby się Chrystusem z sąsiadami, gdyby tylko mieli odpowiednie narzędzie? Gdy ludziom brakuje środków do realizacji Bożego powołania, nie mają mobilizacji. Środki mogą przybierać wiele form. Jeśli jakaś kobieta daje swój rower chrześcijaninowi zakładającemu kościół, żeby mógł jeździć do części miasta, w której nikt nie głosi Ewangelii, to jest to dostarczanie środków. Jeśli międzynarodowa organizacja misyjna dostarcza kościołowi film *Jezus*, projektor i ekran, to także jest zaopatrywanie w środki.

Jak sądzisz, jakie środki są potrzebne, by rozpocząć i kontynuować ruch zakładania kościołów? Wypisz teraz kilka z nich.

D. Zajmowanie strategicznych pozycji

Kiedy armia otrzyma jedynie rozkazy (wizję) oraz jest przygotowana i zaopatrzona (środki), nie jest jeszcze zmobilizowana. Mobilizacja ma miejsce dopiero wtedy, gdy odpowiednio przygotowani ludzie znajdują się na odpowiednich *pozycjach* umożliwiających wykonywanie rozkazów. Gdy ludzie są zmobilizowani, pracują w różnych miejscach i różnymi sposobami, ale dla osiągnięcia tego samego celu. Jeżeli w jakimś regionie kościoły podwajają swoje wysiłki i kierują swoje środki i pracowników do ewangelizacji tej samej grupy ludzi, pozostawiając inne grupy bez świadectwa, to kościoły te są słabo zmobilizowane. Badanie terenu może pokazać, gdzie kościoły kierują swoje wysiłki i gdzie ich nie kierują i tym samym ujawnić najpilniejsze potrzeby.

II. DLACZEGO WIERZĄCY POWINNI BYĆ ZMOBILIZOWANI?

Jezus modlił się o jedność wśród swoich uczniów (Jana 17). Założył Kościół, by funkcjonował tak, jak ciało (1 Kor. 12, Rzym. 12). Bóg powołał cały kościół do niesienia Ewangelii całemu światu. Dlatego wyposaża każdego wierzącego w dary duchowe w celu mobilizacji.

Mobilizacja nie jest więc jedynie dobrym pomysłem, jest czymś koniecznym. Żadna część Ciała Chrystusa nie może być osamotniona w walce duchowej. Kościół działa najlepiej wtedy, gdy każda jego część jest zmobilizowana do osiągnięcia celu. Bez tego rodzaju mobilizacji kościoły walczą na osłabionych pozycjach, nie wykorzystując wszystkich możliwości swoich członków tak, jak Bóg zamierzył.

Żadna część Ciała Chrystusa nie może być osamotniona w walce duchowej. Bez mobilizacji kościoły walczą na osłabionych pozycjach.

Kościół jest Bożym narzędziem mobilizacji. Gdy całe Ciało Chrystusa będzie gorliwie mobilizować wierzących do świadczenia o Chrystusie, Bóg będzie wzmagał postępy kościoła w osiągnięciu celu czynienia ludzi uczniami Jezusa, tak we własnym narodzie, jak i w innych! Każda część Ciała musi rozumieć swoją rolę, a każdy dar musi znaleźć swój środek wyrazu. W ten sposób wszyscy członkowie Ciała łączą się we wspólnej sprawie i dążą do wspólnego celu.

III. BIBLIJNE PRZYKŁADY MOBILIZACJI**A. Nehemiasz**

Nehemiasz zmobilizował naród żydowski po powrocie z niewoli babilońskiej do odbudowy murów Jerozolimy. Uczynił to przedstawiając wizję, dostarczając środków i umieszczając ludzi na strategicznych pozycjach, tak by mogli wykorzystać swoje dary. Wizja i cel Nehemiasza, by odbudować mury Jerozolimy, pojawiły się wskutek informacji (badanie terenu), gdy usłyszał o warunkach, jakie panują w Jerozolimie, a także dzięki modlitwie (Neh. 1:2-4). Środki do wykonania swego zadania uzyskał od króla Artakserksesa (Neh. 2:7-9). Mądrze zdecydował, by ludzie odbudowali części muru położone najbliżej ich domu (Neh. 4:22-23).

Mobilizacja narodu żydowskiego w Jerozolimie doprowadziła do współpracy, która przyniosła lepsze rezultaty niż suma części. Mury zostały odbudowane w 52 dni, w zadziwiająco szybkim tempie, co wywołało lęk w okolicznych narodach (Neh. 6:15-16). Gdy Boży ludzie jednoczą się i pracują strategicznie nad realizacją Bożego planu – Bóg błogosławi w zdumiewający sposób.

B. Barnaba

Imię Barnaby brzmiało właściwie Józef, ale ponieważ tak dobrze wykorzystywał swój dar zachęcania, apostołowie nazwali go „Barnaba”, co znaczy „Syn Pocieszenia”. Był także szczodry i wspierał finansowo Boże dzieło w Jerozolimie (Dzieje 4:36-7). Pragnieniem Barnaby było dotarcie Ewangelii do całego świata. Służył on kościołowi w Antiochii, a potem zakładał kościoły na Cyprze i w Azji Mniejszej.

Największym wkładem Barnaby w głoszenie Ewangelii było zmobilizowanie do efektywnej służby apostoła Pawła. Po swoim nawróceniu na drodze do Damaszku Paweł udał się do Jerozolimy i próbował przyłączyć do uczniów, którzy powątpiewali w jego szczerą intencję i bali się go. Barnaba wierzył jednak w przekształcającą moc Boga w życiu Pawła. Rzykując własną reputację i być może także bezpieczeństwo wierzących w Jerozolimie przyprowadził Pawła do apostołów. Wyjaśnił im, jak Jezus ukazał się Pawłowi i jak ten głosił odważnie Ewangelię w Damaszku (Dzieje 9:26-31). Na podstawie zapewnienia Barnaby Paweł został przyjęty przez apostołów.

Gdy założony został kościół w Antiochii, Barnaba, widząc wielką okazję i potrzebę darów Pawła, udał się do Tarsu i przyprowadził go do kościoła w Antiochii. Paweł został jednym z przywódców tego kościoła i z tego właśnie miejsca rozpoczął swoją służbę zakładania kościołów na Cyprze i w Azji Mniejszej (Dzieje 13:1-3). We wszystkich tych okolicznościach Barnaba mobilizował Pawła, tak by ten wniósł swój wkład w rozwój Królestwa Bożego. Wyobraźmy sobie, co by było, gdyby Barnaba nie wykonał zadania mobilizacji. Wiele kościołów nie zostałoby założonych, wiele listów Nowego Testamentu mogłoby nie zostać napisanych. Czy znasz jakiegoś Pawła, który potrzebuje zachęty i mobilizacji?

C. Paweł

Widzimy wyraźnie, że Paweł był bardzo oddany mobilizowaniu kościoła. Mobilizował wiele kościołów w Macedonii i Achai do złożenia ofiary dla potrzebującego kościoła w Jerozolimie (Rzym. 15:25-27). W swoich listach często nauczał o darach duchowych (Rzym. 12, 1 Kor. 12, Efez. 4) i uświadamiał kościołom potencjał, jaki posiadały do pełnienia woli Boga (1 Kor. 1:4-9, Rzym. 15:14).

Paweł mobilizował wielu innych do realizowania wraz z nim Bożego powołania. Przygotował do służby Tymoteusza, wzywał go do śmiałego korzystania z darów duchowych i polecił mu mobilizować jeszcze wielu innych (2 Tym. 2:2). Tymoteusz nie jest z pewnością jedyną osobą zmobilizowaną przez Pawła. Prawdopodobnie ostatnia wyprawa misyjna Pawła miała też na celu praktyczne przygotowanie i mobilizację. W podróży tej towarzyszyło Pawłowi siedmiu ludzi, z których większość uczyła się od niego (Dzieje 20:4). W swoich listach Paweł wymienia Epafrasa, Demasa, Archippa, Tytusa, Febę i wielu innych. W szesnastym rozdziale Listu do Rzymian pozdrawia 27 osób – na wiele z nich wywarł wpływ lub pomagał im w służbie, o czym świadczy rozległa sieć ludzi, których zmobilizował podczas swoich wypraw.

IV. CECHY CHARAKTERYSTYCZNE EFEKTYWNYCH MOBILIZUJĄCYCH

Mobilizacja nie dokonuje się przez przypadek. Wymaga ona ludzi obdarzonych szczególnie zdolnością do mobilizacji innych. Ludzie ci, „mobilizujący chrześcijanie”, stwarzają warunki do tego, by kościół w naturalny sposób akceptował wizję, modlił się o jej realizację, przygotowywał i wysyłał przywódców i pracowników do realizacji naszego zadania. Cechuje ich:

A. Wizja

Mobilizujący chrześcijanie mają wizję dla świata. Pomagają innym, którym może być trudno dostrześć coś więcej niż lokalne potrzeby, zachęcają ich do wiary w to, że Bóg ma większe plany, niż mogliby kiedykolwiek pomyśleć. Niektóre regiony nie są zmobilizowane, ponieważ lokalnym kościołom brak wizji. W takiej sytuacji, gdy Boża wizja zostanie im w końcu przedstawiona, może stać się wezwaniem do działania prowadzącym do mobilizacji.

B. Wiara i zachęta

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wiary. Wiara oznacza wzniesienie się ponad obecną rzeczywistość i dostrzeganie tego, co Bóg może i chce dokonać. Jeżeli wiara przenosi góry, to czy nie może także sprawić, by kościoły przebudziły się i przyłączyły do zadania z Dziejów Apostolskich 1:8 i realizacji celu z Mateusza 28:18-20? Wiara to zaufanie Jezusowi, gdy mówi On, że zbuduje swój Kościół. Człowiek wiary będzie miał pasję dla kościoła.

Wiara mobilizującego chrześcijanina wpływa na jego sposób traktowania innych. Jak Barnaba, „Syn Pocieszenia”, wielu mobilizujących ma dar zachęcania. Potrafią wnieść się ponad niepowodzenia i zniechęcenia i koncentrować się na tym, co pozytywne. Mobilizujący pomagają chrześcijanom uświadamiać sobie, że są szczególnymi ludźmi, ponieważ należą do Boga, że Bóg wyposażył ich do służby innym i że dzięki Bożej łasce i mocy są w stanie zmieniać ten świat.

C. Wpływ

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wpływowi, którzy wykorzystują ten wpływ do realizacji Bożych celów. Ludzie słuchają ich i reagują, ponieważ są wiarygodni – cieszą się dobrą opinią w kościele, mają serce sługi i doświadczenie w służbie. Wielu mobilizujących to ludzie posiadający wyjątkową zdolność do pamiętania imion, twarzy i darów ludzi, których spotkali tylko raz. Dzięki temu potrafią łączyć ludzi, środki i okazje, przyczyniając się do rozwoju Bożego Królestwa.

Mobilizujący chrześcijanie to ludzie wpływowi, którzy wykorzystują ten wpływ do realizacji Bożych celów.
--

V. PRZYKŁADY MOBILIZACJI

O mobilizacji w kościele lokalnym można mówić wtedy, gdy jego członkowie posiadają wizję ewangelizacji zgubionych i działają w oparciu o tę wizję. Mobilizacja zmierza do ludzkiego serca – pomaga ludziom postrzegać świat oczami Boga. Większość mobilizacji dokonuje się na poziomie podstawowym, wśród członków lokalnego kościoła.

Poniżej podajemy kilka prostych pomysłów ułatwiających mobilizację członków lokalnego kościoła tak, by pomóc im uzyskać wizję dotarcia do świata z Ewangelią. Nie jest to lista wyczerpująca, ale może zachęcić cię do dalszych poszukiwań. Prawdopodobnie będziesz miał jakieś własne pomysły.

A. Wspólna modlitwa

Jednym z najważniejszych sposobów mobilizowania ludzi do ewangelizacji świata jest wspólna modlitwa. Mapy i informacje mogą zachęcać do konkretnej modlitwy o nie zbawionych ludzi i tereny, do których nie dotarła Ewangelia w twoim narodzie i na całym świecie. Gdy ludzie zaczynają modlić się za zgubionych, pragną angażować się w docieranie do nich. Jak wspomnieliśmy w innych lekcjach, marsze modlitewne i koncerty modlitwy również mogą być nieocenionym narzędziem dla Ducha Świętego na poruszanie ludzkich serc i napełnianie ich pragnieniem docierania do zgubionych.

Przykład

Każdego tygodnia jedna osoba dzieliła się krótką relacją na temat jakiegoś kraju lub narodu, po czym wszyscy modlili się, by Ewangelia przeniknęła serca i umysły tych ludzi. Grupa modliła się o posłanie misjonarzy do ludzi, którzy nie słyszeli Ewangelii, i o założenie pośród nich kościołów. Ta sama grupa modlitewna prosiła także, by Pan posłał kogoś z ich kościoła w zespole zakładającym kościoły, aby pracować tam, gdzie nie dotarła jeszcze Dobra Nowina. Gdy modlili się za narody nie znające Ewangelii, Bóg dał im szczególne pragnienie zaniesienia jej Kazachom w Azji Środkowej. W ciągu dwóch lat troje członków tej grupy wyjechało w charakterze misjonarzy do Kazachów. Członkowie lokalnego kościoła skupili swoją służbę misyjną na Kazachstanie i zaczęli wysyłać tam na krótki czas zespoły pomocy medycznej, robotników budowlanych, nauczycieli, muzyków i biznesmenów. W końcu kościół wysłał stały zespół zakładający kościoły do pracy w zachodnim Kazachstanie. Pierwotna grupa modlitewna rozwiązała się, ale jeszcze większa grupa ludzi spotyka się teraz co miesiąc, by modlić się za Kazachów.

B. Programy dziecięce i młodzieżowe, szkoła niedzielna

Jeżeli chcemy, by nasze dzieci miały serce dla ewangelizacji świata i były zaangażowane w budowanie Królestwa Bożego, powinniśmy dawać im okazje do doświadczenia takiej służby, gdy są jeszcze dziećmi. Dzieci są ważną częścią mobilizowania kościołów do ewangelizacji świata. Często stanowią ogniwo łączące nas z potrzebującymi zbawienia rodzinami. Dzieci, które dorastają oddane Jezusowi, często służą mu gorąco w wieku dorosłym.

Muzyka, drama, odwiedzanie misjonarzy, scenki i służba dla środowiska mogą być wykorzystane do nauczania dzieci o świecie i Bożej miłości do ludzi potrzebujących zbawienia, a także o Jego pragnieniu docierania do nich z Ewangelią. Mobilizujący chrześcijanie i przywódcy kościoła powinni posyłać swoich nauczycieli szkoły niedzielnej na konferencje i seminaria, na których mogą otrzymać materiały i przygotowanie do uczenia dzieci o ewangelizacji świata. Często modlitwa o rodzinę misjonarzy i prowadzenie z nią korespondencji czy zbieranie pieniędzy na specjalne przedsięwzięcia może pomóc dzieciom w zaangażowaniu się w ewangelizację świata, a także w poznaniu życia misjonarzy.

Jednym z najlepszych sposobów zachęcenia młodzieży do zaangażowania w ewangelizację świata jest włączenie ich do praktycznej służby. Przywódcy kościoła mogą stwarzać im okazje do angażowania się w służbę środowiskową, taką jak praca w domu dziecka, pomoc starszym, inwalidom, uchodźcom itp. Te okazje dają młodym ludziom szansę wzniesienia się ponad własne potrzeby i troski oraz uczą miłości do innych ludzi. Zespoły młodzieżowe mogą pomagać zespołom zakładającym kościoły przez muzykę, dramę i dzielenie się Ewangelią z potrzebującymi zbawienia młodymi ludźmi na terenie, gdzie twój kościół stara się założyć nowy kościół. Młodzieżowe spotkanie modlitwy za szkoły i potrzebujących zbawienia kolegów pomagają młodym zauważyć, jak Bóg może posłużyć się nimi jako swoimi ambasadorami w szkole.

Przykład

Za przykład może posłużyć pewne wydarzenie, jakie miało miejsce w roku 1992. Młodzieżowy zespół dramy z Holandii przyjechał na Węgry, by pomagać przez pewien czas zespołowi ewangelizacyjnemu służącemu w lokalnym kościele baptystów. W zespole ewangelizacyjnym było dwóch studentów college'u dla nauczycieli prowadzonego przez kościół reformowany. Mieli oni wizję założenia własnego zespołu dramy. Znaleźli siedmiu innych i zaczęli służbę w okolicznych kościołach. Dzięki ich świadectwu kilku ludzi poznało Jezusa i przyłączyło się do grupy. W ciągu następnych trzech lat 20 osób zostało przygotowanych do służby i uczestniczyło w grupie dramy. Wszyscy z tej dwudziestki są teraz aktywnymi członkami swoich lokalnych kościołów, a pięciu pracuje w charakterze pełnoetatowych misjonarzy.

C. Mobilizacja dorosłych

W roku 1722 bracia morawscy, będący na granicy unicestwienia z powodu prześladowań, znaleźli wolność do rozwoju na terenie germańskiego księcia Nicolausa Zinzendorfa. Opierali się na przymierzu, które podkreślało jedność, modlitwę, konieczność akceptacji i przebaczenia pośród wierzących oraz priorytet ewangelizacji. Duch Święty przekształcił tę grupę w roku 1727 w pierwszy ruch misyjny czasów nowożytnych. Do roku 1800 ruch ten wysłał prawie 1000 misjonarzy na każdy kontynent świata, zakładając tam nowe kościoły. To właśnie ich przykład

był natchnieniem dla Williama Carey'a w roku 1791, dając mu wizję zanieśienia Ewangelii na Daleki Wschód, co dało początek potężnemu ruchowi misyjnemu w dziewiętnastym wieku.

Pamiętaj, że mobilizować znaczy *doprowadzać ludzi do gotowości uczestnictwa tam, gdzie mogą wnieść największy wkład do wspólnej sprawy i wspólnego celu*. Dorośli muszą być przekonani o doniosłości ewangelizacji świata (wspólny cel) i muszą wiedzieć, jaka jest ich rola. Mobilizacja powinna dokonywać się przez biblijne nauczanie na temat natury i celu Kościoła, Wielkiego Nakazu Misyjnego i roli każdego wierzącego w ewangelizacji świata. Poza tym motywacją i inspiracją do uczestnictwa w ewangelizacji i zakładaniu kościołów mogą być biografie i historie z życia misjonarzy.

W końcu dawanie ludziom bezpośrednich okazji do uczestnictwa w ewangelizacji i zakładaniu kościołów może pomóc im znaleźć swoje miejsce w Bożych żniwach.

Przykład

Pewien lokalny kościół pomagał uchodźcom z Kambodży znajdować domy, meble i pracę. Gdy ludzie ci pytali, jak mogą się odwdziżyć, wierzący mówili: „Przychodźcie na nasze nabożeństwa”. Uchodźcy przychodzili, ale był pewien problem: ponieważ nie znali języka, siedzieli grzecznie w ławkach nie rozumiejąc ani słowa. Aby go rozwiązać, kościół zorganizował symultaniczne tłumaczenie, aby uchodźcy z Kambodży mogli uczestniczyć w nabożeństwie. Wkrótce o tłumaczenie poprosili też Wietnamczycy, Chińczycy i mówiący po hiszpańsku przybysze z Ameryki Łacińskiej. Ponieważ przychodzili też ludzie niesłyszący, kościół zorganizował tłumaczenie na język migowy. Kontakty z ludźmi z różnych kultur wzbudziły w członkach tego kościoła pragnienie głoszenia Ewangelii światu. Do dzisiaj kościół ten wysłał już ponad dwadzieścia rodzin na misje i w znacznym stopniu uczestniczy w zaspokajaniu ich potrzeb finansowych!

KONKLUZJA

Mobilizacja jest pracą duchową. Efektywni mobilizujący chrześcijanie mają wizję, wiarę i wpływ. Zachęcają innych i pomagają im uświadomić sobie dany im przez Boga potencjał. Pragną gorąco, by Boża chwała wypełniała ziemię. Przyczyniają się do postępu Ewangelii w świecie, nie realizacji własnych planów.

Ruch zakładający kościoły nie odniesie sukcesu bez skutecznej mobilizacji. Pomaga ona skoncentrować i wykorzystać istniejące zasoby i środki do ewangelizacji świata: zakładania nowych kościołów dla ludzi potrzebujących Ewangelii we własnym narodzie i innych. Gdy kościół nie jest zmobilizowany, nie walczy z pełną mocą.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego mobilizacja jest taka ważna?
- Czy wzorem Barnaby z entuzjazmem wykorzystasz ze swoich darów duchowych?
- Czy znasz kogoś, kto chce służyć Jezusowi, i można go zmobilizować do służby?
- Czy znasz kogoś, kto może być skutecznym mobilizującym chrześcijaninem?
- Wymień kilka konkretnych sposobów, dzięki którym możesz pomóc w mobilizowaniu do ewangelizacji i zakładania kościołów ludzi w twoim kościele.
- Jakie cechy mobilizującego chrześcijanina posiadasz w największym stopniu? Które sprawiają ci największą trudność?
- Jak możesz pomóc swojemu kościołowi w mobilizowaniu ludzi do głoszenia Ewangelii i pomnażania się przez zakładanie nowych kościołów?

PLAN DZIAŁANIA

- Zaczynaj służyć Bogu swoimi darami, wspierając nimi postęp Ewangelii.
- Poproś Boga, by położył ci na sercu kogoś, kto chce Mu służyć, zacznij zaprzyjaźniać się z nim i mobilizować go.
- Podaj trzy kroki, jakie możesz podjąć, aby mobilizować swój kościół do ewangelizacji i zakładania kościołów.

WIZJA SCP

15

LEKCJA

Następne kroki

ZAKŁADANIE KOLEJNYCH KOŚCIOŁÓW

Cel lekcji

Celem tej lekcji jest pomóc chrześcijaninowi zakładającemu kościoły przemyśleć decyzje dotyczące przyszłej służby dla niego samego, dla zespołu zakładającego kościoły i dla nowo założonego kościoła.

Główne punkty

- Gdy kościół zostanie już założony, przywódcy powinni przemyśleć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów.
- Nowo utworzone kościoły powinny rozumieć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów.

Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć możliwości przyszłej służby dla siebie samego, dla zespołu zakładającego kościoły i nowo założonego kościoła.
- Pracować wraz z zespołem zakładającym kościoły nad przejściem do następnych kroków służby.
- Pomagać nowo założonemu kościołowi w uświadomieniu sobie jego zadania wysyłania założycieli kościołów do zakładania kościołów-córek.
- Zastanowić się, jak może on zaangażować się w mobilizację innych do ruchu zakładania kościołów w swoim mieście lub regionie.

Propozycje dla prowadzących nauczanie

Lekcję tę najlepiej przeprowadzić w formie dyskusji. Podziel się własnymi doświadczeniami z przekazania innym służby w założonym kościele. Daj czas uczestnikom kursu na stawianie pytań i dzielenie się problemami, przed którymi stoją w swoich nowych sytuacjach służby.

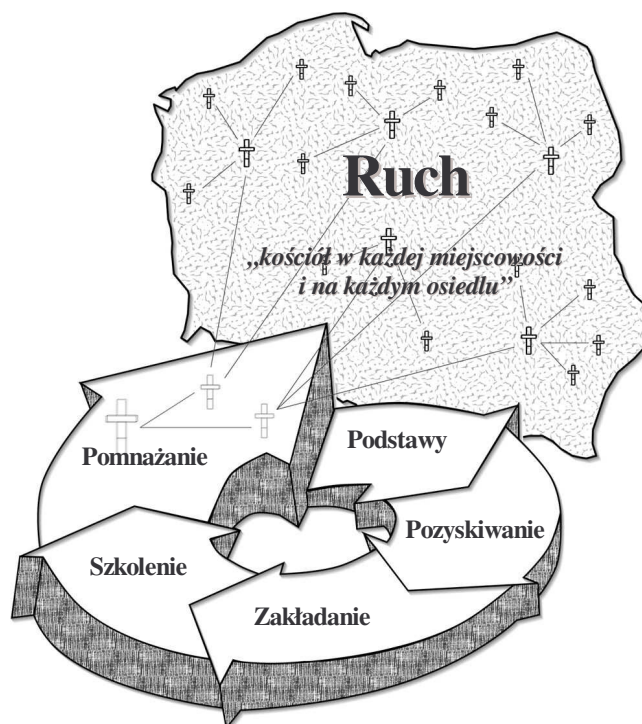
WPROWADZENIE

Zbliżamy się do końca praktycznego przygotowania dla chrześcijan zakładających kościoły. Być może w wyniku twojej służby nowy kościół został już założony lub wkrótce powstanie. To znaczy, że ważny cel został osiągnięty. Jest to jednak tylko jeden krok w całym procesie. Celem Wielkiego Nakazu Misyjnego nie jest założenie *jednego kościoła*, lecz raczej *pomnażanie kościołów* na całym świecie, kościołów, które będą czyniły ludzi uczniami Jezusa, całkowicie posłusznymi Panu.

Ta lekcja omawia rolę nowo założonego kościoła w ruchu zakładania kościołów oraz możliwości służby, które powinien rozważyć zespół zakładający kościoły jako następny krok w ruchu zakładania kościołów w swoim mieście lub regionie.

I. CYKL ZAKŁADANIA KOŚCIOŁÓW

Cykl zakładania kościołów (Ilustracja 15.1) ukazuje progresywną naturę naszego zadania. Gdy człowiek uwierzy w Chrystusa, powinien pozyskiwać dla Niego innych. Również gdy założony zostanie kościół, powinien zacząć zakładać nowe kościoły. Zadanie to nie zostanie ukończone, dopóki Ewangelia nie dotrze do wszystkich.

Ilustracja 15.1 Cykl zakładania kościołów**II. ROLA NOWEGO KOŚCIOŁA: POMNAŻANIE – ZAKŁADANIE KOŚCIOŁÓW-CÓREK**

Gdy kościół zostanie już założony, musi podjąć kilka ważnych decyzji. Pierwsza dotyczy tego, w jaki sposób nowy kościół będzie głosił Ewangelię i rozpocznie zakładanie *jednego lub więcej nowych kościołów*. Mamy nadzieję, że w wyniku twojej pracy nowo założony kościół jest „brzemenny”, to znaczy gotowy do pracy nad zakładaniem innych kościołów. Zgodnie z naszym pojmowaniem Bożego celu Bożą wizją jest budowanie ruchu zakładania kościołów rozszerzającego się na nowe obszary geograficzne i narody.

Rola nowo założonego kościoła będzie polegała na pomocy w wypełnieniu Wielkiego Nakazu Misyjnego w swoim środowisku, w pobliskich miejscowościach i w innych częściach świata (patrz Wizja SCP Lekcja 13: „Wizja i działanie teleskopu”). Wymaga to od przywódców nowego kościoła przygotowania jego członków do zakładania kościołów, powoływania i wysyłania założycieli kościołów i misjonarzy oraz współpracy z innymi kościołami lokalnymi, by pomóc im w wypełnieniu Bożego nakazu głoszenia Ewangelii ludziom potrzebującym zbawienia.

A. Podesycaj wizję

Jeżeli ludzie popadną w zadowolenie, wizją, która była natchnieniem dla założenia nowego kościoła, może się rozwiać. Powtarzanie pytania: „Co Bóg chce zrobić w naszym narodzie lub naszym regionie?” może rozpalić pragnienie nowych kościołów. Wiemy, że Bóg chce, by wszyscy usłyszeli Ewangelię. Kościoły świadome swego powołania są oddane zakładaniu nowych kościołów w całym regionach, narodach i grupach etnicznych.

Gdy nasza wizja sięga ponad kościół lokalny, widzimy większy obraz całości. Wizja Pawła, by ogłosić Ewangelię w prowincji Azji, miała charakter geograficzny (Dzieje Apostolskie 19:10). Można także mieć wizję dotarcia do jakiegoś narodu lub grupy etnicznej. W Liście do Galacjan 2:7-8 czytamy, że Piotr pracował z Żydami, a Paweł z poganami. W Liście do Rzymian 11:13 Paweł śmiało stwierdza: „Jestem apostołem pogan”. Do pozyskania jakiego terenu Bóg powołał ciebie? Do jakich grup ludzi żyjących na tym terenie trzeba dotrzeć z Ewangelią?

Przywódcy kościoła powinni nieustannie przypominać o celu, roli i odpowiedzialności kościoła za wypełnienie Wielkiego Nakazu Misyjnego. Gdy będą przygotowywać wierzących do służby, ci będą wzrastać duchowo i praktycznie rozwijając umiejętności służby i wizję. To powinno prowadzić do służb ewangelizacyjnych wśród ludzi potrzebujących zbawienia.

Na dłuższą metę Ewangelia będzie miała większy wpływ, jeżeli cały kościół będzie podążał do przodu razem. Niektórzy ludzie szybciej przejmują wizję niż inni. Ci, którzy już żyją wizją, powinni stale zachęcać innych do postępu. Ci, którzy poruszają się wolniej, mogą przydać ruchowi stabilności. Gdy zrozumieją wagę zakładania kościołów i pomocy w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego, ci „myśliciele” mogą pomóc w upewnieniu się, że każdy krok do przodu jest krokiem poważnym i zdrowym. Trzeba współpracy obu rodzajów ludzi, aby kościół stale docierał na nowe tereny z Ewangelią.

Pracuj ze swoim kościołem nad przemyśleniem zadania waszego kościoła wobec świata. Zdefiniujcie swoją Jerozolimę, Judeę, Samarię i krańce ziemi (patrz Wizja SCP Lekcja 13: „Wizja i działanie teleskopu”). Zachęcaj członków kościoła do poznawania różnych części świata, potrzeb ewangelizacji i zakładania kościołów oraz pracy misjonarzy. Jeżeli macie szkołę niedzielną, zachęcaj nauczycieli do prowadzenia zajęć na temat ewangelizacji świata i życia misjonarzy.

B. Wysyłajcie zespoły zakładające kościoły

Stosowany przez was model zakładania kościołów zadecyduje o sposobie szkolenia pracowników, finansowania przedsięwzięć, pozyskiwania pomocy z zewnątrz itp. Dodatek 3A w części Wizja SCP „Modele zakładania kościołów” w Podręczniku pierwszym podsumowuje kilka sposobów, którymi może posłużyć się twój kościół przy zakładaniu nowych kościołów.

Jeżeli posługujecie się modelem grup komórkowych, to zakładanie kościołów-córek jest dość proste. Gdy grupy komórkowe będą się pomnażać, mogą wysłać silną nową grupę, która pod kierunkiem przywódców kościoła przekształci się w nowy kościół docierający do ludzi na innym obszarze docelowym. Niektóre kościoły poprzestają na piętnastu aktywnych grupach komórkowych, a kiedy pojawi się pięć kolejnych, wysyłają je pod kierunkiem przywódców grup (włączając w to przywódcę obszaru) do tworzenia nowego kościoła.

Poniższe zalecenia mogą być pomocne w każdym niemal modelu:

Módl się i poszukuj tych, których Bóg powołuje do zakładania kościołów.

Modlitwa jest jednym z najpotężniejszych Bożych narzędzi, którym On posługuje się do rozbudzania wśród swoich ludzi wizji służby dla świata. Nowy kościół powinien modlić się o ewangelizację, a konkretnie o to, by Bóg powołał robotników na swoje żniwo zakładania kościołów.

Kościół jest głównym narzędziem Boga w ewangelizacji świata, a zakładanie kościołów to zadanie należące do całego kościoła. Dlatego możemy spodziewać się, że Bóg będzie wyznaczał członków naszego kościoła do dzieła zakładania kościołów, podobnie jak to miało miejsce w pierwotnym kościele (Dzieje Apostolskie 13:1-3). Poszukuj w swoim kościele ludzi, którzy odczuwają, że Bóg chce, by byli zaangażowani w zakładanie kościołów. Apostoł Paweł często mówił o swoim powołaniu (Rzym. 1:1, 1 Kor. 1:1, 2 Kor. 1:1, Gal. 1:1,15-16). Ta świadomość „bycia powołanym” przez Boga powoduje, że człowiek trwa w służbie, gdy wydaje się, że nie ma obiektywnych powodów, by trwać, lub gdy uczucia mówią: „Zrezygnuj!”

To „powołanie” do służby obejmuje:

- wzrastającą wizję służby;
- próby charakteru, wizji i służby wierzącego;
- potwierdzenie przez lokalny kościół, jego starszych, zespół służby i innych chrześcijan zakładających kościoły;
- wyposażenie w moc przez Ducha Świętego, aby wprowadzić powołanie w życie (1 Tym. 4:15, Efez. 3:7, Kol. 1:28-29).

Poza powyższymi cechami poszukuj gotowości do poświęceń dla Ewangelii. Zakładanie kościołów to praca na linii frontu bitwy o Królestwo Boże. Większość z dwunastu apostołów umarła męczeńską śmiercią za wiarę. Chrześcijanie zakładający kościoły będą ponosić ofiary. Nie zawsze będzie to oznaczać męczeńską śmierć, bycie rozbitkiem czy więzieniem, ale może oznaczać brak zrozumienia, rezygnację z osobistej wygody itp. Apostoł Paweł pisał o gotowości do rezygnacji z osobistych praw, aby tylko ogłosić ludziom Jezusa (1 Kor. 9).

Ustal, dokąd wysłać zespół zakładający kościoły.

Módl się i szukaj Bożego prowadzenia co do miejsca, gdzie powinieneś wysłać założycieli i zespoły zakładające kościoły. Przeprowadź badanie geograficzne terenu i grup ludzkich zamieszkujących obszar docelowy. (Patrz Wizja SCP Lekcja 4: „Zasady prowadzenia badań” w Podręczniku pierwszym). Wykorzystaj wyniki badania terenu do ustalenia potrzeb przygotowania członków zespołu założycielskiego, mobilizacji kościoła do modlitwy, wsparcia finansowego, opracowania strategii ewangelizacji i zakładania kościołów na obszarze docelowym.

Zmobilizuj środki, jakimi dysponuje kościół do zaangażowania w zakładanie kościołów.

Zakładanie kościołów dokonuje się najlepiej, gdy kościół zmobilizuje do tego celu środki, jakie ma do dyspozycji. Środki te obejmują ludzi, którzy będą stanowić zespół zakładający kościoły, finanse na utrzymanie tego zespołu, materiały i transport niezbędny w służbie zakładania kościołów, a także krótkoterminowych pomocników. Zaangażuj jak najwięcej ludzi w zakładanie nowego kościoła, choćby na krótki okres czasu. Członkowie kościoła mogą wspierać zespół zakładający kościoły przez marsze modlitewne, muzykę, przedsięwzięcia ewangelizacyjne i służby środowiskowe. To nie tylko ulży ciężarowi spoczywającemu na barkach zespołu zakładającego kościoły, ale także pomoże w budowaniu u członków kościoła wizji zakładania kościołów i docierania do ludzi potrzebujących zbawienia.

Przeprowadź szkolenie zespołu zakładającego kościoły, opiekuj się nim i bądź jego doradcą.

Ustal, jakie są potrzeby szkolenia dla zespołu zakładającego kościoły. Czy jego członkowie potrzebują szkolenia dla założycieli kościołów, przygotowania do życia w innej kulturze, szkolenia zawodowego? Większość niezbędnego szkolenia może odbyć się nieformalnie, czasami jednak konieczne może być także formalne wykształcenie, w zależności od potrzeb ludzi na obszarze docelowym. Gdy zespół jest już na miejscu, potrzebuje regularnych wizyt kogoś z przywódców kościoła z darem duszpasterskim. To pomoże we wzajemnej odpowiedzialności zespołu zakładającego kościoły i kościoła wysyłającego. Zapewni także zespołowi duchową i praktyczną pomoc w pracy nad trudnościami w kontaktach międzyludzkich i problemami, jakie powstaną w trakcie służby i wspólnej pracy zespołu. Oprócz opieki duszpasterskiej ważne jest, by zespół zakładający kościoły miał jednego lub kilku doradców, którzy będą pomagać mu w pracy nad poszczególnymi fazami procesu zakładania kościoła.

III. ROLA PIERWOTNEGO ZESPOŁU ZAKŁADAJĄCEGO KOŚCIOŁY: ROZPOCZĘCIE OD NOWA – ZAKŁADANIE NOWEGO KOŚCIOŁA

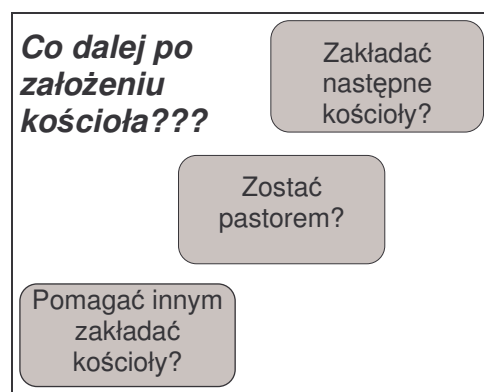
Czy chrześcijanin, który założył nowy kościół powinien kontynuować pracę „pioniera” czy „apostoła” i rozpocząć zakładanie nowego kościoła, czy też powinien pozostać i być pastorem założonego kościoła? Odpowiedź będzie zależała częściowo od jego darów. Czy jest powołany, by być pastorem, czy też ma służyć jako apostoł-pionier zakładający nowe kościoły? Służba pastora polega głównie na zajmowaniu się ludźmi w jednym kościele lokalnym. Chrześcijanie zakładający kościoły to stojący na linii frontu ewangelistów, którzy przenoszą się z miejsca na miejsce i przez całe swoje życie mogą założyć wiele kościołów. Decyzja dotycząca przyszłej służby zależy także od poczucia Bożej woli dla nich. Można to rozstrzygnąć w modlitwie.

Rozważ następujące możliwości:

A. Zespół zakładający kościoły idzie dalej

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły przekazuje przywództwo innym, a sam wraca do kościoła, który go wysłał, i rozpoczyna zakładanie nowego kościoła.

Gdy chrześcijanie zakładający kościoły mają dary apostołskie, będą chcieli zakładać następne kościoły. Jeśli taka jest wola Pana, należy ich do tego zachęcać. Pionierscy założyciele kościołów, jak duchowi rodzice, czują się odpowiedzialni za życie duchowe tych, którzy są częścią nowego kościoła i dlatego powinni poważnie zastanowić się, zanim odejdą. Założenie nowego kościoła i pozostawienie go zbyt szybko jest podobne do porzucenia dziecka przez rodzica. Apostoł Paweł utrzymywał stałą więź z kościołami, które założył – pisał listy, udzielał rad, gdy pojawiały się problemy. On sam też ustanawiał pierwszych starszych, którzy prowadzili nowo założone kościoły, zapewniając przez to ciągłą pieczę nad nimi. Trzeba to wziąć pod uwagę przy rozważaniu dalszych kroków służby dla zespołu.

Ważne pytanie związane z tą możliwością brzmi: „Komu zostanie przekazane przywództwo kościoła?” Chrześcijanie zakładający kościoły muszą przygotować kościół do zmiany przywództwa. Nowych przywódców można znaleźć w założonym kościele. Mądrze jest w nowo założonym kościele rozwijać i ustanawiać przywódców spośród tych, którzy od początku mieli jakiś udział w życiu kościoła. Jeżeli pastor czy przywódca zostanie powołany spoza kościoła, powinien wykazywać uzdolnienia duszpasterskie, a także taką samą wizję i wiarę, jakie zaszczerpiliście swojemu kościołowi.

Akceptacja nowych przywódców nie dokonuje się zazwyczaj łatwo i szybko. Między wyznaczonymi przywódcami a członkami kościoła powinna istnieć pewna więź. Dobrze jest opracować plan stopniowego nawiązywania bliskich relacji między nowymi przywódcami a ludźmi, a nie zaprowadzać gwałtowne zmiany, przypominające wrzucenie ludzi do lodowatej wody.

B. Zespół zakładający kościoły pozostaje, by objąć opieką duszpasterską nowo założony kościół

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły pozostaje w nowym kościele i zostaje jego pastorem.

Główne pytanie do rozważenia tutaj brzmi: „Czy chrześcijanin, który założył ten kościół, ma dary pasterskie?” Jeżeli przywódca typu pionier pozostaje nie mając darów duszpasterskich, członkowie kościoła być może nie będą otrzymywać pokarmu i troski, jakich potrzebują.

Możliwa jest też sytuacja, w której po znalezieniu pasterza pionierski przywódca pozostaje w kościele, aby organizować, szkolić i prowadzić nowe zespoły zakładające kościoły wysyłane przez ten kościół lokalny. Jeżeli przywódca pionier potrafi także być dobrym duszpasterzem dla nowego kościoła, pojawiają się wspaniałe okazje do postępu Ewangelii przez dalsze zakładanie kościołów. Tego rodzaju pastor będzie zazwyczaj nie tylko duszpasterzem nowego kościoła, ale będzie także przygotowywał innych założycieli kościołów oraz służbę zakładania kościołów na bazie swojego nowego kościoła.

C. Zespół zakładający kościoły staje się zespołem wsparcia dla innych

Chrześcijanin (zespół) zakładający kościoły pomaga innym w zakładaniu kościołów w regionie.

Wspieranie innych w zakładaniu kościołów polega na uświadomieniu im ich roli w napełnianiu kościołami miast, miasteczek i wsi oraz pokazaniu im, że *mogą to zrobić, gdy Bóg będzie pokazywał im jak*. Pomoc taka jest konieczną strategią dla postępu Ewangelii w całym regionie. Obejmuje ona przedstawianie wizji zakładania kościołów, a następnie praktyczne przygotowanie, wyposażanie i mobilizowanie tych, którzy przyjęli wizję. Zespół wsparcia to grupa ludzi pracujących razem nad tym, by przekazać innym wizję tego, co Bóg chce przez nich dokonać, a następnie pomóc im w realizacji tej wizji.

Wspieranie innych w zakładaniu kościołów polega na uświadomieniu im ich roli w napełnianiu kościołami miast, miasteczek i wsi oraz pokazaniu im, że *mogą to zrobić, gdy Bóg będzie im pokazywał, jak*.

Propaguj wizję

Rola zespołu wsparcia polega na ciągłym dzieleniu się wizją, która odpowiada na pytanie: „Czego Bóg pragnie dla tego regionu, miasta, narodu czy grupy ludzi?” Lansowanie wizji obejmuje głoszenie kazań i nauczanie na temat celu kościoła, roli przywództwa w kościele i natury Wielkiego Nakazu Misyjnego. Kościoły i wierzący potrzebują nieustannego przypominania o Bożych priorytetach, pragnieniach i Jego chęci pojednania ludzi ze sobą. Gdy ludzie odpowiadają na tę wizję, zespół wsparcia powinien pomagać im działać w oparciu o nią.

Zacznij organizować modlitwę

Modlitwa łączy nasze wysiłki z wysiłkami Boga. Zakładanie kościołów to praca duchowa, wymagająca duchowego trudu. Gdy ludzie będą odpowiadać na wizję wypełnienia kościołami swojego narodu, regionu czy miasta, zespół wsparcia może zacząć wzywać ich do wspólnej modlitwy o wypełnienie tej wizji. Może to być dwoje lub troje ludzi, jakaś grupka w kościele, ludzie z różnych kościołów, którzy mają tę samą wizję lub nawet całe kościoły modlące się razem. Chodzi o to, by coraz więcej ludzi modliło się o zakładanie kościołów.

Prowadź szkolenie i poradnictwo w zakresie służby zakładania kościołów

Jednym z najlepszych sposobów pomagania w zakładaniu kościołów jest wykorzystanie nowo założonego kościoła jako ośrodka szkoleniowego dla całego regionu. Prowadząc taki ośrodek przywódcy kościoła mają możliwość wpływania na innych i włączania ich w ruch zakładania kościołów. (Patrz Wizja SCP, Lekcja 16: „Szkolenie jako część ruchu zakładania kościołów”). Założyciele kościołów są wysyłani na szkolenie przez kościoły lub denominacje, z których pochodzą.

Rozwijaj współpracę w zakładaniu kościołów

Lokalne kościoły często są przekonane, że nie posiadają środków, by w pełni przygotować i utrzymać chrześcijan zakładających kościoły. Mimo to w dalszym ciągu są odpowiedzialne za swój udział w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego. Zespół wsparcia może ułatwić im nawiązanie współpracy między sobą w celu wspólnego wspierania i wysłania misjonarzy i chrześcijan zakładających kościoły do służby w określonej grupie ludzi czy regionie. Pozwoli to zwłaszcza małym kościołom na pełniejszy udział w wypełnianiu Wielkiego Nakazu Misyjnego niż gdyby były zdane na własne siły.

KONKLUZJA

W miarę umacniania się nowo założonego kościoła powinien on coraz lepiej rozumieć swoją rolę w ruchu zakładania kościołów. Powinien mieć pragnienie pomnażania się przez szkolenie i wysyłanie założycieli kościołów spośród swoich członków oraz przez modlitwę za ewangelizację świata. Zespół zakładający kościoły musi podjąć decyzje co do swej dalszej roli i przekazania przywództwa w założonym kościele. Wzrost i pomnażanie się nowego kościoła oraz zaangażowanie zespołu w ruch zakładania kościołów to ważne czynniki, które trzeba wziąć pod uwagę przy decydowaniu o następnych krokach służby.

Pomaganie innym jest kluczem do budowania ruchów zakładania kościołów. Zespół wsparcia to grupa ludzi, którzy pracują razem, by dzielić się wizją tego, co Bóg chce dokonać, a następnie pomagają tym, którzy przyjęli wizję, w jej realizacji. Jego rolą jest przekazywanie wizji, pomaganie w uzyskiwaniu środków, praktyczne przygotowanie i zachęcanie wierzących wszelkimi sposobami do zaangażowania się w ruch zakładania kościołów. Służba taka jest konieczna do zapoczątkowania ruchu zakładania kościołów na skalę regionalną lub ogólnokrajową.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Jaką rolę w zadaniu zakładania kościołów powinieneś obecnie przyjąć?
- Czy kościół, który zakładasz, ma wizję założenia kościoła-córki? Jeżeli nie, to jakie kroki podejmiesz, by przekazać ludziom tę wizję?
- Opisz różnice między apostołsko-pionierskim założycielem kościołów a pastorem w kategoriach powołania i darów.
- Jakie ofiary będziesz musiał ponieść na rzecz pomnażania się kościołów?
- Jak możesz pomóc zakładać kościoły innym osobom w kościele, który cię wysłał lub w nowo założonym przez siebie kościele?

PLAN DZIAŁANIA

- Wraz ze swoim zespołem zakładania kościołów i doradcą módlcie się i rozważcie, jaki powinien być wasz następny krok w służbie.
- Spróbuj rozpoznać jednego lub dwóch potencjalnych założycieli kościołów w swoim nowo założonym kościele. Poświęć im czas na rozmowę o ich wizji i służ im jako doradca w przygotowaniu do pracy w zespole zakładania kościołów.

WIZJA SCP

16

LEKCJA

Szkolenie jako element ruchu zakładania kościołów

PRZEKAZUJ DALEJ!

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest przedstawienie uczestnikom kursu praktycznych idei i wskazówek dotyczących dalszego szkolenia nowych założycieli kościołów w ramach rozwoju ruchu zakładania kościołów.

☞ Główne punkty

- Szkolenie jako część ruchu
- Proces szkolenia założycieli kościołów
- Dodatkowe rodzaje szkolenia

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć jak zacząć szkolenie założycieli kościołów.
- Znać zasadę szkolenia na rzecz ruchu.
- Uczestniczyć w dzieleniu się wizją ruchu zakładania kościołów, szkoleniu ludzi i pomnażaniu go.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Podziel się informacją, jak ten lub inne ośrodki szkoleniowe dla chrześcijan zakładających kościoły zostały założone w tym kraju lub w podobnym kontekście. Uwypuklij różne części tej lekcji (modlitwa, dzielenie się wizją, rozmowa z przywódcami itp.) i pokaż, jak doprowadziły one do powstania ośrodka, o którym będziesz mówił w przykładzie.

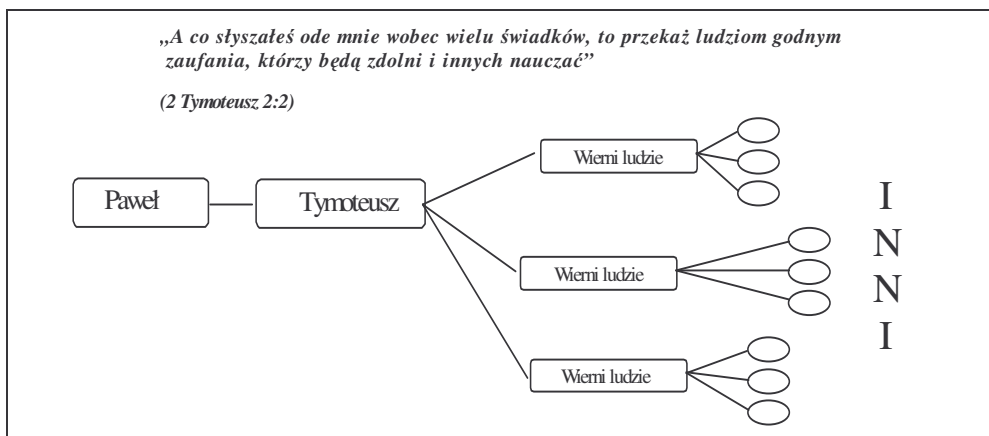
Proś Boga, żeby dał ci wiarę w to, że to szkolenie może się pomnażać.

I. SZKOLENIE JAKO CZĘŚĆ RUCHU

Aby doszło do nasycenia jakiegoś regionu kościołami, muszą one być założone wszędzie! Ktoś musi założyć te kościoły, dlatego do wykonania tego zadania potrzeba wystarczającej liczby założycieli.

Według Drugiego Listu do Tymoteusza 2:2 to, czego Paweł nauczał, było przeznaczone nie tylko dla niego, ale także dla innych, którym miał to przekazywać. Tymoteusz był odpowiedzialny za znalezienie i nauczanie wiernych ludzi. Ci wierni ludzie byli odpowiedzialni za znalezienie i nauczanie jeszcze innych. Paweł, Tymoteusz, wierni ludzie, inni: cztery pokolenia uczniów! (Zobacz ilustracja 16.1). W ten sposób dokonuje się pomnażanie.

Ilustracja 16.1 Szkolenie jako część ruchu

To znaczy, że ważne jest nie tylko szkolenie wszystkich wierzących, ale że każdy z nich powinien z kolei zacząć szkolić i czynić uczniami Jezusa innych. Szkolenie to odbywa się przez osobiste więzi z innymi, nie w ramach jakiegś formalnej instytucji.

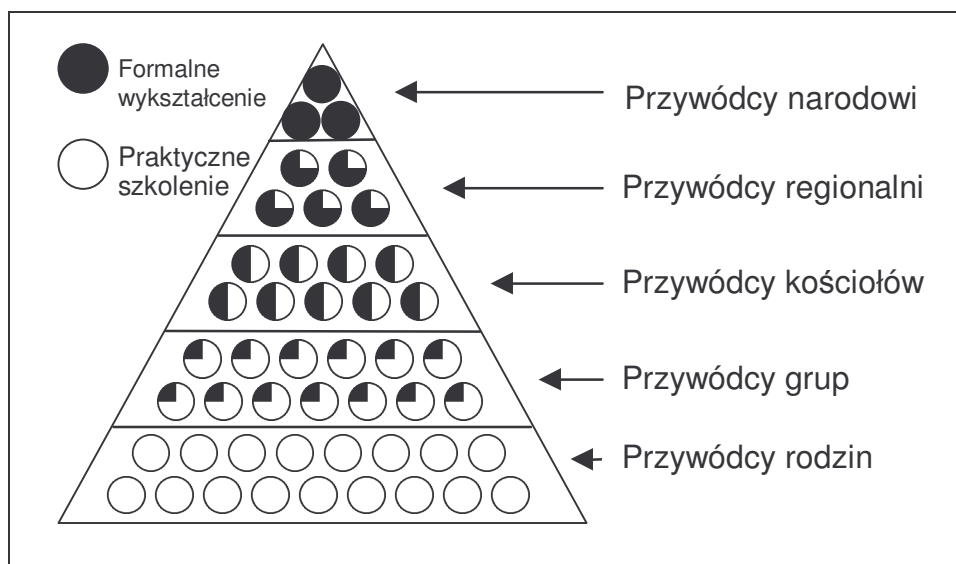
Jeśli zatem ruch zakładania kościołów ma się rozwijać i przenosić na następne pokolenia, założyciele kościołów muszą bezustannie szkolić innych. Podobnie jak apostołowie zostali przywódcami i nauczycielami innych, tak też niektórzy założyciele kościołów będą musieli zająć się szkoleniem i doradzaniem innym założycielom.

Skąd możesz wiedzieć, czy powinieneś się zaangażować w szkolenie chrześcijan zakładających kościoły?

- Czy Bóg posłużył się tobą w przemianianiu życia ludzi?
- Czy jeden z działów tego kursu jest dla ciebie szczególnie interesujący?
- Czy chcesz, by inni uczyli się tego, czego ty nauczyłeś się dzięki temu szkoleniu?
- Czy jesteś całkowicie przekonany, że Bóg chce, by pojawiały się nowe kościoły?
- Czy jesteś gotowy spróbować, wiedząc, że Pan jest po twojej stronie?

Choć formalna edukacja teologiczna odgrywa ważną rolę w kościele, nie jest ona przeznaczona dla każdego. Natomiast proces, w którym bardziej dojrzały wierzący prowadzi szkolenie mniej doświadczonych, jest dla każdego. Zakres formalnego wykształcenia potrzebny na każdym poziomie przywództwa zwiększa się, choć ilość przywódców się zmniejsza. Ilustracja 16.2 pokazuje tę zależność. Kościół potrzebuje wielu przywódców rodzin, ale nie potrzebują oni wiele formalnego czy teologicznego wykształcenia. Potrzebują raczej praktycznego szkolenia, które mogliby od razu wykorzystywać w swoich rodzinach. Rola przywództwa w rodzinie ma charakter nieformalny, ale jest bardzo realna. Wpływ tego przywództwa jest silny, nawet jeśli sprawują je ludzie młodzi (1 Tym. 4:12). Ogólnonarodowi przywódcy kościoła znajdują się natomiast na drugim biegunie; potrzebują zaawansowanego formalnego wykształcenia w dziedzinie teologii, służby, administracji, finansów itp. Na szczęście nie potrzebujemy tak wielu ogólnonarodowych przywódców kościoła, więc kościół nie jest skrajnie obciążony ich kształceniem.

Ilustracja 16.2 Szkolenie przywódców kościoła

Coraz trudniej jest zapewnić wykształcenie, gdy przechodzimy na wyższe poziomy przywództwa. W wielu częściach świata kościół po prostu nie jest w stanie zapewnić wykształcenia potrzebnego dla przywódców na poziomie regionalnym i narodowym, dlatego potrzebują oni kształcenia za granicą. Tak czy owak potrzebna jest co najmniej świadomość zapotrzebowania na przywództwo na tych poziomach, aby można było je zaspokajać w miarę potrzeb.

Każdy założyciel kościołów zarazem szkoli i stale wyposaża innych, by uczyli się i służyli w swoich wielu rolach od ewangelizacji do przywództwa w lokalnym kościele. Aby maksymalnie wykorzystać potencjał pomnażania kościoła, zawsze ważne jest rozpoznawanie i szkolenie innych do ważnego

zadania zakładania nowych kościołów. Inni też potrzebują szkolenia, jakie ty otrzymujesz w ramach tego programu, bez względu na to, jaką formę przybierze proces szkolenia.

II. PODSTAWY SZKOLENIA ZAŁOŻYCIELI KOŚCIOŁÓW

Szkolenie założycieli kościołów nie dokonuje się „samo przez się”. Wzywanie lokalnych kościołów do wysyłania ludzi na szkolenie, opracowanie materiałów szkoleniowych, w końcu szkolenie i doradzanie nowym założycielom wymaga ciężkiej pracy i modlitwy. Poniżej podajemy niektóre podstawowe elementy konieczne do dalszego szkolenia założycieli kościołów i przekazywania go innym jako części ruchu zakładania kościołów.

A. Motywuj do modlitwy

Ruch zakładania kościołów jest działaniem Boga. Modlitwa pokazuje, że oczekujemy na Boże działanie i czekamy na Boga, by wykonał swoją część, powodując otwarcie się niewierzących i chęć wierzących do udziału w tym zadaniu. Szukaj wsparcia modlitewnego w swoim kraju i poza nim. Módl się sam i zachęcaj innych do modlitwy o robotników na żniwo, warunki dla żniwa i grupy ludzi, którzy będą nawracać się do Chrystusa, jak nakazał Jezus w Ewangelii Mateusza 9:38, Pierwszym Liście do Tymoteusza 2:1-5 i Liście do Rzymian 10:1.

B. Buduj wizję

Dawaj ludziom wizję woli Boga dla ich narodu, regionu, miasta czy miasteczka. Pomóż im przyjąć wizję, która zakłada, że każdy człowiek powinien usłyszeć i zobaczyć Ewangelię w sposób zrozumiały w swojej kulturze przez świadectwo żywego kościoła w swojej miejscowości. Pomóż ludziom pracować nad zakładaniem kościołów, które będą się pomnażać, wzrastać i napelniać cały naród w Bożym czasie, gdy On będzie dawał odpowiednie warunki, wolność i robotników na żniwo.

Dzielenie się wizją z innymi może mieć wiele form: indywidualnie przez osobiste kontakty, w małych lub dużych grupach, gdy Bóg tworzy po temu okazje.

C. Spotykaj się z przywódcami i pastorami

Odwiedzaj przywódców i pastorów. To oni mają władzę i wpływ, by zachęcać ludzi do zaangażowania w zakładanie kościołów. Oni także wiedzą, którzy członkowie ich kościołów lub organizacji mają potencjał, by zostać skutecznymi założycielami kościołów.

Spotykając się z pastorami i przywódcami mów im śmiało: „Prowadzimy szkolenie dla chrześcijan zakładających kościoły”, a potem spytaj: „Czy znasz kogoś w swoim kościele (grupie), kto jest zainteresowany zakładaniem kościołów?” Powiedz im, jakie są korzyści z tego szkolenia oraz jak mogą się zaangażować w rozwój kościoła i czuwanie nad całym procesem.

D. Przygotuj i rozpowszechniaj literaturę

Przygotuj literaturę na tematy związane z ruchem zakładania kościołów i szkoleniem założycieli kościołów. Literatura dodaje wiarygodności twojemu działaniu i umożliwi wpływ tam, gdzie nie sięga twoja obecność. Przyspiesza także pomnażanie przywódców. Celowi temu mogą służyć podręczniki do szkolenia, które otrzymałeś podczas kursu dla założycieli kościołów. Inne środki przekazu, takie jak biuletyny, czasopisma, radio, e-mail i kasety video także będą mogły służyć temu celowi. Twoja literatura czy inne środki przekazu nie muszą mieć „najwyższej światowej jakości”, ale powinny odpowiadać mniej więcej jakości środków przekazu i literatury w twoim kraju.

E. Znajdź przywódców

Znajdź innych podobnie myślących przywódców, którzy przyjmą wizję zakładania kościołów aż do nasycenia. Będą to zazwyczaj przywódcy z młodzieńczą wizją, nie przeciążeni obowiązkami i wzrastający w swoich umiejętnościach i roli przywódczej.

F. Współpracuj z innymi programami szkoleniowymi

Jeśli ruch zakładania kościołów ma się rozwijać i wzrastać, oprócz szkolenia założycieli kościołów ważne są także inne rodzaje szkolenia. Szkolenie w zakresie zakładania kościołów aż do nasycenia, ruchów modlitwy, ewangelizacji, przygotowania i wysyłania misjonarzy z lokalnego kościoła, walki duchowej, służba wśród młodzieży, ewangelizacji dzieci itp., są bardzo ważne dla wzrostu i rozwoju ruchu zakładania kościołów w

Potrzebne jest szkolenie do wielu różnych zadań.
--

kraju. Jedną z twoich ról jako prowadzącego szkolenie założycieli kościołów może być pomoc w ukazywaniu im innych materiałów szkoleniowych, jakie mogą być im potrzebne, aby ich służba zakładania kościołów odniosła sukces.

G. Oczekuj rezultatów

Szkolenie założycieli kościołów powinno prowadzić do powstawania nowych kościołów. Już na samym początku warto oczekiwać od uczestników przekonania, że Pan będzie budował swój Kościół przez nich. Zadbaj o to, by było jasne, że celem organizowanego szkolenia jest zakładanie nowych grup komórkowych i kościołów. Gdy stworzy się atmosferę oczekiwania na nowe kościoły i grupy ci, którzy zaczynają uczestniczyć, znajdą swoje miejsce jako „wojownicy modlitwy”, organizatorzy, osoby wspierające finansowo, zachęcający, pomocnicy i chrześcijanie zakładający kościoły. Wszyscy oni są niezbędnymi elementami w ruchu zakładania kościołów i dlatego szkolenie powinno pomóc im w znalezieniu swojego miejsca i pracy nad zakładaniem kościołów.

III. PROCES SZKOLENIA ZAŁOŻYCIELI KOŚCIOŁÓW

A. Rozpocznij szkolenie

Możesz prowadzić szkolenie założycieli kościołów odpowiadając na zaproszenie lub organizując sesje szkoleniowe wraz ze swoim zespołem. Gdy zostaniesz zaproszony do przeprowadzenia szkolenia założycieli kościołów, lepiej będzie pozwolić gospodarzowi decydować o takich sprawach jak sposób podejścia, protokół i logistyka. Jeżeli sam jesteś gospodarzem szkolenia, możesz eksperymentować z różnymi formami. Nie zapomnij jednak ustalić treści materiałów szkoleniowych i osób, które będą prowadziły nauczanie!

Nie daj się zniechęcić, jeżeli rezultaty pierwszego cyklu szkoleniowego będą słabsze od oczekiwanych. Potrzeba czasu, by znaleźć najlepszych szkoleniowców i najlepsze środowisko do szkolenia. Ucz się na własnych błędach i kontynuuj służbę szkolenia. Bóg może zaskoczyć cię rezultatami „trudnej” sesji szkoleniowej.

B. Odkrywaj nowych prowadzących szkolenie

Wykorzystaj sesje szkoleniowe do odkrywania nowych prowadzących spośród uczestników zajęć. Zaprosz *ich* do prowadzenia szkolenia jak najszybciej. Szkoleniowcy powinni dobrze rozumieć temat i wiedzieć, jak wyposażać innych w każdym aspekcie konkretnego materiału, którego będą nauczać.

C. Decentralizuj ośrodki szkoleniowe

Opracuj strategię geograficzną na potrzeby szkolenia. Znajdź strategiczne miejsca w kraju czy regionie, gdzie istnieje otwartość na szkolenie założycieli kościołów. Mogą je tam prowadzić miejscowi. Aby tego dokonać, musisz wśród uczestników szkolenia znaleźć przywódców aktywnych w zakładaniu kościołów, którzy chcą mobilizować innych w swojej okolicy. Pomóż im zorganizować szkolenie na ich terenie. Zachęcaj ich do znajdowania i wyposażania przywódców z danego regionu. To pomoże w pomnożeniu szkolenia i będzie pozytywnym krokiem w kierunku budowaniu ruchu.

D. Przekazuj przywództwo

Wprowadzaj innych do przywództwa i czuwania nad ruchem szkolenia założycieli kościołów. Ciągłe znajdź nowych ludzi z wizją wypełnienia kraju kościołami i dawaj im okazję do prowadzenia szkolenia. Próbuj wycofywać się ze swojego przywództwa i opracuj stopniowe, ale zdecydowane kroki przekazywania go innym. Bądź dla nich doradcą, pomagaj im w służbie przywódczej, gdy będą wzrastać w swojej wizji i zdolności do wprowadzania jej w życie przez szkolenie założycieli kościołów. Zachęcaj ich do doradzania tym, których uczą, przyczyniając się do pomnażania i tym samym rozwoju ruchu.

E. Buduj struktury finansowania

Zbuduj strukturę finansowania pracy. W miarę rozwoju ruchu będziesz potrzebował funduszy na produkcję materiałów, koszty transportu, a czasami na wynagrodzenie dla przywódców poświęcających cały swój czas na służbę. Zdrowe połączenie ofiarności lokalnej z funduszami zagranicznymi powinno zaspokajać potrzeby tego dzieła. Pracuj szczególnie nad ofiarnością lokalną. Bardzo ważne jest zbieranie funduszy lokalnie i we własnym kraju. Ruchy zakładania

kościół na całym świecie są utrzymywane przez sponsoring lokalny. Zagadnienie to porusza nauczanie na temat szafarstwa (zobacz lekcje na temat szafarstwa w Podręczniku czwartym).

IV. DORADZANIE ZAŁOŻYCIELOM KOŚCIOŁÓW

Szkolenie założycieli kościołów to coś więcej niż seminaria. Doradztwo stanowi cenne i niezbędne uzupełnienie seminariów. Doradztwo w swej istocie to celowa więź między ludźmi, w której osoba z większym doświadczeniem życiowym prowadzi drugą osobę w realizowaniu jej celów i zadań z większą osobistą skutecznością. Doradca jest więc człowiekiem, który wpływa na rozwój i wzrastanie drugiej osoby dla osiągnięcia przez nią pewnych celów. Osoba korzystająca z pomocy doradcy jest kierowana tak, by w pełni spożytkować swój potencjał, maksymalnie wykorzystywać swoje dary, talenty i zdolności oraz służyć najlepiej jak potrafi. Chrześcijański doradca stara się pomóc chrześcijańskiemu wychowankowi osiągnąć dany mu przez Boga potencjał i zrealizować Boże cele dla jego życia na Bożą chwałę!

Szkolenie założycieli kościołów to coś więcej niż seminaria.

Doradzanie założycielom kościołów ma znaczenie strategiczne. Świadczenia uczestników szkolenia dla założycieli wskazują, że tam, gdzie towarzyszyło mu doradzanie, założono więcej kościołów. Z drugiej strony, tam, gdzie nie było żadnego doradzania, często powstało mniej kościołów.

Celem doradzania jest wyposażenie. Wyposażenie to dzielenie się odpowiednimi udzielonymi przez Boga środkami we właściwym czasie, które przynosi efekty w postaci postępu lub rozwoju w życiu i pracy wychowanka. Zalety korzystania z usług doradcy są następujące:

- Przyczynia się ono do autentycznego wzrostu i przemiany (2 Tym. 1:7-8).
- Stanowi wzór do naśladowania (1 Piotra 2:21).
- Pomaga szybciej osiągnąć swoje cele (Rzym. 16:1-2)
- Odgrywa kluczową rolę w procesie dojrzewania (Hebr. 13:7).
- Przynosi innym korzyści przez ciebie (2 Tym. 2:2).

Proces doradzania powinien być od początku powiązany z praktycznym szkoleniem chrześcijan zakładających kościoły i być celowy i świadomy. Wymaga on wyraźnej zgody na więź dwóch osób i składa się z następujących elementów podczas spotkania: przeglądu, skupienia uwagi i zaopatrzenia w środki. Doradcy powinni nieustannie budować własne umiejętności słuchania, stawiania pytań, robienia notatek i udzielania mądrych rad.

Jest więcej materiałów dotyczących doradzania. Możesz zapytać o nie ludzi, którzy dostarczyli ci ten podręcznik na temat szkolenia chrześcijan zakładających kościoły. Na dłuższą metę istotnym rezultatem doradzania jest wzrost chrześcijańskiego charakteru, natomiast bliższym czasowo rezultatem zakładanie lokalnych kościołów! W ten sposób model szkolenia może być „uchwycony” na przyszłość.

KONKLUZJA

Jedną z najbardziej wartościowych rzeczy, jakie możesz zrobić po ukończeniu tego szkolenia jest przekazywanie go dalej. Nie bój się propagować szkolenia, które obecnie kończysz i staraj się rozpoznawać i służyć w charakterze doradcy potencjalnym założycielom kościołów tak, by mogli skorzystać z twojej gorliwości i doświadczeń wzrastania. Podobnie jak Tymoteusz został poproszony przez Pawła o przekazywanie dalej tego, czego się nauczył, tak teraz twoim zadaniem jest przekazywać dalej to, czego Bóg nauczył ciebie.

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Dlaczego podkreślanie *formalnego* wykształcenia stanowi przeszkodę dla wzrostu i pomnażania kościołów?
- Dlaczego szkolenie jest tak ważną częścią działalności założyciela kościołów?
- Dlaczego szkolenie założycieli kościołów powinno być zdecentralizowane?
- Dlaczego doradzanie jest tak skuteczną częścią szkolenia założycieli kościołów?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o swojej sytuacji jako założyciela kościołów. Z kim mógłbyś rozpocząć szkolenie innych założycieli?

- Jak mógłbyś zacząć budować wizję na swoim obszarze docelowym, regionie, mieście lub narodzie?
- W modlitwie wybierz miejsce, gdzie mógłbyś zacząć szkolenie założycieli kościołów. Porozmawiaj z przywódcami na tym terenie i opracuj plan rozpoczęcia szkolenia. Zaczynij prowadzić szkolenie według swojego planu.

Mobilizowanie przywódców przez inicjatywy narodowe

STRATEGIA DAWN

☞ Cel lekcji

Celem tej lekcji jest poinformowanie założycieli kościołów o procesie mobilizowania przywódców różnych wyznań i grup kościołów do systematycznego planu nasycenia kościołami ich narodu.

☞ Główne punkty

- Czym jest strategia DAWN.
- Pewne warunki są konieczne do tego, by strategia DAWN odniosła sukces.
- Strategia DAWN składa się z dwunastu elementów.

☞ Pożądane rezultaty

Po opanowaniu treści tej lekcji, każdy uczestnik powinien:

- Rozumieć, jak rozpocząć narodową inicjatywę zakładania kościołów aż do nasycenia.
- Znać warunki konieczne dla strategii DAWN (Discipling A Whole Nation – Czynienie Uczniami Całego Narodu) i jej elementy.
- Uczestniczyć w narodowej inicjatywie dla napelnienia całego kraju kościołami.

☞ Propozycje dla prowadzących nauczanie

Jeżeli tłumaczenie *DAWN 2000* jest dostępne w twoim języku, miej egzemplarze do nabycia przez uczestników kursu.

Pamiętaj, że Boży rozkład czasu jest ważnym elementem ruchu zakładania kościołów. Nawet jednak jeżeli twój region nie jest gotowy do DAWN, to niniejsza lekcja zawiera informacje, które każdy uczestnik kursu powinien znać i w świetle których powinien działać.

Pomocne będzie także wykorzystanie mapy kraju, w którym służą uczestnicy kursu oraz danych demograficznych, aby umożliwić dyskusję na temat tego, co będzie potrzebne, aby ludzie w całym kraju zostali uczniami Jezusa.

WPROWADZENIE

Na początku tego programu szkoleniowego mówiliśmy o idei myślenia nastawionego na „Z”. Rozmawialiśmy o tym, jak ważne jest postawienie sobie pytania: „Czego Bóg pragnie dla mojego regionu, miasta, grupy etnicznej czy narodu?” Wiemy na podstawie Pisma, że któregoś dnia „ziemia będzie pełna poznania [chwały] Pana” (Iza. 11:9) i że Bożym pragnieniem jest, by wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy (1 Tym. 2:3-4, 2 Piotra 3:9). Wiemy także na podstawie Pisma, że Bóg wybrał Kościół, by reprezentował Go na ziemi i był głównym narzędziem budowania Jego Królestwa aż do czasu Jego powrotu. A więc Bóg pragnie, by wszystkie regiony, miasta, grupy etniczne i narody były napelnione żywymi, dynamicznymi kościołami, które będą swemu otoczeniu głosić Bożą wielkość.

Na początku tego szkolenia poprosiliśmy cię o zdefiniowanie swojego „Z” – obszaru, na którym Bóg powołuje cię do służby. Teraz chcemy rozszerzyć to rozważanie i zastanowić się nad pytaniami:

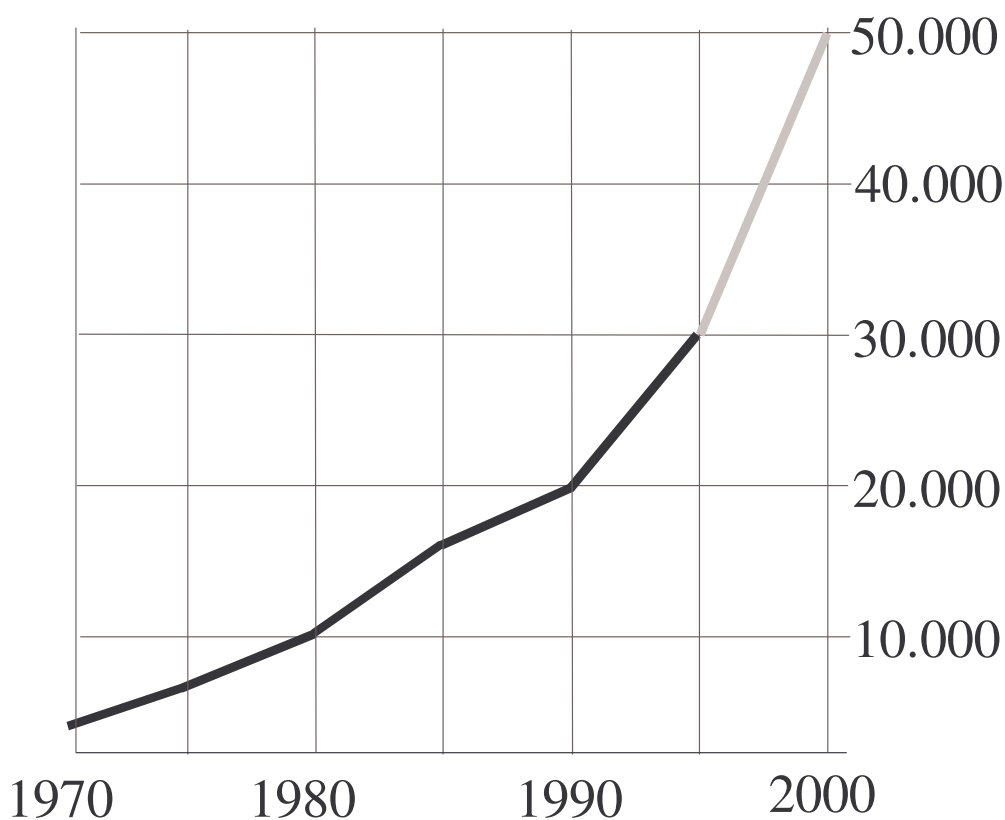
- *Czego Bóg chce dla mojego narodu?*
- Co to znaczy, że znajomość chwały Pana napelni mój naród?
- W jaki sposób każdy mężczyzna, kobieta i dziecko w moim narodzie może mieć okazję do przyjęcia zbawienia i poznania prawdy?

- Jak mogę być zaangażowany w przenikanie Ewangelii do każdego segmentu każdej społeczności w moim narodzie?

I. STRATEGIA DAWN

Ta lekcja jest adaptacją na podstawie książki pióra Jima Montgomery, zatytułowanej *DAWN 2000: 7 Million Churches To Go* (*DAWN 2000: jeszcze 7 milionów kościołów*). Przedstawia ona prostą strategię wypełnienia jakiegoś obszaru geograficznego kościołami. Zawiera praktyczne kroki wprowadzenia w życie tego, co Montgomery nazywa „Discipling a Whole Nation” (Czynienie Uczniami Całego Narodu) lub „DAWN”. Strategia DAWN pomaga grupom kościołów i wyznań budować własne ruchy zakładania kościołów poprzez partnerstwo będące rezultatem ponadwyznaniowego uczestnictwa i współpracy, gdy przywódcy dzielą się swoimi celami i rezultatami, zachęcają się i wspierają nawzajem, aby głosić Ewangelię w swoim narodzie. Każda grupa zachowuje swoją tożsamość, ale wszystkie pracują razem dla Królestwa Bożego, wypełniając swój naród kościołami!

Ilustracja 17.1. Wzrost liczby kościołów na Filipinach od r. 1970 do r. 2000

Na przykład na początku lat siedemdziesiątych przywódcy denominacji na Filipinach ustalili na okres 25 lat wspólny plan założenia 50 000 kościołów do roku 2000. Jak pokazuje powyższy wykres, na początku miał miejsce pewien wzrost, ale nie był bardzo szybki. W miarę wzrostu „pole misyjne” zamienia się jednak w „zasoby misyjne”, dlatego można było osiągnąć coraz więcej w wyniku powiększania się dostępnych środków i pracowników. W roku 1998 byli na dobrej drodze do osiągnięcia celu, co daje wszelkie podstawy do przekonania, że zostanie on osiągnięty!

Począwszy od swoich narodzin na Filipinach strategia DAWN została z powodzeniem wykorzystana w innych krajach, takich jak Gwatemala, Salwador, Ghana, Zimbabwe i Indie. We wszystkich tych krajach liczba kościołów znacząco wzrosła. Inicjatywy DAWN rozwijają się także w krajach europejskich, które ogólnie są uznawane za zamknięte na Ewangelię. Pomimo tego strategia DAWN pomogła przywódcom w Norwegii, Anglii, Danii i Belgii zwiększyć skuteczność swoich wysiłków zakładania kościołów.

II. WARUNKI KONIECZNE DLA STRATEGII DAWN

Strategia DAWN jest tak użyteczna dlatego, że wykorzystuje istniejące już ruchy, które już głoszą Ewangelię, i *podejmuje konkretne kroki, aby przejść od wizji do rzeczywistości*. Jest narzędziem nadawania kierunku dla istniejącej już aktywności duchowej. Dlatego, aby strategia DAWN była skuteczna, w danym narodzie muszą być widoczne pewne warunki Bożego działania. Warunki te są następujące:

Strategia DAWN wykorzystuje istniejące ruchy, które już głoszą Ewangelię, i *podejmuje konkretne kroki, aby przejść od wizji do rzeczywistości*.

A. Ewangelizacja i zakładanie kościołów

Musi już mieć miejsce ewangelizacja i zakładanie kościołów. To jest wskazówka, że Duch Święty działa przyprowadzając ludzi do Boga i powołując ich do służby. Często te małe ruchy są odizolowane od siebie. Łącząc je razem, jak czyni to strategia DAWN, osiąga się współpracę, a przez to potencjał tych drobnych wysiłków można wykorzystać w docieraniu z Ewangelią do całego narodu. Bez tych małych ruchów zadanie dotarcia z Ewangelią do całego narodu podobne jest do przenoszenia góry przy pomocy łopaty.

B. Jedność Ciała Chrystusa

Musi istnieć wystarczająca jedność wśród wierzących, by przywódcy chrześcijańscy mogli spotykać się ze sobą i zachęcać innych to osiągnięcia ich celów zamiast próbować przeszkadzać sobie nawzajem w pracy (Jan 17:21).

C. Otwarcie na Ewangelię

Strategia DAWN działa najlepiej na dojrzałym do żniw polu misyjnym, gdzie ludność jest otwarta na Ewangelię. Strategia DAWN pomaga w gwałtownym pomnażaniu kościołów, aby dojrzałe plony zostały zebrane do kościołów, a nie uległy zepsuciu.

Duchowe ruchy w narodzie można porównać do energicznych koni na polu. Strategia DAWN jest jak wędzidło i uzda, które powodują, że konie podążają w kierunku, jaki nadają im kierujący. Mogą oni zaprzęgnąć do pracy całą siłę i energię koni i zdażać w jednym kierunku. Chrześcijańscy przywódcy mogą zaprzęgnąć do wspólnej pracy duchowe ruchy w Ciele Chrystusa w swoim narodzie i poprowadzić je w kierunku postępu Ewangelii przez zakładanie kościołów aż do nasycenia.

III. DWANAŚCIE ELEMENTÓW STRATEGII DAWN

Chrystus buduje swój Kościół przez oddanie, modlitwę i energię swoich ludzi. Aby zaprzęgnąć do pracy potencjał Kościoła przy pomocy wędzidła i uzdy DAWN, przywódcy poszczególnych wyznań i grup kościołów powinni wykorzystać poniższe dwanaście elementów do ustalenia swoich celów zakładania kościołów i ich realizacji. Każde wyznanie ustala własne cele i strategię zakładania. Są one jednym z elementów wspólnego celu, które przedstawiają innym wyznanom w duchu jedności, aby napęłnić naród żywymi kościołami.

A. Stale budujcie wizję postępu Ewangelii

Wierzący potrzebują stałego przypominania o Bożych celach dla Bożych ludzi na świecie. Budowanie wizji obejmuje dzielenie się z innymi wizją napęłnienia wsi, miasteczek i miast – całych narodów – kościołami składającymi się z gorliwych uczniów Jezusa. Wizjonerzy to ludzie obdarowani przez Boga, by dzielić się tą wizją na wszystkich poziomach przywództwa w kościołach: począwszy od kościołów lokalnych aż do poszczególnych wyznań.

Budowanie wizji powinno być jednak skoncentrowane na poziomie podstawowym: w lokalnych kościołach i grupach lokalnych kościołów. Gdy wizja zostanie przyjęta na tych poziomach, będzie przekazywana przywódcom wyznań. Gdy masz wielkie marzenia i widzisz wielkie wizje, będziesz wytrwale pracował, aby je zrealizować. Przywódca pewnego wyznania miał gorące pragnienie, by cała jego prowincja została wypełniona kościołami. Rezultatem tego były setki założonych kościołów i tysiące nawróconych ludzi uczących się naśladowania Jezusa. W przeciwieństwie do niego przywódca innego wyznania mawiał: „My jesteśmy już największym wyznaniem. Nie musimy wzrastać”. Rezultatem był bardzo powolny wzrost. Poza tym to właśnie wyznanie nie jest już największe.

B. Stwórzcie i wykorzystajcie dobrą bazę informacji

Częścią strategii DAWN jest prowadzenie badań pola misyjnego i zasobów misyjnych w różnych regionach, miastach, osiedlach i w grupach etnicznych. Postęp Ewangelii dokonuje się nie dzięki tym, którzy jedynie mają wizję, ale także rozumieją, co jest konieczne do jej realizacji. Mają świadomość, że sposobem spełnienia ich marzeń nie jest sentymentalne i emocjonalne fantazjowanie, ale konkretne zrozumienie swojej sytuacji.

Ci, którzy badają swoją sytuację, wiedzą, kto jest otwarty na Ewangelię i jak najlepiej dotrzeć do tych ludzi. Oceniają własne środki, by wiedzieć, ile ich posiadają, jak szybko wzrastają, jakie są ich skuteczne i nieskuteczne metody itd. Poznają inne wzrastające kościoły i wyznania, by zaczerpnąć dobre pomysły do swoich programów. Prowadzenie badań jest ważnym narzędziem służącym postępowi Ewangelii.

Prawidłowe badania dla strategii DAWN obejmują:

- Ilość wyznań w kraju,
- Ilość ich lokalnych kościołów i członków oraz przeciętny procent osób uczęszczających na nabożeństwa,
- Przeciętne roczne tempo wzrostu każdego wyznania,
- Metody stosowane przez różne grupy, które dają najlepszy wzrost,
- Stosunek liczby kościołów do ludności dla całego narodu oraz dla każdej mniejszości narodowej,
- Czynniki historyczne, ekonomiczne, religijne, kulturowe, polityczne, klęski żywiołowe i inne czynniki społeczne, które wskazują na względną otwartość ludzi i metody oraz tematy, jakie mogą spotkać się z najlepszą reakcją przy głoszeniu Ewangelii.

Analiza rezultatów badań i ich znaczenia dla postępu Ewangelii w danym narodzie jest zazwyczaj prezentowana na konsultacjach i narodowym Kongresie (punkty G, J i K).

C. Polegajcie na modlitwie

Gdy kościoły planują wzrost, czasami spotykają się z zarzutem, że bardziej zależy im na liczbach niż na działaniu Ducha Świętego. *Żaden istotny wzrost* kościoła nie będzie jednak miał miejsca, jeżeli nie będzie wsparty modlitwą. Gdy kościół modli się, Duch Święty działa. W rezultacie następuje znaczący wzrost w ilości członków kościoła i liczbie kościołów, co podoba się Bogu. Więcej informacji znajdziesz w tym podręczniku w sekcji Modlitwa, Lekcja 10: „Zachęcanie do modlitwy wspierającej ruch zakładania kościołów”.

Żaden istotny wzrost kościoła nie będzie jednak miał miejsca, jeżeli nie będzie wsparty modlitwą.

D. Wyznaczcie ambitne, realistyczne i wymierne cele

Ambitne cele pobudzają ludzi i mobilizują ich. Ludzie chcą angażować się w coś, co jest dla nich wyzwaniem. Wspólna praca razem nad realizacją wartościowego i ambitnego celu jest czymś pasjonującym. W strategii DAWN każde wyznanie ewangeliczne, organizacja misyjna i grupa wyznacza własne cele co do ilości kościołów, które ma założyć w określonym terminie, a następnie realizuje plany prowadzące do osiągnięcia tych celów. Cele te są często przedstawiane na narodowym kongresie, a ich zbiorcza suma stanowi „cel narodowy”, który wspólnie przyjmują delegaci na Kongres narodowy.

Realistyczne cele mają zapobiec zniechęceniu. Cele nie oparte na aktualnych faktach w kategoriach tego, co możliwe, mogą być gorsze niż brak jakichkolwiek celów. Niech cele będą wystarczająco ambitne, by stanowiły wyzwanie dla ludzi, ale niech też będą odpowiednio realistyczne, by uniknąć zniechęcenia.

Wymierne cele pozwalają ludziom cieszyć się z postępów w ich realizacji. Konkretnie liczby i daty powodują, że ludzie chcą się angażować.

Ważne jest, by szukać Boga i ustalić *cele ambitne* – nie jedynie łatwe do osiągnięcia. Cele ustalone pod przewodnictwem Ducha Świętego są „pewnością tego, czego się spodziewamy, przeświadczeniem o tym, czego nie widzimy” (Hebr. 11:1). Innymi słowy, ustalanie celów przez chrześcijan jest aktem wiary, bez której „nie można podobać się Bogu” (Hebr. 11:6).

W Ameryce Środkowej przywódcy wyznaczali swoje cele zakładania kościołów dla strategii DAWN. Jeden z nich był przekonany, że cele są zbyt łatwe. Powiedział: „Moglibyśmy zrobić to w ciebie!” Poprosił o wyznaczenie większych, ambitniejszych celów, które wymagałyby nie tylko ludzkiego wysiłku, ale także mocy Boga. Staraj się, żeby cele nie były tak fantastyczne, że w razie porażki przyniosłyby rozczarowanie, ale równie ważne jest ustalenie celów, które można osiągnąć tylko z pomocą Boga, aby Jemu należała się cała chwała!

E. Promujcie poczucie własności celów

W procesie ustalania celów ważne jest, by osiągnąć *poczucie własności celów* u ludzi. W pewnym bardzo szerokim programie wyznaniowym misjonarze z innych krajów spotkali się i ustalili cel na najbliższe dziesięć lat. Bardzo trudno było im jednak nakłonić kościół do pracy nad realizacją tego celu!

W innym programie natomiast wszyscy mieli możliwość wypowiedzenia się na temat wspólnego celu. Dyskutowali i zmagali się ze sobą, aż w końcu wszyscy byli usatysfakcjonowani, że jest to właściwy cel. Ponieważ wszyscy mieli teraz „poczucie własności” celu, potrafili z poświęceniem pracować nad jego realizacją. To jest bardzo ważny krok w skutecznym programie wzrostu, a jego przeoczenie może przynieść wielkie straty.

F. Prowadźcie szkolenie członków kościoła

Szkolenie jest niezbędną częścią każdego skutecznego programu wzrostu. Biblijną strategią jest wyposażanie świętych do dzieła służby (Efez. 4:11,12). W rosnących wyznaniach członkowie są szkoleni w każdym aspekcie rozwoju i misji kościoła. Obejmuje to szkolenie założycieli kościołów, opiekę duszpasterską nad kościołami, zakładanie i prowadzenie grup komórkowych, zajęcia w szkole niedzielnej, służbę wśród młodzieży, ewangelizację i czynienie ludzi uczniami Jezusa, grupy modlitewne, finanse, przywództwo, porozumiewanie się itd.

Szkolenie przybiera różne formy od szkół biblijnych i seminariów po krótkie kursy metodą Theological Education by Extension (TEE). Wzrost i pomnażanie kościoła nie będą się dokonywały bez skutecznego szkolenia.

G. Prowadźcie konsultacje regionalne

Konsultacje regionalne to sposób gromadzenia przywódców chrześcijańskich, by dać im okazję do poznania się nawzajem, modlitwy za siebie i rozważenia faktów będących rezultatem przeprowadzonych badań, a także wniosków z nich wynikających dla postępu Ewangelii w ich regionie. Konsultacje to także dobry sposób budowania wizji, omawiania potrzeb i możliwości szkolenia, dzielenia się środkami i modelami zakładania kościołów. Konsultacje są częścią podstawowego budowania wizji i mobilizacji, pomocnych w rozwijaniu ruchu zakładania kościołów.

Podczas spotkań przywódców odłóżcie na bok różnice kościelne i wyznaniowe, a rozmawiajcie o postępie Ewangelii. Bóg dokonuje wielkich rzeczy, gdy przywódcy „pobudzają się do miłości i dobrych uczynków” (Hebr. 10:25).

H. Utwórzcie komitet narodowy

W którymś punkcie stosowania strategii DAWN konieczne będzie utworzenie komitetu narodowego, który będzie zajmował się ożywianiem ruchu zakładania kościołów. Komitet ten sprawuje pieczę nad następującymi sprawami:

- zbieraniem informacji poprzez stały narodowy zespół badawczy,
- wydawaniem publikacji na temat ekscytującego wzrostu i stanowiących wyzwanie aspektów każdego programu wyznaniowego,
- organizowaniem seminariów i konsultacji dla przywódców wyznań i pastorów w różnych regionach,
- planowaniem narodowych kongresów, gdzie dokonuje się oceny obecnych postępów i ustala nowe cele i plany na przyszłość.

W krajach, w których strategia DAWN przynosi sukcesy, komitety narodowe składają się z przedstawicieli różnych ewangelicznych wyznań, a czasami także misjonarzy zagranicznych.

I. Zbierajcie pieniądze

Denominacje opracowujące nowe, ambitne programy wzrostu są zmuszone do analizy całej swojej struktury finansowej. Muszą dokonać analizy swoich wydatków. Często możliwe jest przesunięcie funduszy z zadań o mniejszym priorytecie na wymagające zadanie ewangelizacji. W dziedzinie szafarstwa finansowego potrzebne jest dobre nauczanie i twórcze planowanie. (Więcej informacji na ten ważny temat znajdziesz w części Szafarstwo, Lekcja 2: „Szafarstwo finansowe”). Dynamiczny wzrost wymaga ofiarnego łożenia na dzieło Boże.

J. Zorganizujcie kongres DAWN

Kluczowym wydarzeniem strategii DAWN jest narodowy kongres, na którym przywódcy wszystkich wyznań i organizacji pozakościelnych oraz czołowi pastory zbierają się, aby zastanawiać się nad czynieniem ludzi uczniami Jezusa w całym narodzie i omawiać rezultaty analizy projektu badawczego. Od 50 to 1500 delegatów wszystkich wyznań ewangelicznych gromadzi się w jedno i oddaniu dla długofalowej strategii pracy nad wspólnym celem. Trzeba zorganizować duży kongres, na którym można przedstawić strategię DAWN, zachęcić do niej dużą grupę ludzi i stworzyć atmosferę ożywienia i jedności.

Zauważ, że ważne jest duchowe rozeznanie przy ustalaniu czasu, kiedy ma odbyć się kongres. Ważne jest, by uczestniczyli w nim delegaci ze wszystkich nurtów ewangelicznych w kraju. Dlatego warto poczekać, aż jedność kościoła dojdzie do takiego poziomu, że będzie to możliwe. W Finlandii osiągnięcie takiej jedności zajęło osiem lat.

K. Kontynuujcie pracę po kongresie

Po kongresie trzeba kontynuować działalność. Przywódcy muszą zorientować się, jakie kroki należy podjąć w obecnej sytuacji (szkolenie/doradzanie, mobilizacja, wybór założycieli kościołów) i zacząć je realizować. Muszą także znaleźć ludzi, którzy poświęcą całą swoją służbę na zakładanie kościołów aż do nasycenia.

L. Analizujcie postępy i twórzcie nowe plany

Okresowa analiza postępów w realizacji celów powinna być prowadzona przez wyznania i organizacje pozakościelne, a także na poziomie narodowym przez następne kongresy DAWN. Komitet krajowy może publikować relację z obecnych postępów w swoim regularnym biuletynie. To pomaga stale przypominać ludziom o celach i wizji.

Wyznania, które już prowadziły owocne programy wzrostu, prawdopodobnie będą wyznaczać sobie nowe cele. Pewne wyznanie stawia sobie cele i prowadzi regularne programy wzrostu od dwudziestu lat. Gdy jeden program kończy się, członkowie kościołów i przywódcy spotykają się, aby uczcić tę okazję. W tym samym czasie wyznaczają nowe cele i rozpoczynają nowe programy.

Jeśli wprowadza się stale nowe programy wzrostu, ewangelizacja i zakładanie kościołów stają się regularnymi częściami życia kościoła, a nie jedynie działaniami podejmowanymi sporadycznie. Regularna analiza wzrostu kościoła, dokonywanie niezbędnych zmian i wyposażanie nowych pracowników staje się zdrowym, dynamicznym aspektem życia kościoła.

KONKLUZJA

Duchowy ruch głoszenia Ewangelii jest jak ognisty, pełen życia rumak. Strategia jest jak uзда i wędzidło pozwalające kierować koniem we właściwą stronę. Strategia DAWN wymaga ludzi, którzy z wiarą będą wyznaczać plany duchowych przemian w ich narodzie. W jakiś sposób Bóg włączył nas jako swoich współpracowników w wielkie zadanie głoszenia Ewangelii – *napelniania narodów kościołami!* Wyznaczajmy cele na Bożą chwałę i patrzmy, jak Bóg działa, gdy służymy Jego sprawie dla narodu!

PYTANIA DO ROZWAŻENIA, POWTÓRZENIA I ZASTOSOWANIA

- Gdzie jest jakiś znak duchowego ruchu na podobieństwo rumaka, który potrzebuje uzdy i wędzidła?

- Pod jakimi względami twój region jest gotowy do DAWN? Jakie są najsilniejsze (w kolejności) warunki i środki w twoim środowisku?

PLAN DZIAŁANIA

- Pomyśl o innych, którzy mogliby przyjąć wizję DAWN. Zapisz ich imiona, módl się za nich i skontaktuj się z nimi. Podziel się wizją zakładania kościołów aż do nasycenia i daj im do przeczytania tę lekcję.
- Przyjrzyj się dokładnie dziesięciu krokom strategii DAWN. Które będzie można najłatwiej wprowadzić w życie w twoich kościołach? Poznawaj je dokładnie, módl się o nie i opracuj program wprowadzenia ich w życie.

BIBLIOGRAFIA

- Montgomery, James H. *DAWN 2000: 7 Million Churches To Go*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1989.
- Montgomery, James H., and Donald A. McGavran. *The Discipling Of A Nation*. Colorado Springs, CO: Dawn Ministries, 1992.
- Montgomery, James H. *Then The End Will Come*. Pasadena, CA: William Carey Library, 1997.
- Wingerd, Roy. *DAWN Research Handbook*. Colorado Springs, CO: Dawn Ministries, 1992.

